DE BASSIST

KWARTAALBLAD

Tests van onder meer:

Dingwall Rio Dream
Ibanez SRMS720
Source Audio Z10
Fender Telecaster Bass
Schecter FreeZesicle 4
Korg Volca Nubass
Richter bassnaren

Geddy Lee

Over zijn Effin' Life

NAMM 2024

Al het beursnieuws uit L.A.

ESNS 2024

De opvallende bassisten

DOUG WIMBISH

Hiphop-pionier

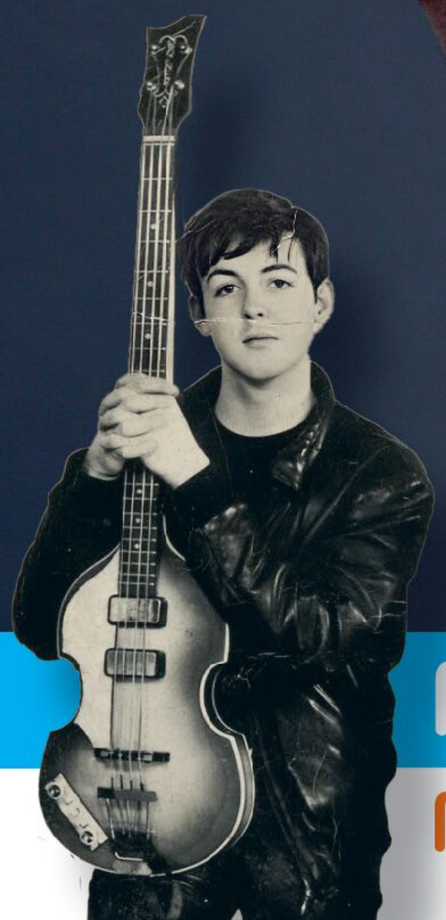

McCartney's eerste bas is terug

Met alle details over de bas en de zoektocht

NR. 68 • APRIL - JUNI 2024 • € 7,95

BP 8 710966 221372 00068

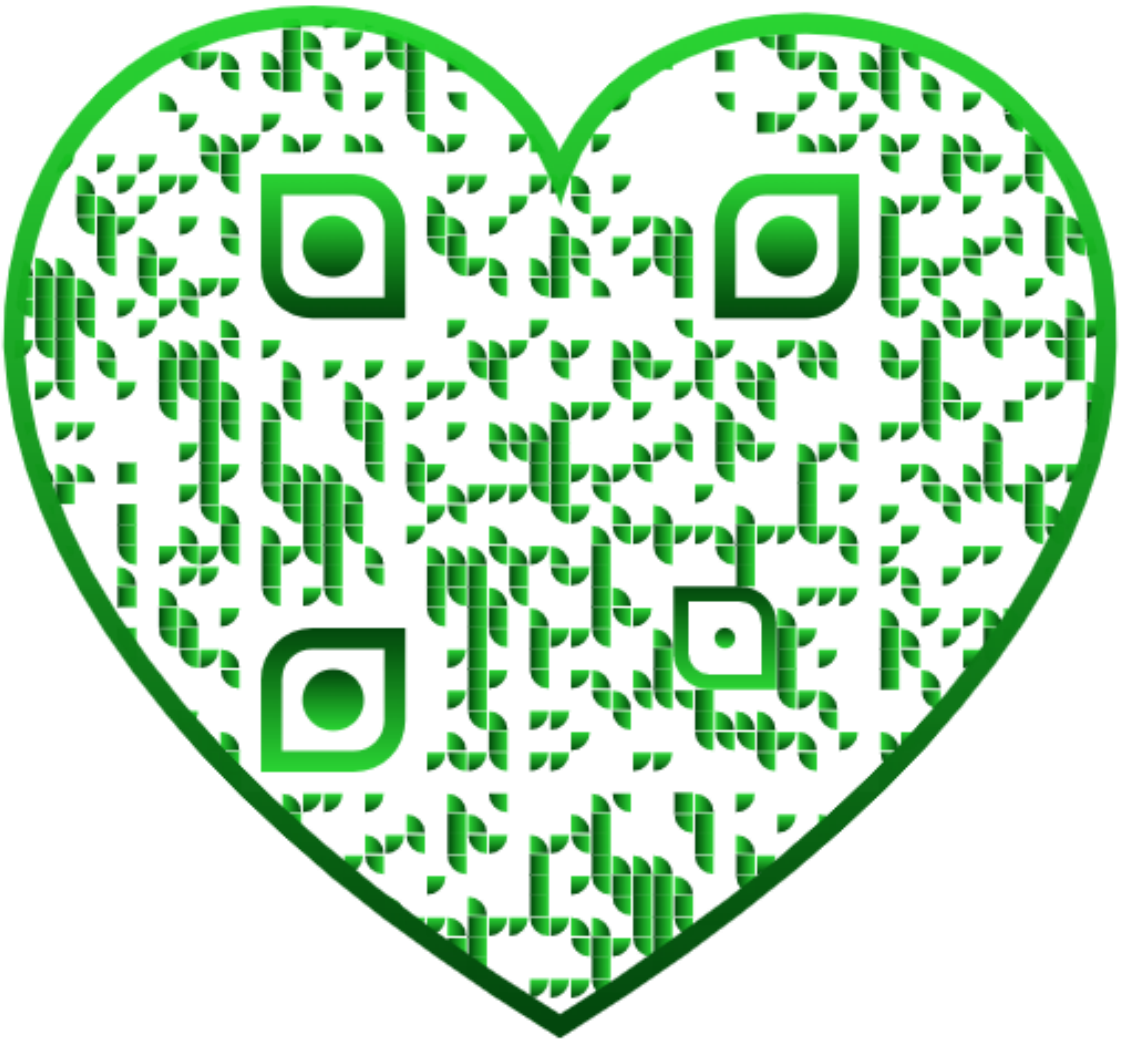

VOX

AMPLIFICATION LTD.

AMPLUG 3

ANALOG CIRCUITRY WITH THE SOUND AND FEEL OF A FULL-SIZE AMP

DUAL-CHANNEL DESIGN WITH THREE BUILT-IN EFFECTS

IMPROVED LOOKS AND CASING FOR A MORE ELEGANT FEEL

RHYTHM FUNCTION FEATURING 9 PATTERNS

VGHBASS

MINI SUPERBEETLE BASS

Voerman & Meyer

VOXAMPS.COM
VOERMAN.NL

35-34INCH
LIGHT MULTI-SCALE

BTB705LM-CTL | BTB705LM-NNF

MULTI SCALE/5PC MAPLE/WALNUT NECK-THROUGH | ROSEWOOD FRETBOARD
T1 PICKUPS | FLAMED MAPLE TOP | ASH/OKOUME WING BODY

Ibanez

Ibanezbenelux @ibanez_benelux https://hoshinoeurope.com/

DE BASSIST
KWARTAALBLAD VOOR BASSISTEN

Een uitgave van

Keijser 18 MEDIAPRODUCTIES

Keijser 18 Mediaproducties
De Bassist, Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam
tel. +31 (0)20 675 5308
debassist.nl

Hoofdredacteur Chris Dekker
Redactie-coördinator Erk Willemsen
Eindredactie Co Koenen
Tekst Jan van Olffen, Barend Tromp, Peter Boekholt, Sanne Verbogt, Bas Nuiver, Madelief van Vlijmen, Stijn Gruisen, Guus van Beelen, Remus Aussen, Maarten Plukker, Erk Willemsen, Cassis Kevin Pasman, Jean-Paul Heck
Fotografie Margriet Cloudt, Luuk Aarts, Anouk Korsse, Alexandra Heeremans, Ron Groet, Paul Bergen
Ontwerp & Vormgeving Nils Jonkers (LandGraphics)
Basisontwerp Sheila Brand
Muzieknotatie verzorgd met Finale, ter beschikking gesteld door KBS Software & Systems
Drukwerk Veldhuis Media, Meppel
Uitgever Erk Willemsen
Bladmanagement & Sales Ronald Willemsen
Sales Ollie Schmitz
Boekhouding Ellen van der Star, factuur@k18.nl
Abonnementenadministratie
Ellen van der Star, abonnee@debassist.nl

De Bassist verschijnt 4x per jaar
Neem een abonnement:
muziekmagazines.nl/debassist, of abonnee@debassist.nl, of bel naar +31 (0)20 675 5308 . Vermeld naam, adres, en mailadres.
• Losse edities € 7,95
• Proefabonnement (2 edities) € 12,50
• Jaarabonnement (4 edities) € 26,50
• Tweejaarabonnement (8 edities) € 47,50
NB: extra verzendkosten buiten Benelux los nummer € 2,-, en jaarabonnement € 8,-
Zie voor meer mogelijkheden, cadeau-abonnementen, en speciale aanbiedingen: muziekmagazines.nl/debassist
• Digitale editie via Readly.com

Winkeldistributie
Betapress, Gilze • AMP (België)

Volg ons
Facebook: facebook.com/DeBassistMagazine
Instagram: deBassistNL

© 2024 Keijser 18 Mediaproducties
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, kopie of welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. De Bassist is een geregistreerd handelsmerk van Keijser 18 Mediaproducties bv.
De Bassist stelt de geboden informatie op zorgvuldige wijze en naar beste eer en geweten samen, maar aanvaardt op geen enkele wijze aansprakelijkheid voor handelingen en beslissingen van derden die mogelijkerwijs voortvloeien uit het lezen van deze uitgave.

ISSN 1874-981X
Adviesprijs losse verkoop
€ 7,95 inclusief 9% btw

Coverfoto Doug Wimbish: foto Mike Marques
Paul McCartney: Tracksimages.com - Alamy Stock Photo Photography

Voorwoord

McCartney, mannenbladen, ESNS en Tom Radsma

Medio september was ik op het Radio 1 Journaal om te praten over Paul McCartney's vermiste, eerste Höfner bas. Half oktober kreeg ik een berichtje van Höfner-expert en vriend Nick Wass: 'Ik heb binnenkort een exclusief interview voor je.' Er volgde een foto en het was instant kippenvel. Het was hem! Macca's eerste Höfner. The Holy Grail! We deden het interview - met alle nerdy feiten - en ik moest het vanwege juridische zaken vier maanden geheim houden. Moeilijk! Ondertussen had ik met Nick de grootste lol om bij alle posts over The Lost Bass 'die vinden ze nooit' te plaatsen. Hij is gevonden en je leest er alles over in deze De Bassist.

Een paar jaar geleden stuurde een medewerker een foto van een bekende tijdschriftenwinkel. Onder het kopje Mannenbladen vond je daar wat autobladen, een paar over de vrouwelijke anatomie, eentje over bodybuilding, maar ook Oor, Lust For Life, Gitarist en De Bassist. Wij zijn dus blijkbaar een mannenblad. Goed om te weten, want wellicht kunnen we meer aan echte mannendingen doen, zoals bandschuurmachines, leren barbecueschorten, uitlaatopzetstukken, John Wick-films, voetbal en baardtrimmers.
Of het leuk en zinvol is, is een andere vraag, maar in de natuur maken we onderscheid tussen man en vrouw. In dit blad spreken we meestal gewoon van bassist (m/v/x), maar toch is het een interessant gegeven. Uit onderzoeken blijkt dat gitaarkopers - er wordt geen onderscheid gemaakt tussen vier of zes snaren - anno nu fiftyfifty man/vrouw zijn. Op ESNS merkten we op dat praktisch iedere band gemengd is, dat is een goede zaak. Wat wederom opviel was hoe ontzettend veel vrouwen er op het Groningse showcasefestival op bas waren te zien. Jasja bij Lov3less, Marilonah bij Kay Slice, Janneke bij Sophie Straat, Pieteke bij Froukje, Hilde bij Cocobolo en Charlot, Juliette bij Sarah Julia, Marja bij Five Dollar Shake, Isha bij Isha en Judith bij Chica Chica. Natuurlijk waren er honderden acts, dus meer dan genoeg kerels. Hiqpy met Tom Radsma bijvoorbeeld. Of die iets met uitlaatopzetstukken heeft weet ik niet, maar hij heeft zeker niets met baardtrimmers. Ik ben blij om te zien dat ons instrument zo'n mooi evenwicht heeft in gebruikers en dat zie je ook weer terug in dit magazine.

Veel leesplezier!

Chris

Chris Dekker
chris@debassist.nl • debassist.nl

DeBassistMagazine
groups/debassist
@debassistnl

De Bassist nummer 69 verschijnt op 6 juni 2024

Inhoud

De Bassist nummer 68 • jaargang 18 • april - juni 2024

10 **Geddy Lee**
Blikt terug op Rush

16 **NAMM 2024**
Al het productnieuws van de beurs

20 **Doug Wimbish**
Hiphop-pionier

30 **McCartney's eerste bas is terug**
Alle details van de zoektocht en de bas

41 **Rens van der Sluis**
De Bassist Talent

42 **Laura Nygren**
Experimentele showpony

48 **ESNS 2024**
De meest opvallende bassisten

50 **Isha**
Opvallend solo op ESNS

Rubrieken

03 **Colofon**
en voorwoord van de hoofdredacteur

06 **Basnieuws**
Het laatste nieuws uit basland

09 **Column** Rosan Asmussen

60 **De Bas** Chris Hillman

61 **Albumtips**

62 **Events**

64 **De Basplaat** Diets Dijkstra

65 **Nederbas** Peter van Straten

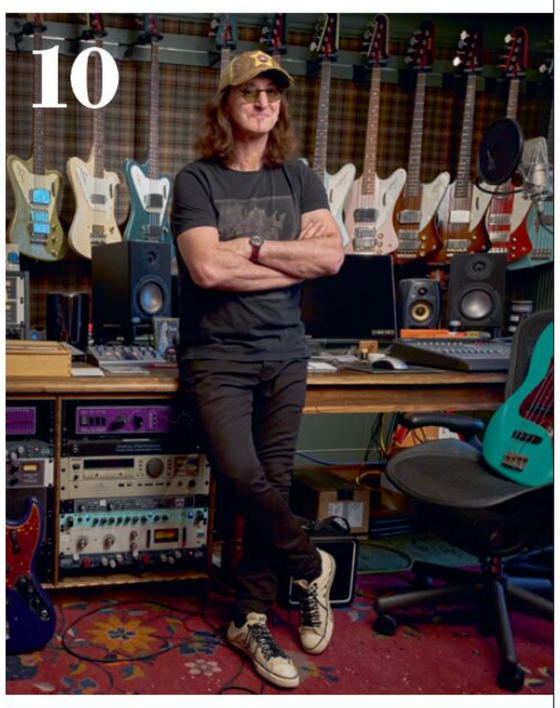

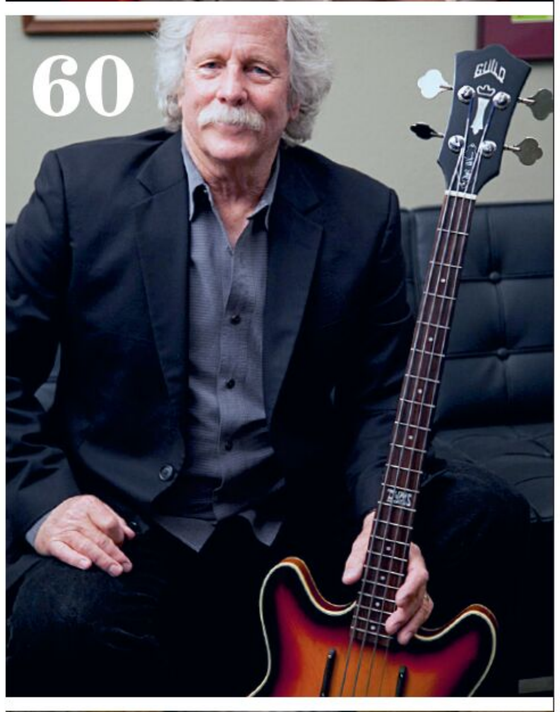

Tests

24 **Fender Telecaster Bass**

28 **Schecter FreeZesicle 4**

38 **Korg Volca Nubass**

40 **Bleep Fuzz**

45 **Richter snaren**

36 **Source Audio ZIO**

52 **Ibanez SRMS720**

58 **Dingwall Rio Dream**

Workshops

54 **Peter Boekholt**

55 **Sanne Verbogt**

56 **Bas Nuiver**

57 **Barend Tromp**

Ida Nielsen

Win kaarten!

Op dinsdag 16 april komt Ida Nielsen naar Q-Factory in Amsterdam. In 2010 werd ze de bassiste van Prince en later is ze zelf carrière gaan maken. Check haar 2023-album More Sauce, Please! En natuurlijk ons coverinterview uit 2019, dat je nu online kan vinden op DeBassist.nl.
We verloten kaarten voor het optreden in Amsterdam. Wil je kaarten winnen? Ga naar **debassist.nl/giveaway**! We geven 2x2 kaarten weg! 27 maart maken we de winnaars bekend op **deBassist.nl**

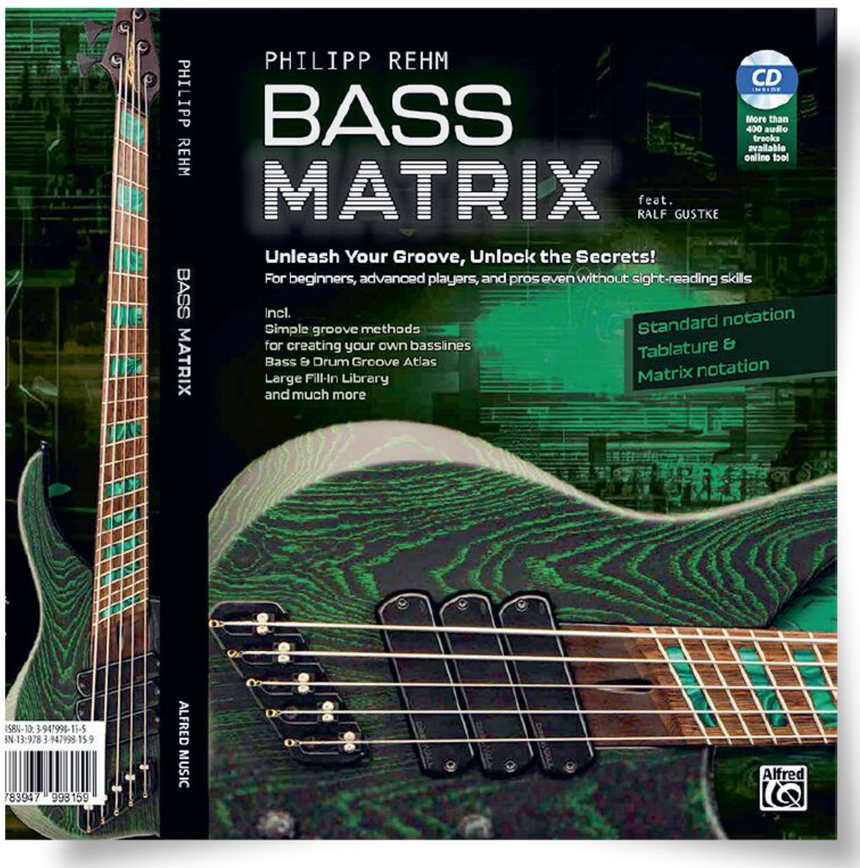

Philip Rehm

en de Bass Matrix

Philip Rehm is bassist en producer en speelde onder meer met Jazz Against The Machine, Tania Kross, The Flames en Cassandra Steen. Na een Duitse uitgave is er een Engelse editie van zijn lesboek Bass Matrix, waar we nog uitgebreid op terug zullen komen. Op de Nederlandstalige website lees je alles over zijn bijzondere basmethode met een nieuwe en makkelijke manier om creatieve baslijnen te maken.
bassmatrix.org/nl

Chris Chaney

De nieuwe bassist van AC/DC

Cliff Williams was vanaf 1978 de bassist van AC/DC, kondigde in 2016 zijn pensioen aan, maar kwam terug voor de opnames van Power Up in 2020 en voor een laatste optreden in 2023. Zijn opvolger is Chris Chaney, die eerder bij onder meer Jane's Addiction, Alanis Morissette, Slash en Eddie Vedder speelde. Op 5 juni is AC/DC live te zien met Chris in de Johan Cruyff Arena en op 9 augustus op het Graspop-terrein in Dessel.
acdc.com

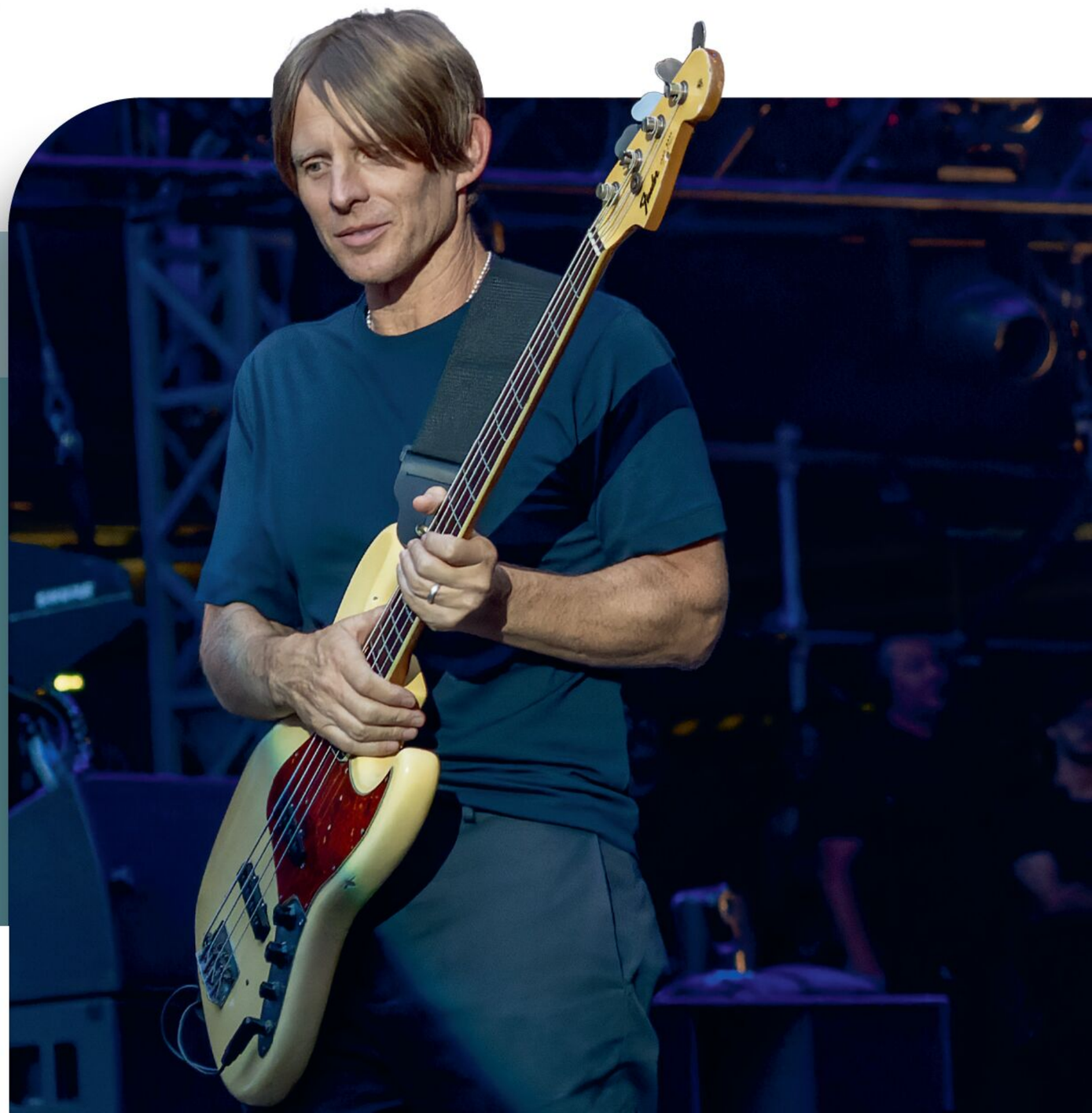

Op **debassist.nl** en op onze **social media** wordt je bijna dagelijks voorzien van nieuws over bassisten en de nieuwste spullen.

Mentos Grote Prijs van Nederland

De eerste namen zijn bekend!

De Mentos Grote Prijs van Nederland 2024 is in volle gang! Uit honderden aanmeldingen zijn 27 acts geselecteerd om binnenkort in Wisseloord een video te gaan opnemen.

Er zijn 3 Mentos Wildcards te vergeven en daarna is het aan het publiek om te bepalen welke 10 acts naar de halve finales gaan (3 en 18 mei) en vervolgens in de finale gaan komen op 8 juni 2024. Op onze website vind je alle namen, waaronder IvyVox (foto), en meer informatie vind je op de officiële website. **mentosgroteprijsvan.nl**

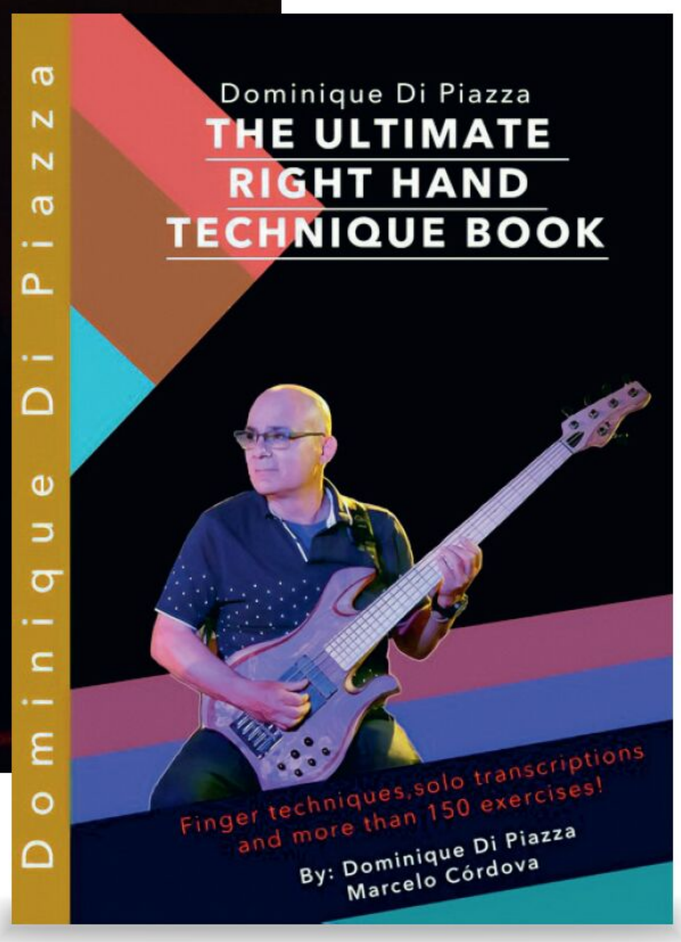

Dominique Di Piazza

The Ultimate Right Hand Technique (door Marcelo Córdova)

Fusionbassist Dominique Di Piazza (soloartiest en o.a. John Mc Laughlin Trio), heeft een speciale rechterhand-techniek die afgeleid is van het klassieke gitaarspel. In plaats van de gebruikelijk 'vallende aanslag' gebruikt hij een open aanslag waarbij hij twee, drie en vier vingers gebruikt (duim, wijs-, middel- en ringvinger). Deze techniek wordt door meer moderne fusion-bassisten gebruikt, zoals Matthew Garrison, Evan Marien en Hadrien Feraud. Aangezien ik deze techniek zelf ook gebruik en de drie- en viervingertechnieken eveneens toepas op slappen (zie ook mijn Next Level Slap Bass-boeken) sprak dit boek me erg aan.
Het eerste deel van het digitale boek is gewijd aan de technieken an sich, het tweede deel bestaat voornamelijk uit transcripties van solo's en nummers van Dominique. Met name het eerste deel is interessant. Opvallend is dat hij duim en middelvinger gebruikt voor zijn tweevingertechniek in plaats van duim en wijs-vinger. Voor de drievingertechniek gebruikt hij de volgorde duim, middel- en wijsvinger, waarbij de middelvinger vaak de lager klinkende snaar aanslaat en de wijsvinger de hoger klin-kende snaar; dit gaat tegen de logica van de gitaartechniek in.
In het tweede deel zijn helaas de aanduidingen voor de rechter- en linkerhand helemaal weg-gelaten, waardoor je niet meer precies weet hoe hij het eigenlijk speelt. Hier zou tabulatuur echt een meerwaarde hebben gehad. Soms gaat het zelfs tot zes hulplijnen boven de notenbalk, wat het ook niet makkelijker maakt. Sowieso moet je erg goed noten kunnen lezen om dit allemaal te kunnen volgen, want dit is hoge school fusion. Het tweede deel van het boek is daarom voor veel mensen heel moeilijk te volgen, verwacht ik.
Dit boek is echt bedoeld voor de vergevorderd bassist die zich vast wil bijten in deze speciale rechterhandtechniek. Als je doorzet kun je hier echter genoeg materiaal en ideeën uithalen.
Het boek is uitsluitend als digitale uitgave verkrijgbaar, met meer dan 150 oefeningen en solotranscripties. (Barend Tromp)
cordobassmusic.com

Zij die gingen

Derrick McIntyre en Aston Barrett

Derrick McIntyre is overleden na een auto-ongeluk. Hij werd slechts 66 jaar oud. Derrick maakte deel uit van Jamiroquai en werkte samen met onder meer Emeli Sandé, Will Young, Roy Ayers en Beverly Knight. In een reactie noemde Jamiroquai's frontman Jay Kay hem fijn om mee te werken en een ongelooflijk getalenteerde muzikant.
Reggae-legende Aston 'Family Man' Barrett werd 77. Hij was bassist en bandleider van Bob Marley's The Wailers en mentor van de latere Marley-bassist Robbie Shakespeare. Zijn bijnaam Family Man kreeg hij niet voor niets. Bij diverse vrouwen had hij ruim veertig (!) kinderen. Volgens onder meer Ali Campbell van UB40, Ziggy Marley en Keith Richards zijn Aston Barrett en zijn drummende broer Carlton de uitvinders van de moderne reggae.

Basnieuws

Epiphone
Rex Brown Thunderbird

Gibson/Epiphone, Fender/Squier en Rickenbacker waren de grote afwezigen op de NAMM Show. Je vindt dan ook geen productnieuws over deze merken in de NAMM-special in dit magazine. Maar gelukkig hebben we de normale nieuwspagina's nog. Epiphone lanceerde namelijk een signature voor Rex Brown van Pantera. Er was al een duurdere Gibson voor Rex. De zwarte Epiphone wordt geleverd met koffer en valt op door de gouden hardware (maar vernikkelde elementen en messing topkam), de Babicz-brug en tekeningen en handtekeningen van Rex op kop, achterplaat en koffer.
epiphone.com

Rosan #08

Europa Tour + custom built Sandberg

Geluk of op het juiste moment op de juiste plek? Wat het ook is, het leidde voor mij tot een endorsement bij Sandberg Guitars. Ik weet nog goed dat ik op een ochtend met een kopje koffie mijn Instagrampagina opende. Ik had een bas-filmpje gemaakt waarin ik een poging deed een tune van Richard Bona na te spelen. Die ochtend ontving ik een reactie van Sandberg Guitars en nog geen week later werd ik door captain Holger Stonjek zelf benaderd. Hij had mijn debuutalbum An African Tale op Spotify beluisterd en er bleek een muzikale klik te zijn.

Ik werd door Stonjek uitgenodigd in Braunschweig om de onderdelen voor mijn eerste custom Sandberg (California TT5 Superlight) uit te zoeken. Inmiddels zijn we behoorlijk wat Sandberg bezoekjes en jam-party's verder en zijn er twee bassen voor mij op maat gebouwd. De tweede is speciaal voor de opnames van mijn tweede album gebouwd, een California TT4 met door Sander de Gier gemaakte pickups: Wicked Pickups. Wel bijzonder, want deze bas is dus een samenwerking tussen Sandberg Guitars en De Gier, persoonlijk mijn twee favoriete basmerken.
Afgelopen nazomer ben ik in Noorwegen de studio ingedoken met deze viersnarige funkmachine voor de opnames van mijn nieuwe plaat Funkadelic Vibes, die op 28 juni 2024 uitkomt.
De release van de plaat combineer ik met een tour door Europa. Die wordt afgetrapt met een concert op 28 juni in de Nieuwe Anita in Amsterdam. Ik breng de plaat onder eigen beheer uit en de boekingen doe ik zelf.
Ik gebruik het netwerk dat ik de afgelopen tien jaar met optredens en tournees door Europa heb opgebouwd. Zo bouw ik het lijstje met venues die bekend zijn met mijn naam, stapje voor stapje op.
Om zo'n tour financieel ook rendabel te maken is er een hoop creatief denkwerk, geloof en doorzettingsvermogen nodig. Neo-soul artiest Simone Don gaat met me mee op tour als support-act: een packagedeal. Zo kunnen we samen een geheel avondprogramma aanbieden aan de venues waar we spelen. Ook mijn Franse oldtimer bus 'Walter' zal natuurlijk onderdeel zijn van dit avontuur door België, Frankrijk, Spanje, Italië, Zwitserland, Tsjechië en Duitsland.
De tourdata en een voorproefje van de nieuwe sound van Rose & the Bass vind je op
rosanasmussen.nl/epk-rose-the-bass

Tekst: Jean-Paul Heck | Foto's: Richard Sibbald

GEDDY LEE LUCHT ZIJN HART

De geruchten zijn sterk, maar vooralsnog ligt de focus van Geddy Lee bij zijn boek My Effin' Life en een vierdelige documentaireserie waarin hij bekende collega's Melissa auf der Maur, Les Claypool, Krist Novoselic en Robert Trujillo bezoekt. De Bassist kreeg de kans om de Rush-legende exclusief te spreken en ja, het werd een fijne conversatie met een heerlijk en eerlijk mens. 'Rush zit nog altijd diep in mijn hart. De dood van Neil heeft het hart uit de band gerukt en daar zal ik mee moeten leven.'

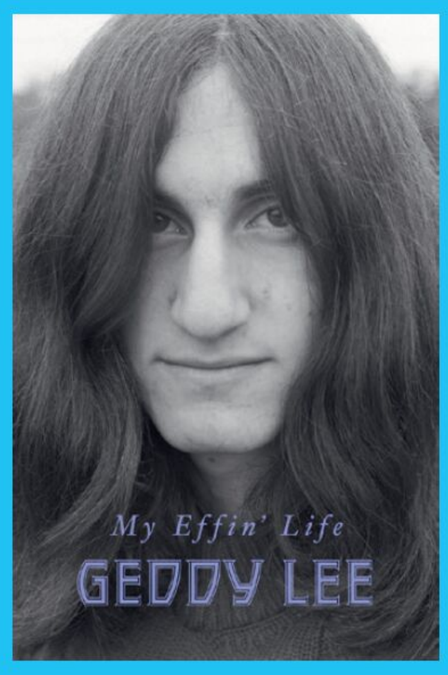

De afgelopen jaren sprak ik Geddy Lee regelmatig. De eerste keer was in 2000 in een chique boetiekhotelletje in hartje Londen. Hij had net zijn eerste soloalbum My Favourite Headache uitgebracht en Geddy voelde zich naakt en wat vervreemd. 'Praten over muziek en mijn basspel zonder daarbij Neil (*Peart*) en Alex (*Lifeson*) te betrekken, voelt raar. Ik ben trots op de plaat en mijn gitaarspel, maar ben vooral bezig met de gedachte: wat vinden die andere twee ervan?
14 jaar later zou ik Lee weer ontmoeten. Dit keer backstage van het fameuze Shoreline Amphitheater in Mountain View, een stadje ten zuiden van San Francisco. Bij die gelegenheid liet hij mij verschillende basgitaren zien en technieken die hij in zijn bijna 50-jarige carrière als bassist had gebruikt. Het was een jolige boel. Tijdens het gesprek liepen Lifeson en Peart beurtelings binnen en werd het van dichtbij duidelijk hoe close de drie heren waren. Als dit verhaal de revue passeert, valt de Canadees even stil. 'Ik kan mij dit nog goed herinneren. We zaten met Rush midden in een geweldige tour. Alle shows waren uitverkocht en Rush was tijdens die tournee in absolute topvorm. Het is een bitterzoet moment voor mij.'

In de jaren tachtig veranderde de sound van Rush, maar ook van jouw basspel.
'Absoluut en dat was ook nodig hoor. Opeens doken er bands zoals The Police, The Cars en artiesten zoals Elvis Costello op. Die maakten spannende muziek met korte songs. Ongemerkt waren die invloeden ook binnengeslopen bij Alex, Neil en mijzelf. Ik weet nog dat Neil helemaal weg was van het drumwerk van Stewart Copeland van The Police en ik vond de baspartijen van Sting uiterst interessant. Het was een hele inspirerende tijd die eigenlijk begon met het album Moving Pictures. Het is eigenlijk de eerste plaat waar ik tevreden was met mijn basspel. In die tijd was ik erg geïnspireerd door het baswerk van Chris Squire (*Yes*). Wat hij als bassist heeft weggezet, vind ik nog altijd erg bijzonder.'

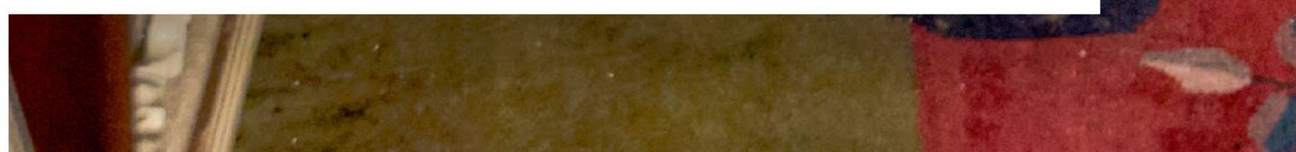

Axess Electronics
Custom Guitar Audio/Amplifier Splitter
RIVERA
SPEAKER
SIMULATOR
PDI-05
TELEFUNKEN

Hoe beleefde jij de muzikale revolutie die eind jaren zeventig de hele symfonische wereld op zijn kop zette?
’Punk was een wake-up call voor ons. We toerden door Engeland toen de Sex Pistols voor het eerst op de televisie kwamen. Muzikaal konden ze er weinig van, maar ik vond het wel heel fascinerend. Aan de andere kant werd het voor veel mensen wel meteen duidelijk dat wat wij deden, muzikaal toch heel bijzonder was. Wij hielden overigens zelf altijd al een muzikale vinger aan de pols. Ik luisterde naar jonge bassisten. Naar hun sound en welke gear ze gebruikten. Het was ook de periode dat ik mijn Rickenbacker bas langzaam los liet.’

Humor is altijd de rode draad binnen de band geweest.
‘Er was altijd humor binnen Rush, maar dan wel tussen ons drietjes. We lieten dat niet merken in onze muziek. Alex is wellicht de grappigste man die ik in mijn hele leven heb ontmoet. Neil was in het echte leven ook heel grappig en kurkdroog. Maar hij spotte niet in zijn teksten. Die waren serieus, gelaagd en vol met boodschappen. Dat triggerde Alex en mijzelf. Ik moest mij wel als bassist blijven ontwikkelen om die stappen binnen Rush te maken. We hadden een onuitgesproken adagium: we zouden muzikaal nooit concessies doen om succesvoller te zijn. Dat is een verworvenheid waar ik nog altijd erg trots op ben.’

‘Ons adagium was dat we nooit muzikaal concessies zouden doen om succesvoller te zijn’

Uit de transitieperiode stamt ook de song Tom Sawyer, wellicht het bekendste nummer dat Rush heeft gemaakt.
‘Het is een song waarop ik tot de dag van vandaag nog erg trots op ben. We speelden in die periode mee op het album Universal Juveniles van onze Canadese collega Max Webster en tijdens die sessies kwam Neil in aanraking met hun songschrijver Pye Dubois. Hij kwam aan met de tekst die handelde over Tom Sawyer. Met dat idee in het hoofd verhuisden we het hele Rush-circus naar de studio in Stony Lake, Ontario. Uiteindelijk was The Camera Eye de eerste song die uit de koker kwam. We namen ook voor de eerste keer op en dat was voor mij een hele nieuwe ervaring. Wij adopteerden juist die opnametechniek volledig door met nieuwe microfoons te werken en elke opname op een verse tape te zetten om zodoende een optimale kwaliteit te krijgen.’

BOUNDARY MICROFOON

Ik begreep dat je destijds zelf gebruikmaakte van de zogenaamde boundary microfoon.
‘Dat klopt. Hij was op mijn lijf vastgeplakt en legde alle geluiden in de ruimte vast waardoor je volledig gebruik kon maken van de ambiance. Weet je, het succes van Permanent Waves (*het album dat voor Moving Pictures verscheen, JPH*) zorgde voor een heel andere sfeer in de studio. Ik weet nog dat we Red Barchetta hadden geschreven. Een moeilijk nummer dat er echter wel binnen één take op stond.’

Even terug naar het moment dat Neil Peart de nieuwe drummer werd. Hoe kijk je daar nu op terug?
‘Het was een geweldige ervaring. Volgens mij kwamen er drie drummers op die auditie af. Ze hadden allemaal geweldige drumkits, behalve een lange slungel die zijn trommels in afvalzakken bij zich had. Dat was Neil. Hij ging zitten en weg waren we. Het leek wel of er een automatisch geweer afging. Ik ging ook meteen anders bassen. Neil dwong mij vanaf het eerste momenten dingen te doen die ik nooit eerder had gedaan. Ik weet nog dat Alex in het begin moeite met Neil had. Dat kwam ook vanwege diens geweldige persoonlijkheid en intelligentie. Maar ook hij was snel overtuigd.’

Jullie waren niet altijd brave schooljongens. Ik las dat jullie tijdens het maken van het album Caress Of Steel in 1975 apestoned waren.
‘Haha, dat klopt. Eigenlijk te stoned om überhaupt iets op te nemen. Toen we klaar waren met de opnames, waren we erg tevreden. Totdat ik pakweg een half jaar

later naar de plaat luisterde. Het klonk echt helemaal nergens naar. Uiteindelijk was het een hele goede les voor ons. Als je muziek maakt in de stijl van Rush, moet je scherp zijn en daar passen geen drugs bij. Ik heb ook weleens een optreden gedaan toen ik volledig van de wereld was door het gebruik van acid. Dat was die keer dat ik uit Rush werd gegooid.'

Hè?
'Dat was in 1969. We hadden net manager Ray Daniels binnengehaald en die zag het simpelweg niet in mij zitten. Rush viel uit elkaar en Alex richtte met twee andere muzikanten de band Hadrian op. Later kwam ik er pas achter dat niet Ray maar onze eerste drummer John Rutsey het niet in mij zag zitten. Natuurlijk heb ik er voor dit boek met Alex over gehad maar hij vindt het nog altijd moeilijk om het over dat onderwerp te hebben. Ik weet nog dat ik destijds naar Hadrian ben gaan kijken en heb daar een ander concert voor opgegeven.'

Wat voor een concert?
'Een concert van Jimi Hendrix en zijn Experience.'

De release van het album 2112 was jullie redding en lanceerde jouw carrière als die geweldige bassist.
'Het grappige is dat wij destijds helemaal niet beseften dat we met een bijzonder werkstuk bezig waren. Het grappige is dat we ook langzaam werden geaccepteerd door hardrockbands zoals Kiss en Nazareth. Man, man, wat konden die Schotten drinken. Het was altijd een misconceptie dat wij lieverdjes waren. In mijn boek haal ik mijn cokegebruik in de jaren tachtig aan. Maar uiteindelijk bracht het mij op de rand van waanzin. Als je meer dan 20 optredens achter elkaar doet, zonder een vrije dag ertussen, dan moet je wel topfit zijn. We waren dertigers die niet meer alleen konden drijven op onze jeugdige onbezonnenheid. Zelfs tijdens de drumsolo's van Neil dook ik achter het podium om samen met vrienden een paar lijntjes coke op te snuiven. Heel treurig.'

COMPLETE SCHOK

Uiteindelijk kwam er een einde aan het geweldige avontuur met Rush.
'Weet je, ik heb 45 jaar lang bijna continu getourd, afgezien van de periode dat Neil vanwege persoonlijke issues een aantal jaren niet kon spelen. Toen hij in 2015 definitief aangaf dat hij ermee wilde stoppen, was dat een complete schok voor mij. Toen hij daarna ernstig ziek werd, was dat de tweede schok. Eigenlijk werd ik in één

> keer beroofd van al mijn muzikale inspiraties. Het zorgde voor de nodige reflectie. Zeker toen mijn moeder tekenen van dementie begon te vertonen.'

In je boek ga je ook terug naar je jeugd en de verhalen over jouw ouders die ternauwernood de vernietigingskampen in de Tweede Wereldoorlog overleefden.
'De verhalen van mijn ouders zijn verschrikkelijk. Ze ontmoetten elkaar voor de Tweede Wereldoorlog waarna ze allebei in kampen belandden. Na de oorlog zochten ze elkaar weer op en bleek dat ze alle verschrikkingen hadden overleefd. Het was voor hen het moment om naar Canada te emigreren. Uiteindelijk overleed mijn vader toen ik 12 jaar oud was. Toen ik met dit boek bezig was, besefte ik pas dat ik zijn dood nooit helemaal heb geaccepteerd. Hij heeft niks van mijn succes meegekregen en ook niet gezien hoe sterk zijn vrouw, mijn ma was. Ik zal eerlijk zijn: ik ben erg lang ongelukkig geweest en heb ook therapie gedaan. Zonder die therapie had ik dit boek nooit kunnen schrijven.'

Je vertelde mij jaren terug dat Neil het verlies dat je in jouw leven hebt geleden, zo mooi wist te verwoorden in de song Dreamline van het album Roll The Bones (1991).
'Hij kwam destijds met de tekstregel: We're only immortal for a limited time. Ik besefte opeens dat het leven kort is en dat ik het moment moet grijpen. Niemand anders kon zoveel in één zin zeggen als Neil.'

Je was niet blij toen Neil zijn pensioen aankondigde.
'Natuurlijk niet en dat was heel oneerlijk van mij. Neil raakte in de jaren negentig zijn hele gezin kwijt (*zijn vrouw en dochter overleden respectievelijk in 1997 en 1998, JPH*) en hij wilde gewoon verder met zijn nieuwe gezin. Ik weet nog dat jij destijds in Mountain View was en ook Neils vrouw Carrie en zijn kinderen daar waren. Neil vond dat geweldig, maar hij wilde gewoonweg niet meer maanden weg. In het begin had ik daar veel moeite mee en reageerde ik egoïstisch. Ongelooflijk eigenlijk. Een paar maanden later zocht ik contact met Neil en heb ik aangegeven dat ik zijn besluit volledig accepteerde.'

'Als je muziek maakt in de stijl van Rush, moet je scherp zijn en daar passen geen drugs bij'

Hoe kijk jij terug op zijn einde?
'Neil en ik waren binnen Rush altijd heel close. Tijdens de eindfase van zijn ziekte heb ik hem bezocht in Californië, waar hij woonde. Ik stond op zijn terras en zag de zon ondergaan. Het leek wel of het een teken was. Toen Neil overleed was dat het eerste moment waar ik meteen aan dacht. Een moeilijk maar ook mooi moment dat ik nooit meer vergat. Het was de inspiratie voor deze song.'

En op de laatste jaren met Rush?
'Het einde zat er al aan te komen. Toen Neil aangaf dat hij niet meer voor de volle honderd procent kon spelen, wisten we dat dit ook het einde van Rush was. We hebben nog wel met het idee gespeeld om nieuwe songs op te nemen, maar daar had hij uiteindelijk ook de kracht niet meer voor. Een jaar na de mededeling van Neil dat hij geen live-optredens wilde doen, vertelde hij ons dat hij een hersentumor had. Het was heel moeilijk om het einde van Rush te accepteren, maar de dood van Neil was pas echt een drama.'

Jij en Alex deden mee aan de tribute-concerten voor Foo Fighters-drummer Taylor Hawkins. Ik was erbij in Londen en zag hoe jij tijdens jullie optreden straalde.
'Het was ook een fantastische avond. We deden het voor Taylor, maar het was ook de eerste keer sinds jaren dat ik weer op een podium stond. Ik durf best te stellen dat het de meest speciale gig van mijn leven was. Alles kwam samen. Ik besefte op dat moment hoezeer ik het nodig heb om weer te gaan spelen. Kijk, een hele poos was dit een taboe en dat taboe is verdwenen. Of Alex en ik nu iets samen doen of dat we gewoon weer als Rush op pad gaan.'

My Effin' Life van Geddy Lee is nu te koop. Daarnaast maakte Lee een vierdelige documentaire met de titel: Are Bass Players Human Too? Deze is te zien op Paramount + (vooralsnog niet hier te zien)

Lees, luister en kijk verder op **deBassist +**

VIDEO Geddy Lee Asks: Are Bass Players Human Too? | Official Trailer | Paramount+
VIDEO Geddy Lee explains his Effin' Life | Extended interview
VIDEO Julia Hofer: Top 5 Rush Bass Lines | Geddy Lee | Thomann
VIDEO Watch This and Don't Tell Me Geddy Lee isn't one of the greatest Bass Players of All Time!
VIDEO Rush Clockwork Angels Tour 2013 (volledig concert)
ARCHIEF Geddy Lee's Big Beautiful Book Of Bass uit DB 48, april-juni 2019
debassist.nl

Onze bladen voor muzikanten

Bestel ze los of word abonnee
Dat gaat heel gemakkelijk via

muziekmagazines.nl

Proefabonnementen
€ 12,50

Jaarabonnementen
vanaf € 20,90

Losse edities
vanaf € 5,-

We sturen alles op zonder verzendkosten

Keijser 18 MEDIAPRODUCTIES | de INZET uitgeverij | Interface voor muzikanten en producers

+31 (0)20 6755308 | info@k18.nl | www.muziekmagazines.nl

Tekst: Erk Willemsen, Maarten Plukker en Chris Dekker

NAMM 2024

De beurs is

Fender, Gibson en Rickenbacker waren er niet, maar mag dat de pret drukken? Een heel klein beetje wel natuurlijk, maar we waren weer op de NAMM en we zagen zeer veel moois. Een impressie.

Voor ons was het vier jaar geleden dat we de NAMM Show in Anaheim, een stad in het zuiden van Californië, bezochten. Covid gooide in 2021 roet in het eten en daarna was 's werelds grootste muziekinstrumentenbeurs langzaam aan het opkrabbelen. Vergeleken met 2020 beslaat de NAMM Show nog altijd minder oppervlakte, zijn nog niet alle standhouders terug, kleden ze hun stands bescheidener aan, zijn er minder exclusieve productlanceringen en is het publiek minder talrijk. Maar de beurs lijkt wel weer terug te zijn. Voor ons was het het bezoek zeker waard en we hebben flink wat nieuwe gear gespot. Op deze pagina's zie je een impressie en op debassist.nl vind je meer en uitgebreider NAMM-nieuws.

ESP/LTD

Bij ESP/LTD zagen we de LTD MLB-4, een gezandstraald monster voor Mike Leon, die onder meer bekend is van Soulfly en Cavalera Conspiracy. De 35-inch vijfsnaar is voorzien van Nordstrand Big Splits en het is de meer betaalbare variant van Mike's ESP custombas. De FL-4 is

(bijna) terug!

een opvallende bas voor Fred Leclerq, die je kent van DragonForce en Kreator. Deze bas met doorlopende hals heeft een enkele EMG aan boord.
Sound Service (espguitars.com)

Kala

Kala is de marktleider als het gaat om bas-ukeleles. De nieuwe Sold Body U•BASS is een kleine basgitaar met 22 frets en een mensuur van 23,5 inch. Ongeveer dezelfde snaarlengte als de akoestische Martins in DB67 dus. De bas heeft roundwoundsnaren en een Split P-element. Het is een handige reisbas (een tas is meegeleverd) en je kan hem ook linkshandig en/of fretloos krijgen.
Total Sonic (kalabrand.com)

Spector

Spector toonde onder meer nieuwe kleuren en het merk maakte bekend dat er customshop-modellen voor Doug Wimbish aankomen.
Voerman Amersfoort (spectorbass.com)

Tech 21 NYC

De SansAmp XB Driver is te gebruiken als effect of voorversterker of om direct mee naar de tafel te gaan. Handig met in-ears. Volgens Tech 21 heeft de XB Driver het beste van de SansAmp Bass Driver DI, Para Driver DI, Q\Strip en dUg Pinnick Ultra Bass 1000 aan boord en de geluiden gaan van traditioneel naar duivels. Ze keken naast dUg Pinnick ook naar Geddy Lee, John Entwistle en Chris Squire als meesters in vuige basgeluiden. Naast de kanalen met uitgebreide toonregeling en filters is er een zeer uitgebreide ingebouwde speaker/cabsimulatie.
Sound Service (tech21nyc.com)

Orange

Orange maakte al een paarse combo voor Glenn Hughes en nu is er ook een O Bass in diep purper. Schijnt iets met zijn bandnaam te maken te hebben. Net als alle O's wordt ook deze met twee slagplaten (zwart en wit) geleverd en de bas valt extra op door de toets van purperhart, de naam Glenn Hughes op de kop en de bindingen. Net als oude Rickenbackers zijn deze zwart/wit geblokt. En we bewaren het mooiste voor het laatst: de bas heeft een Seymour Duncan SPB-1 element.
High Tech Distribution (orangeamps.com)

Vintage

Vintage komt met de Revo-serie, waarin twee bassen. De Supreme is een grote, halfholle shortscale met ongelijke hoorns. Qua elementen zien we een Gibson-achtige mudbucker en een Rickenbacker-achtige toaster. De tweede bas wordt in persmateriaal verwarrend genoeg zowel Callen als Callan genoemd en we denken dat het een eerbetoon aan de Britse bouwer Ned Callan is. Deze shortscale is een solidbody en naast de mudbucker zien we een minihumbucker. Lekker anders allemaal!
JHS (jhs.co.uk)

EBS

De Zweden kwamen naar Anaheim met de Runsten pedalboardvoeding en de Black Haze 2. Met Deep, Normal of Thin heb je drie verschillende soorten drive en met de Blend-knop kun je dit met je droge signaal mengen. Het pedaal werkt op zowel 9 als 18 volt voor extra headroom.
Algam Benelux (ebssweden.com)

Danelectro

We dachten even dat de Red Hot Longhorn Bass een signature voor Victoria de Angelis van Maneskin was; door haar is de bas weer helemaal populair. Deze nieuwe variatie op de Longhorn is shortscale en heeft 24 frets, de bekende brug met houten zadel en een kleine holle body. Deze keer - à la de oude Corals - met f-gat. Ook anders is de Strat-achtige driestandenschakelaar voor elementkeuze. En dat zijn natuurlijk lipsticks.
Mitanis (danelectro.com)

Ashdown

De Britten kwamen met veel nieuws naar de beurs. Het merk maakt – naast versterkers en pedalen – al een tijdje bassen en deze krijgen nu een geroosterd esdoorn hals en toets, net als de kop in kleur. De Saint (PJ) heeft nieuwe kleuren, de Saint Soap een minihumbucker als enige element, net als de shortscale Capri. De Low Rider doet een beetje denken aan de Fenderbirds van Entwistle en de bas heeft twee humbuckers. Ashdown bracht de Rootmaster terug als EvoIII, die nu voorzien is van een DI-uitgang waarbij je voor speakerkastsimulaties kunt kiezen. De OriginAL Evo is een mooie kleine top. Ook zijn er wat pedalen vernieuwd en is er een nieuwe drive voor James LoMenzo.
Algam Benelux (ashdownmusic.com)

Thumb Fin

Ze zijn vrolijk gekleurd en we zijn benieuwd of ze werken. De Thumb Fin is een duimsteun die je door middel van twee zuignappen op je bas plakt. Briljant of...?
Thumb Fin (thumbfin.com)

Peavey

In Mannheim zagen we het prototype al en nu is ie er echt. De nieuwe Cirrus wordt in Oost-Europa gebouwd en alle modellen hebben een mensuur van 35 inch. Een inchje meer (2,5 cm) dan een gemiddelde bas. De bas heeft 24 frets, de eigen VFL humbuckers, 3-bands elektronica en een Power Plate: een metalen plaat tussen kop en stemmechanieken die de sustain moet verbeteren en dode noten op de hals moet voorkomen.
Face (peavey.com)

Peavey Cirrus (hier gefotografeerd op de Guitar Summit in Mannheim)

Ernie Ball

Shortscales zijn hip, flatwounds zijn in, en één en één is nog altijd twee. Ernie Ball komt met drie nieuwe setjes flatwoundsnaren waarvan twee voor shortscales (50-110 en 45-105) en een voor longscale (45-105). Dit is een aanvulling op de vier bestaande sets longscale-flats en er is ook een set voor mensen die graag met een lage B spelen.
Algam Benelux (nl.ernieball.com)

Vox

Vox is aangekomen bij versie 3 van de amPlug. In de amPlug3-reeks vinden we twee basversterkers voor koptelefoon, die je rechtstreeks in je bas plugt. De Bass-versie heeft een klassiek basgeluid met een beetje drive op kanaal twee. Modern Bass klinkt wat moderner, terwijl de drive van kanaal 2 meer high gain is.
Voerman Amersfoort (voxamps.com)

Sire

Sire bracht veel moois naar de NAMM. Zo zagen we onder meer vernieuwde versies van de luxe V7 en V10 bassen. Helemaal nieuw is de Z-serie; het is Sire's eigen variant op de StingRay, waarbij de Z3 een 3-bands EQ heeft en de bekende humbucker. De luxere Z7 heeft wat mooier hout, een instelbare midfrequentie en een enkelspoelselement bij de hals. De F10 is een boetiekmodel, met wat inspiratie van een ander merk met een F en dan bedoelen we niet Fender. De shortscale U7 is de actieve versie van de U5 met wat nieuwe kleuren. Zeer bijzonder is de GB5 (viersnarig en vijfsnarig en beide gefret of fretloos). Deze akoestische bas zonder klankgat doet ons denken aan de bekende Godin bassen.
The Music Alliance (sire-usa.com)

Darkglass

Darkglass pedalen vind je op de pedalenborden van de groten der aarde, de zolderkamerbassist en de kroegspeler. De versterkers waren de afgelopen jaren populair en daar is een reeks combo's bijgekomen. Zowel de Infinity 500 als de Microtubes 500 is leverbaar als 2x10 en 1x12. Alle vier de combo's zijn voorzien van custom Eminence speakers. De Microtubes is de iets eenvoudigere broer met meer dan genoeg aan boord, zoals de Vintage Microtubes en Microtubes B3K drivecircuits. De Infinity heeft een iets uitgebreidere toonregeling, een compressor, een octaver en de Leo Bass, Vintage Microtubes, Microtubes B3K en Alpha·Omega circuits. Je kunt ook IR's laden.
Musifacts (darkglas.com)

(Sterling by) Music Man

San Luis Obispo, waar Ernie Ball Music Man is gevestigd, is niet ver van Anaheim. Voor de familie Ball is het dan ook makkelijk om een pickuptruck vol nieuws mee te nemen. De Amerikaanse Music Mans zijn vanaf nu alleen op de officiële website in de VS te bestellen en daarmee volgt het merk de politiek van Lakland. Bij de USA-modellen zagen we vooral nieuwe kleuren, een direct uitverkocht, derde signaturemodel voor Joe Dart en het merk heeft nu een customshop: de Custom Design Experience. Hier kan je je StingRay helemaal naar wens laten bouwen.
Gelukkig zagen we ook een stapel mooie, nieuwe Sterling by Music Mans, die wel gewoon in Europa leverbaar blijven. Bij de Short Scale, Ray4/5, 24/25 en 34/35 zagen we ook heel veel mooie nieuwe kleuren. Helemaal nieuw is de SB14, gebaseerd op de Sterling. En dit is weer de iets afgeslankte versie van de StingRay. Deze SB14 is - vrij uniek - helemaal passief, met alleen een volume- en toonknop.
Algam Benelux (sterlingbymusicman.com)

Tekst: Chris Dekker | Foto's: Mike Marques Photography @sofiarphotography

HIPHOP

DOUG WIMBISH

Als je Doug Wimbish zegt, zeg je Living Colour, een band die nog steeds volle zalen trekt en alleen maar beter lijkt te worden. Maar wist je dat hij aan de wieg stond van een genre dat tegenwoordig alom vertegenwoordigd is binnen de popmuziek? We kregen een geschiedenisles van Doug.

Douglas Arthur Wimbish werd op 2 september in Hartford, Connecticut geboren en we kennen hem natuurlijk van Living Colour én samenwerkingen met The Rolling Stones, Mick Jagger, Depeche Mode en James Brown. Als je in het leven van Doug duikt, kom je Sugerhill Records tegen. Backstage in Victorie Alkmaar vroegen we hem hoe het zat met hem en het ontstaan van de hiphop. Wat volgde was een geschiedenisles van anderhalf uur, waarvan je hier een samenvatting leest.

Hiphop/rapmuziek begon in 1973 en bestond afgelopen jaar vijftig jaar. Beats, raps en samples – de bouwstenen – zijn inmiddels uit geen enkel muziekgenre meer weg te denken. Het begon met platenspelers en vroege drummachines in The Bronx en het duurde tot 1979 totdat de eerste songs op de radio kwamen. Rapper's Delight van The Sugarhill Gang was de eerste hit en een revolutie. De band op dit nummer was Positive Force en het is hier waar Doug in beeld komt.

'Ik werkte in de jaren zeventig als sessiemuzikant en ik zat in een band met gitarist Skip McDonalds. Ik werkte veel voor All Platinum Records, dat geleid werd door producer/singer-songwriter Sylvia Robinson. Sylvia en ik hebben dezelfde afkomst, ik was jong, ik speelde met oudere muzikanten en ze was een moederfiguur voor me: ze vroeg de muzikanten op me te letten. Dat waren mijn leerjaren. Door omstandigheden was ik even klaar met het label en ik nam een pauze. Na een paar maanden, het was inmiddels najaar '79, belde Sylvia naar het huis van mijn moeder; later nog een keer, maar ik besloot niet terug te bellen.
'Ik speelde live met Skip en drummer Keith LeBlanc en op een avond speelden we in Leo's Welfare Disco in New Haven, Connecticut. In die tijd herkende je muziek van labels meteen als je het hoorde. Motown klonk anders dan Stax en dat klonk anders dan Muscle Shoals. Die avond werd Rapper's Delight gedraaid en ik wist na acht maten: dit is opgenomen bij All Platinum! Ik dacht: zou Sylvia me daarom gebeld hebben? De volgende dag belde ik terug en dat was een van mijn belangrijkste telefoontjes. Wat als ik niet teruggebeld had?'

SUGARHILL GANG

'Ze vertelde dat ze iets had dat *hotter than hot cakes* was: Sugarhill Gang en ze wilde dat Skip en ik hun nummers zouden inspelen. We gingen langs, voor een kennismaking dachten we, maar we gingen meteen de studio in. Ondertussen ontplofte die single. Positive Force, de band op de single, had eigen plannen en Sylvia wist dat wij de juiste achtergrond hadden om er mee verder te gaan. We hadden al snel optredens met Sugarhill Gang en maakten Beatles-taferelen mee: we moesten ontsnappen voor menigtes vrouwen! Dit gebeurde binnen een maand: live spelen, de eerste opnames, alles.'

'Sylvia wordt niet voor niets de moeder van de hiphop genoemd. Ze wist wie de juiste mensen voor een klus

>

BONUS

Mike Marques Photography

waren, ze vond altijd een hook, ze wist de timing goed te krijgen en als ze maar even dacht dat ze een hit hoorde, ging ze door tot het perfect was. Op dat moment was wat we deden echt pionierswerk. Wij wisten als band hoe de studio werkte, maar de rappers hadden nauwelijks ervaring. Het was als een code ontcijferen, zeker toen we ook met het vrouwelijke hiphoptrio The Sequence gingen werken. Er werd gerapt, gezongen, maar hoe krijg je de muziek er onder? De vocalen bepaalden de richting. En dan had je Grandmaster Flash, een dj met ideeën. Wij gingen naar zijn optredens en we luisterden naar wat hij deed en we keken hoe de mensen reageerden. Hij mixte een Clint Eastwood-cowboyfilm-achtige soundtrack met een breakbeat.

'Inmiddels kwam er veel geld binnen bij All Platinum, dus er werd een nieuwe studio gebouwd en er werden mensen aangenomen als engineer Chris Lord-Alge. Wij luisterden naar de dj, naar het verhaal en de flow van de rappers en dan had je de arrangeur, Clifton 'Jiggs' Chase, de mening van Sylvia en van haar zoon Sonny, die goed wist wat er op straat gebeurde. Samen kwamen we met partijen die bijna een visuele audio-ervaring

"We ondersteunden het verhaal van de rappers – het gevoel moest goed zijn"

gaven. We ondersteunden het verhaal van de rappers, we luisterden naar ze, we keken naar hun lichaamstaal en we luisterden naar wat ze neurieden. Het gevoel moest goed zijn. We repeteerden het nummer vaak als trio met gitaar, bas en drums, Het was totaal anders dan traditioneel met een band opnemen. Soms speelde ik een baslijn en dan gebruikte Jiggs dat om er een blazers-arrangement op te maken. Soms zat er al genoeg in de samples van de dj en voegden wij wat breaks toe of we maakten de gesamplede bas en drums wat dikker.'

Historie

'Vaak namen we de baslijn van een plaat van de dj als referentie en daar maakte ik dan een eigen ding van, maar de baslijn van Funk You Up van The Sequence is helemaal origineel van mij. Al die muziek kwam uit als 12"-single, met als b-kant de instrumentale versie. Heel veel rappers leerden dus rappen op de b-kant. Op onze muziek!'

'Ik was vaak leadinstrument, want de bas en drums stonden echt vooraan. Ik denk dat ik de juiste persoon op de juiste plek was. Omdat ik jong was, was ik gewend om naar oudere muzikanten te luisteren om van ze te leren. Nu luisterde ik naar de rappers. En we hadden gemeen dat we allemaal dezelfde platen luisterden.'

Wist je op dat moment dat jullie geschiedenis maakten?
'Dat hadden we pas op het podium door. We openden voor Parliament-Funkadelic, waar veel jongeren op afkwamen. Deze band was altijd op tour en ze kenden hiphop nauwelijks. George Clinton wel. Wij tourden in een oude Silver Eagle-bus die de Stones nog hadden gebruikt en we hadden een kleine backline die we in kroegen gebruikten. Nu speelden we opeens in arena's. Zodra we Rapper's Delight speelden

ging de tent helemaal los en de P-Funk-gasten wisten niet wat ze overkwam! Door hen kwamen we bij een groter publiek terecht en we konden de kunst afkijken van hoe je in grote zalen en stadions speelde. Veel mensen dachten dat hiphop zou overwaaien, maar Sylvia zei: dit komt in de geschiedenisboeken.'

Hoe kijk je zelf terug op die tijd?
'Vooral positief. Hiphop gaf veel positiviteit en het bracht veel mensen en stijlen samen. De dj's mixten alles, of het nou Brits, country of Oost-Europees was. De wereld van punk en hiphop vonden elkaar omdat beide groepen buiten de normale muziekwereld stonden. Rockbands vroegen hiphopacts als supportact en hierdoor groeiden de culturen naar elkaar toe. Natuurlijk werd er in de hiphop veel gesampled en in het begin was dat helemaal niet geregeld met rechten. Door de hiphop kwamen deze regels en iedereen krijgt nu betaald als zijn of haar muziek gebruikt wordt. Funk You Up is een keer of zestig gesampled en ik pik daar dus ook een graantje van mee. En artiesten kregen soms een carrièreboost omdat hun muziek gebruikt werd. 'Er is een schaduwkant. Sugarhill Records had destijds alle grote namen, maar ze zijn, zeker financieel, niet goed behandeld. Als alles beter geregeld was, hadden we er allemaal wat geld aan over kunnen houden, dan zouden we ook meer mainstream zijn geworden en als gekleurde groep meer een stem gehad kunnen hebben in de wereld. We hadden het gezicht van zwart Amerika kunnen veranderen.'

Sofiar Photography

We moeten het natuurlijk nog even over Living Colour hebben. Hoe kan het dat jullie nog steeds beter worden?
'Door zo lang samen te zijn. Muzz Skillings was de eerste bassist van Living Colour en een goede vriend. Ik speelde destijds met Mick Jagger en hij begon over de band. Ik zei: 'Ze spelen vanavond in CBGB's, dus ga kijken!' Hij ging erheen met Jeff Beck en dankzij Mick kreeg de band een platendeal. Toen ik bij de band kwam, hadden ze beter even een break kunnen nemen, maar de machine moest door. De platenmaatschappij zei: meer sterke koffie en gaan! De band stopte in '95 en toen we in '00 weer begonnen was er geen enkele druk van een label. We moesten niks. We hebben nu dus 23 jaar de tijd gehad om de boel een beetje goed te krijgen, haha! We weten waar onze krachten liggen, wat beter kan en we spelen de songs nu gewoon beter. Oh ja, we repeteren nooit! Dat betekent ook dat we fouten maken, maar we zijn echt! Dat is wat er gebeurt er als je live speelt . Als we een fout maken, lachen we en gaan we door. Het publiek vindt dat te gek. Als ik per ongeluk wat anders speel, bouw ik dat de volgende dag uit en de rest van de band ook.' •

Lees, luister en kijk verder op **deBassist +**

VIDEO Doug Wimbish – Live At Parkville Sounds
VIDEO Bass Legend Doug Wimbish: "I'm A Sound System" | Jamming | Interview | Thomann
VIDEO Living Colour - White Lines Hip Hop Medley @Hard Rock Live - Gary, IN - 8/17/2023
VIDEO Living Colour "Cult of Personality" on the Stern Show (2016)
debassist.nl

De Spullen

Op zijn website vind je een arsenaal aan merken die Doug gebruikt en in Victorie kregen we een uitgebreide demonstratie van zijn imposante pedalboard, zijn oude Spectors en zijn muurtje Trace Elliots. We vroegen we hem welke bassen hij door de jaren heen gebruikte. 'Ik begon ooit op een Fender Mustang met nylonwound-snaren en al snel had ik een '72 Fender Jazz. Van Skip kreeg in een Precision, waar ik later een J-element heb bijgezet. Op de hiphopplaten hoor je vooral de J. Daar heb ik later de eerste DiMarzio elementen ingezet. Meestal plugde ik via een DI rechtstreeks in de tafel.'

'Toen de basssynth zijn intrede maakte moest ik overleven, maar op een positieve manier. Nu is het normaal, maar ik moest echt leren om met ze samen te spelen, zodat je elkaar niet in de weg zit, of na te bootsen. Ik gebruikte een flanger, phaser of reverb om die sound te krijgen. Van Sugarhill Gang kreeg ik een van de eerste synthpedalen voor bas, de Electro-Harmonix Bass Synth, maar die werkte nooit helemaal lekker. Na een tijdje weet je hoe je bas moet klinken om goed hoorbaar te zijn na mixen en masteren. Waar speel je op de hals, welk element gebruik je en welke snaren zijn okay? Voor mij zijn dat stalen roundwound Rotosounds; die hadden definitie. In die tijd begon ik ook meer met mijn duim te spelen.'

'Vijfsnarige bassen kwamen pas halverwege de jaren tachtig echt op, dus ik stemde voor opnemen regelmatig omlaag. Ik gebruikte dan een setje met een .105 als E. Ik deed vaak overdubs. Ik dubbelde mijn partij dan met wat pops en dan kreeg je meteen 25 dollar extra, haha! Voor die overdubs gebruikte ik een dunnere set met een .100 of .095 als E.'

'De J moest opgeknapt worden en toen heb ik een tijdje op een Fernandes gespeeld. Toen ik met Jeff Beck speelde, heeft een Japanner een bas voor me gebouwd. Ik wilde gewoon iets simpels met PJ-elementen, maar ze moedigden me aan om voor meer te gaan. Er werd toen een draadloos Yamaha-systeem en een stemapparaat ingebouwd, haha! Ik ging weer terug naar mijn J, ik heb een tijdje een koploze Modulus gehad en toen ik met Jagger speelde wilde iedereen opeens met me werken. Toen begon de liefde voor Spector. Ik begon met een leen-viersnaar en later bouwde Spector een vier- en een vijfsnaar voor me. Die twee gebruik ik nog steeds, vanavond ook weer! Ik heb onder meer op Tune, Warwick en Ibanez gespeeld, maar die waren allemaal gebaseerd op de Spectors. Ik heb een Kala, een Status, een bas van Jens Ritter, maar ik ben altijd onafhankelijk van een merk gebleven.'

En wat heeft Doug qua vintage bassen?
'Ik had een Ampeg bas die verdwenen is, ik heb een stuk of tien oude Fenders. Ik hou van bassen met verschillende karakters: shortscale, longscale, flatwounds, roundwounds. Ik heb zo'n honderd bassen, maar ik geeft regelmatig bassen weg aan jonge talenten. Ik heb liever dat mensen er op spelen dan dat er honderd in de kast staan. Niks is echter gratis en die mensen moeten altijd iets terugdoen. Wat tijd besteden met bejaarden bijvoorbeeld.'
dougwimbish.com/gear

Tekst: Chris Dekker

Fender Vintera II '70s Telecaster Bass

Zoemend seventies

In de nieuwe Vintera II-serie kwam Fender afgelopen jaar met drie bijzondere bassen. In de vorige editie las je over de Competition Mustang en wie weet voelen we de VI in de toekomst nog aan de tand. Deze keer proberen we de eerste heruitgave van de '70s Telecaster Bass ooit.

Fender lijkt het wel nooit goed te doen. Als er weer eens een nieuwe versie van de P of J is, zijn de social media altijd zeer verdeeld tussen 'alweer een P of J?' en 'ik ben zeer benieuwd hoe ie klinkt!' En als ze dan wat nieuws uitbrengen – bijvoorbeeld de Meteora of Dimension – koopt niemand ze. Ik ben daarom blij met de Vintera II-serie. Je vindt twee P's, een J en drie bijzondere modellen. Over de Mustang las je alles in DB67, de VI is mede door de populariteit van de Get Back-docu van The Beatles weer verkrijgbaar en dan is er deze Tele Bass.

We hebben de historie hier vaak verteld, maar voor de nieuwkomers in het kort nog een keer. Fender kwam in 1951 met de Precision. Deze had een slab-body (zonder

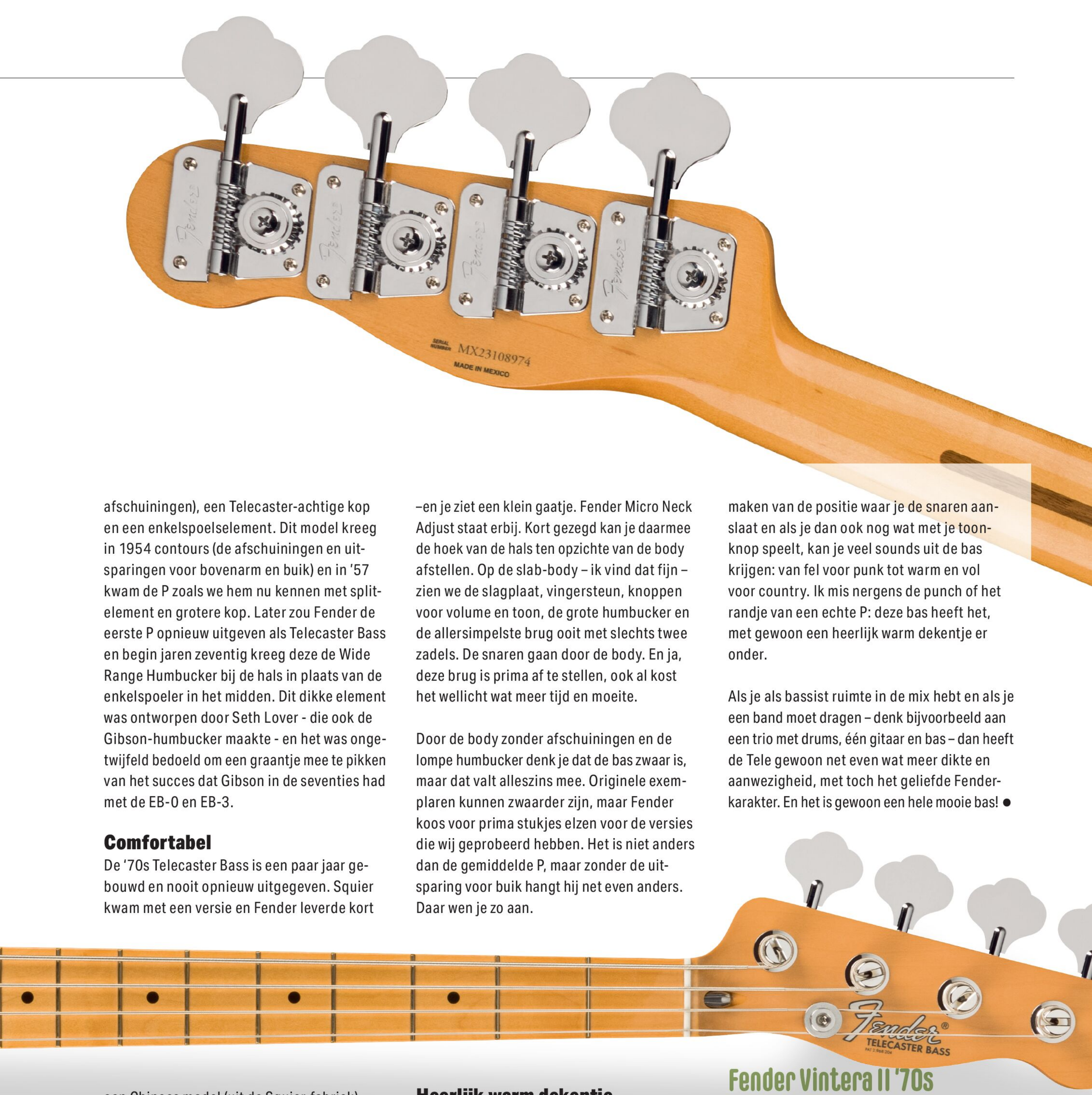

afschuiningen), een Telecaster-achtige kop en een enkelspoelselement. Dit model kreeg in 1954 contours (de afschuiningen en uitsparingen voor bovenarm en buik) en in '57 kwam de P zoals we hem nu kennen met splitelement en grotere kop. Later zou Fender de eerste P opnieuw uitgeven als Telecaster Bass en begin jaren zeventig kreeg deze de Wide Range Humbucker bij de hals in plaats van de enkelspoeler in het midden. Dit dikke element was ontworpen door Seth Lover - die ook de Gibson-humbucker maakte - en het was ongetwijfeld bedoeld om een graantje mee te pikken van het succes dat Gibson in de seventies had met de EB-0 en EB-3.

Comfortabel

De '70s Telecaster Bass is een paar jaar gebouwd en nooit opnieuw uitgegeven. Squier kwam met een versie en Fender leverde kort een Chinees model (uit de Squier-fabriek) met twee Wide Range Humbuckers. Dit is dus de eerste, echte, periode-correcte reissue.

De gigbag openritsend zien we eerst de Telestijl kop met grote stemmechanieken met Fender-gravering. De Vintera II is helemaal seventies, dus we zien de 'bullet'-halspentoegang bij de kop. De esdoorn hals/toets heeft met 41,3 mm bij de topkam een moderne P-breedte en daarmee wijkt hij af van het origineel dat daar iets breder was. Het is misschien niet periode-correct, maar 41,3 mm zal een stuk meer mensen aanspreken. De hals is wel lekker bol en daarmee een handvol. Daar moet je ook van houden, maar het voelt comfortabel. De hals zit aan de body vast met drie schroeven – weer typisch jaren zeventig en Leo Fender herhaalde dit bij Music Man –en je ziet een klein gaatje. Fender Micro Neck Adjust staat erbij. Kort gezegd kan je daarmee de hoek van de hals ten opzichte van de body afstellen. Op de slab-body – ik vind dat fijn – zien we de slagplaat, vingersteun, knoppen voor volume en toon, de grote humbucker en de allersimpelste brug ooit met slechts twee zadels. De snaren gaan door de body. En ja, deze brug is prima af te stellen, ook al kost het wellicht wat meer tijd en moeite.

Door de body zonder afschuiningen en de lompe humbucker denk je dat de bas zwaar is, maar dat valt alleszins mee. Originele exemplaren kunnen zwaarder zijn, maar Fender koos voor prima stukjes elzen voor de versies die wij geprobeerd hebben. Het is niet anders dan de gemiddelde P, maar zonder de uitsparing voor buik hangt hij net even anders. Daar wen je zo aan.

Heerlijk warm dekentje

Ondanks het element en dankzij de lange mensuur, de geschroefde hals en de gebruikte houtsoorten zal een Fender altijd als een Fender klinken en niet als een Gibson.
De plaatsing van en het type element maken natuurlijk uit en deze bas klinkt dan ook echt anders dan je standaard P. Hoe dan? In ieder geval niet modderig. Met de vingers aanslaand krijg je een mooi open en warm geluid, met meer mid en hoog dan een EB-3. Het is best P, maar dan met een mooi, extra, warm laagje eronder. Met de toonknop dicht wordt het lekker vol en zoet en ga je iets meer richting Gibson. Deze bas leent zich erg goed voor spelen met een plectrum. Je houdt genoeg laag én qua hoog knal je overal doorheen. Zowel met vingers als met plectrum kan je goed gebruik maken van de positie waar je de snaren aanslaat en als je dan ook nog wat met je toonknop speelt, kan je veel sounds uit de bas krijgen: van fel voor punk tot warm en vol voor country. Ik mis nergens de punch of het randje van een echte P: deze bas heeft het, met gewoon een heerlijk warm dekentje er onder.

Als je als bassist ruimte in de mix hebt en als je een band moet dragen – denk bijvoorbeeld aan een trio met drums, één gitaar en bas – dan heeft de Tele gewoon net even wat meer dikte en aanwezigheid, met toch het geliefde Fenderkarakter. En het is gewoon een hele mooie bas! ●

Fender Vintera II '70s Telecaster Bass

Kleur: Vintage White (optie: Surf Green)
Body: elzen
Hals: esdoorn, geschroefd (driepunts)
Toets: esdoorn
Frets: 20, vintage tall
Element: Wide Range Humbucker
Regelaars: volume, toon
Elektronica: passief
Stemmechanieken: Fender
Brug: Fender, 2 zadels, string through
Mensuur: 34 inch
Breedte bij topkam: 41,23 mm
Land van herkomst: Mexico
Extra: geleverd met gigbag
Richtprijs: € 1299,-
Fender Europe (fender.com)

INSEPA

WWW.THOMANN.DE

ARABLE

th·mann

Tekst: Guus van Beelen

Schecter FreeZesicle

Princelijk paars

‘Het oog wil ook wat’ is een veelgebruikte uitdrukking als het gaat om podiumuitstraling. Bij Schecter hebben ze dat begrepen: hun nieuwe FreeZesicle bas zal menig jaloerse bassistenblik naar zich toe trekken.

Het diepe paars, de enige kleur waarin deze bas verkrijgbaar is, springt direct in het oog en geeft samen met de gouden hardware een ‘princelijke’ look. Iedereen met wie ik het over deze bas heb gehad noemde geheel terecht de naam Prince. Dat is niet vreemd: het is de signaturebas van Ricky ‘Freeze’ Smith, bassist in The Time, een band die nauw verbonden was met Prince. De twee witte elementen contrasteren opvallend met de paarse body. EMG pickups zijn over het algemeen niet heel erg clean en vooral erg luid, maar deze zijn - gelukkig - toch subtieler dan ik vermoedde. De twee elementen zien er precies hetzelfde uit, maar schijn bedriegt:

iedereen met wie ik het over deze bas heb gehad, noemde geheel terecht de naam Prince

bij de hals zit een 35P, bij de brug een 35J ofwel een omgekeerde Split P (waarbij de magneetspoel voor de D en G dichter bij de hals zit) en een J in een grotere behuizing. Wat knoppen betreft is er een 3-bands EQ, een mastervolume en een contourknop. De volumeknop reageert fantastisch, ook bij lage volumes. Bij goedkopere elektronica heb je soms dat er helemaal geen volume meer hoorbaar is of een hele nare brom, maar deze Schecter kan goed zacht zonder brom.

De 3-bands EQ is fijn muzikaal. Daarmee bedoel ik dat er geen diepe dips of piekjes in frequenties opvallen als je er aan draait; alles blijft mooi egaal klinken. Het mid heeft een uitzonderlijk mooi gedefinieerde toon, wat er voor zorgt dat je bas ook in samenspel met andere instrumenten goed hoorbaar kan blijven, zelfs als het iets zachter moet. Het geheel wordt gevoed met maar liefst twee 9V-batterijen. De contourknop is een ander verhaal. Zet je hem in het midden dan is er niets aan de hand, maar een kleine uitwijking verandert de boventonen al snel vrij extreem; het lijkt alsof je aan een schakelaar zit in plaats van een draaiknop. Een bevriende, ervaren geluidstechnicus adviseerde om deze knop bij studio-opnames in het midden te houden of extreem naar een kant te draaien (zodat je maar een enkel element hoort) om problemen te voorkomen bij het mixen. Je voelt trouwens een duidelijke klik in de middenstand. Bij optredens is het een kleiner probleem, al blijft het qua klank een beetje vreemd. Ik zou graag een volumeknop voor elk element afzonderlijk zien, zodat je het extreme verschil in onder meer boventonen wat kan temmen. Maar goed, misschien moet ik maar eens gaan nadenken over een eigen custombas.

Paarse parel

Wat zeker opvalt tijdens het spelen is dat de toon over het algemeen een heel erg goede definitie heeft. Zelfs met plectrum zijn er weinig problemen, ook bij hoog volume. Voor de zekerheid heb ik hem ook nog even getest op een wat minder cleane versterker dan ik normaal gebruik en zelfs daarmee bleef het

pronkstuk

gewoon fantastisch. Dit is een supergroot plus-punt, want lang niet alle bassen hebben dit!

De toets van deze paarse parel heeft 24 frets dus maar liefst 2 octaven; voor sommigen overbodig lang, maar ik vind het stiekem wel leuk. Waarover heel goed is nagedacht is de vorm van de body: die is zo gevormd dat je de hoogste noten makkelijk kan bereiken zonder dat je je pols raar hoeft in te draaien. Ook is de body niet al te breed; ook voor mensen die hun bas niet helemaal boven hun knieën willen hangen maar iets hoger zoals ikzelf, hangt hij lekker soepel tegen het lichaam.
De rest van de body is mooi afgewerkt en hoewel het niet de allerlichtste bas is die ik ooit om mijn nek heb gehangen, valt het gewicht mee. Door de paarse coating zie je er niets van, maar de body is van moerasessen. De hals is van Canadees hard esdoorn verstevigd met, naast de halspen, carbon en voorzien van een ebbenhouten toets. De hals zit met maar liefst 6 goudkleurige schroeven stevig vast aan de body. De topkam is van grafiet en voor mij had de E-snaar iets hoger mogen liggen, maar dit soort smaakzaken zijn makkelijk op te lossen. De brug valt wel op: de snaren kunnen zowel door de body als achter de brug gehaakt. Fijn ook dat alle zadeltjes apart in te stellen zijn, dat maakt intoneren altijd een stuk makkelijker.

Conclusie

Deze Schecter is een fantastische allrounder. Op basis van de looks alleen past hij misschien niet in elke muziekstijl, maar de mogelijkheden in klank zijn zo divers dat hij wel fijn multi-inzetbaar is. De stemknoppen zijn lekker stevig dus de bas blijft goed op stemming en de draaiknoppen van de elektronica zijn solide; alles voelt aan alsof het tegen een stootje kan. Het prijskaartje is er wel naar, maar dat was ook wel te verwachten. Mocht je een extra snaar willen dan kan dat trouwens: er is ook een 5-string beschikbaar. ●

Schecter Freezesicle 4 string

Kleur: paars
Body: moerasessen
Hals: esdoorn, geschroefd
Toets: ebbenhout
Frets: 24 smal jumbo
Elementen: EMG 35P (hals) en EMG 35J (brug)
Regelaars: volume, contour, 3-bands EQ
Elektronica: actief
Stemmechanieken: Grover
Brug: Schecter Custom
Mensuur: 34 inch
Topkam/breedte: Graph Tech/38 mm
Land van herkomst: Korea
Richtprijs: € 1929,-
Importeur: Voerman Amersfoort (schecterguitars.com)

Tekst: Chris Dekker

Zoek en

Het verhaal van de gestolen bas

Na meer dan vijftig jaar vermist te zijn geweest, hebben Nick Wass en zijn team - onderzoekers en journalisten Naomi en Scott Jones - de eerste Höfner 500/1 vioolbas van Paul McCartney gevonden: een van de beroemdste instrumenten uit de moderne muziekgeschiedenis. We spraken uitgebreid met Höfner-expert Nick Wass. In dit exclusieve verhaal lees je alle ins, outs en nerdy feiten over de zoektocht en dé bas.

The Beatles 1962

Black Country Images / Alamy Stock Photo

Laten we eerst eens in de geschiedenis duiken. Toen Stu Sutcliffe in 1961 The Beatles verliet, nam Paul McCartney de bastaken over. Eerst een tijdje op Stu's omgedraaide 500/5 hollowbody Höfner, maar al snel bestelde hij zelf een 500/1 bij de Steinway Music Store in Hamburg. Er werd soms beweerd dat Paul ween rechtshandige 500/1 omdraaide, maar dat is helemaal niet waar. Steinway bestelde een linkshandig exemplaar en vanwege de symmetrische vorm was het waarschijnlijk een kleine moeite voor de Duitse bouwers. Kenners nemen aan dat dit de eerste linkshandige vioolbas was die ooit is gemaakt. Na Hamburg speelde Paul de bas op alle vroege albums en singles van de band.

In 1963 bestelde hij een tweede. De eerste, met de pickups dicht bij elkaar in wat we nu de Cavern spacing noemen, was behoorlijk gehavend door jarenlang spelen en werd waarschijnlijk gerenoveerd door Burns. Hij kreeg een nieuwe laklaag, nieuwe regelknoppen en een - waarschijnlijk - houten behuizing voor de pickups. Ondertussen speelde Paul op zijn tweede Höfner, met de pickups verder uit elkaar geplaatst, en deze '63 is de bas waarmee hij nog steeds elk optreden doet. Naast de officiële naam 500/1 staat deze bas bekend als de vioolbas (vanwege de vorm) en natuurlijk als Beatles-bas.

DE VERLOREN BAS IS TERUG

In 1969, vlak na de Get Back-sessies, werd Paul McCartney's eerste Höfner bas gestolen uit de Apple Building. Tenminste, dat dachten we altijd. Na meer dan vijftig jaar is de bas teruggevonden, en in veel opzichten is de bas niet wat de experts dachten. Een van de belangrijkste en daarom meest kostbare instrumenten

vind!

van Paul McCartney

The Lost Bass/Nick Wass

Nick Wass inspecteert de teruggevonden bas

‘Ik opende de koffer en zei: “Hey, I’ve been looking for you!”’

uit de popgeschiedenis is terug en heeft al zijn geheimen onthuld.

We spraken exclusief met Höfner-historicus en voormalig Höfner-medewerker Nick Wass over de zoektocht naar en het vinden van de bas. En hoe weet hij dat het echt de bas is? We nemen je mee door de zoektocht naar The Lost Bass.

‘Wat ik niet ga doen is namen en adressen geven’, begint Nick, als we per Zoom met hem praten. ‘We hebben alle mensen die erbij betrokken waren beloofd dat het vertrouwelijk zou zijn. Ik ga je het verhaal vertellen over hoe de bas is gevonden. Ik praat alleen over mensen en plaatsen. We gaan niemand de namen vertellen van de mensen die erbij betrokken waren. Dat blijft voor altijd geheim.’

Voordat we het over de zoektocht hebben willen we weten wie Nick Wass is en of hij de juiste persoon was om de gestolen bas te authentiseren.

‘Ik ben 25 jaar geleden begonnen met het kopen van vintage Höfners. De eerste was een Verithin uit 1964 en ik raakte verslingerd aan Höfner. Een paar jaar later kreeg ik een baan aangeboden als marketingmanager bij het bedrijf, want die hadden ze niet. In 2011 verhuisden we van Engeland naar Duitsland en mijn vrouw Cathy deed uiteindelijk alle social media voor het merk, wat ze nog steeds doet. Ik begon als marketingmanager en een tijdje later werd ik ook de elektrische gitaarmanager. Ik ben nu gedeeltelijk met pensioen.’

Dus je had toegang tot alle archieven?

Zeker, als marketingmanager werd het mijn taak om de archieven uit te zoeken en alles te digitaliseren. Bijna het hele archief staat online behalve sommige papieren die dat niet zouden moeten zijn, haha! Ik ontwikkelde een grote liefde voor de vioolbas, Höfners belangrijkste instrument. Ik wilde er meer over weten: over de

Het is een bijzonder en spannend verhaal: de zoektocht naar de in 1972 gestolen bas van Paul McCartney, onlangs resulterend in een sensationeel resultaat: hij is terecht! Onze hoofdredacteur Chris Dekker wist al in oktober dat de bas gevonden was, maar mocht nog niks zeggen totdat Paul McCartney het nieuws zou vrijgeven. Maar het artikel lag wel al klaar toen dat op 16 februari gebeurde en meteen hebben we de Engelse en Nederlandse versie op DeBassist.nl gepubliceerd. Binnen een paar dagen was het artikel 16.676 keer bekeken (still counting) en is eruit geciteerd van Radio 1 tot Guitar World. Een briljant geschreven verhaal, dat leest als een thriller. We wilden je het ook in deze gedrukte vorm niet onthouden. Geniet ervan!

Tekst: Chris Dekker

Toen Paul de bas in '61 kocht, zag hij er ongeveer als deze reissue uit.

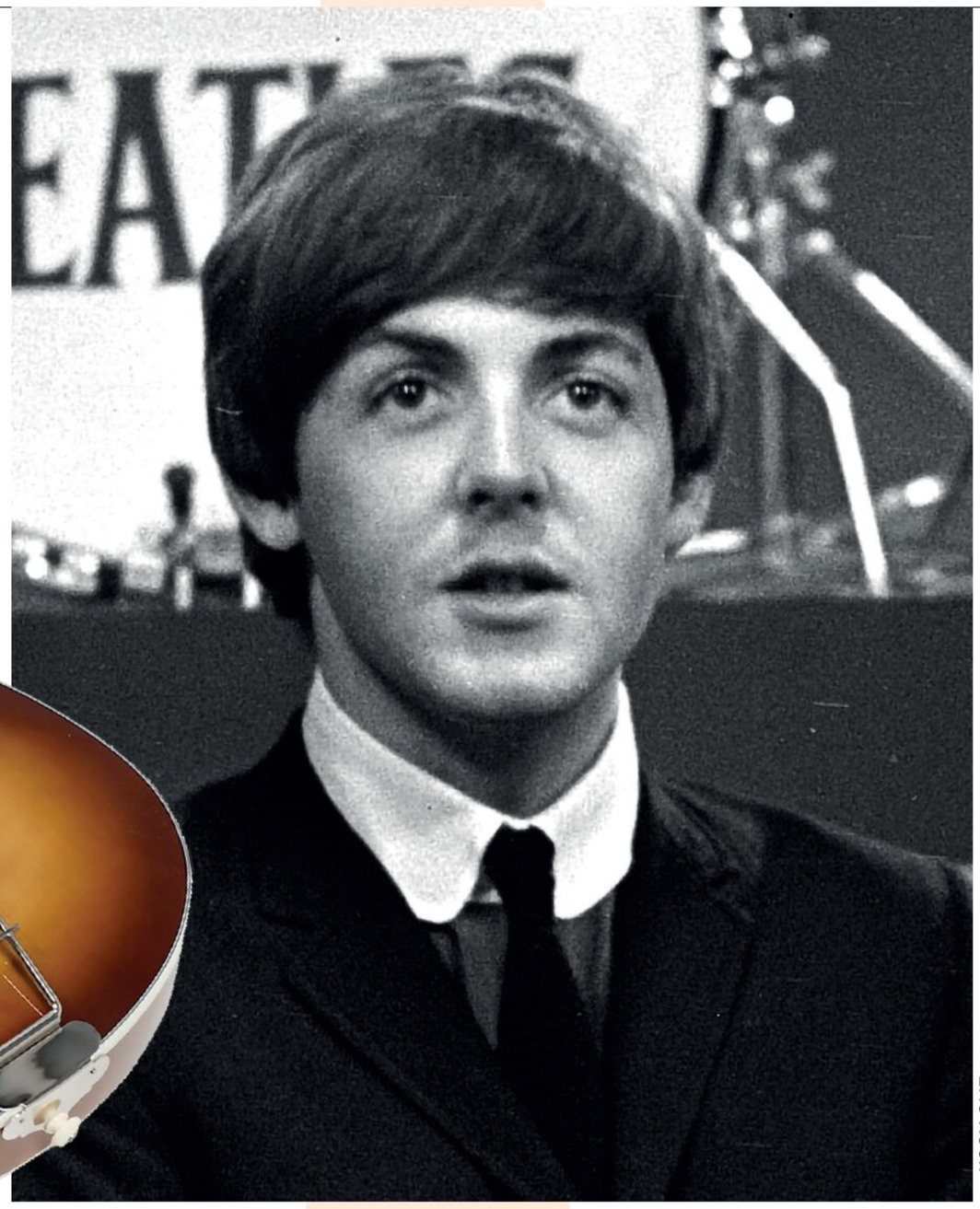

Eric Koch

> ontwerper, hoe hij gebouwd was. Toen ik begon als manager elektrische gitaren wilde ik nieuwe modellen op de markt brengen, maar ook bassen die de traditie weerspiegelden. De Green Line Bass, een milieuvriendelijk instrument, was een van de nieuwe modellen. De relic-versies werden bijna per ongeluk gemaakt. We maken violen. Violen hebben vaak een relic-afwerking omdat spelers dat willen. Ik vond ze er erg cool uitzien. Ik wilde kijken hoe het eruit zou zien op een vioolbas en de serie werd een succes. We hebben ook een aantal jubileummodellen en dergelijke gemaakt.'

En volgens mij heb je de bestaande modellen historisch accurater gemaakt.
'Voor zover mogelijk wel. Bijna precies zoals in het begin van de jaren zestig. De productieaantallen van Höfner-bassen zijn vrij klein. Om bepaalde onderdelen te krijgen ga je naar fabrikanten en die zeggen dan: "We kunnen ze produceren, maar met een minimale hoeveelheid van 25.000." Maar wij hebben er 200 nodig! Dus sommige onderdelen zijn niet helemaal nauwkeurig, maar komen wel heel erg in de buurt. Sorry! We doen ons best.'

En je schreef mee aan Höfner - The Complete Violin Bass Story, dat moet ook een leerzame ervaring zijn geweest?
'Dat heb ik gedaan, samen met Steve Russell, ook wel bekend als Mr. Höfner. Hij heeft enorm veel kennis en heeft een database gemaakt zodat eigenaren hun Höfner konden registreren, welk jaar het was en alle specificaties. Met deze informatie konden we precies achterhalen wat Höfner wanneer bouwde. Daarvoor was het kijken naar een gitaar of gissen. Nu zagen we de veranderingen van jaar tot jaar. We wilden een boek maken met de complete vioolbasgeschiedenis en het is vrij nauwkeurig. Ze vragen ons soms om een tweede editie te maken, maar we zijn te oud en te lui.'

Nou, het onderwerp van het verhaal van vandaag zal een belangrijke toevoeging zijn.
'Ja, zeker!'

CUSTOM KOPIEËN VAN DE VERLOREN BAS

Wat kun je ons vertellen over je relatie met Paul McCartney en het begin van de zoektocht?

'Paul wil dat hij opgeknapt wordt zodat hij erop kan spelen'

'Voor de zoektocht had ik contact met Paul en zijn mensen. Af en toe wilden ze reserveonderdelen. Niet om op de bas te zetten, maar om klaar te hebben liggen als er iets gebeurde. Ze vroegen me ook om nog een echt goede vioolbas te maken als back-up voor zijn '63'er, wat ik heb gedaan. Ik sprak met Paul en zijn technisch manager Keith Smith over wat we moesten maken en daarna zei Paul: "Waar is mijn verloren bas? Jij bent van Höfner en je zou moeten weten waar hij is!" Natuurlijk wist ik dat niet, maar daar begon het idee om de bas te zoeken. Over Paul gesproken: iedereen is altijd enthousiast en ze vragen me of ik hem heb ontmoet, maar het was altijd een zakelijke relatie. Ik was zijn bas aan het onderhouden, dus het was een werkrelatie en geen relatie als fan.'

Rond die tijd maakte je ook een kopie van The Lost Bass, de gestolen '61'er.
'Ik sprak met Keith en dacht dat we de bas nooit meer terug zouden krijgen, na vijftig jaar. Maar wat dacht je ervan om een kopie van de bas te maken? Keith dacht dat Paul dat geweldig zou vinden, dus maakte ik twee kopieën voor hem. Eén als de bas toen hij hem kocht in 1961 en een tweede zoals we dachten dat hij eruit zag toen hij werd gestolen. Je ziet die bas in een aantal recente video's en foto's, en veel mensen denken dat het de echte is.'

‘De lak is te dik en hij heeft grote scheuren omdat hij op een zolder heeft gestaan.’

The Lost Bass/Nick Wass

Nu de bas is gevonden, ben ik benieuwd hoe nauwkeurig jullie kopie was. Dat zal ik aan het eind van dit interview vragen.
‘Het kwam in de buurt, maar klopte niet. De Lost Bass heeft een aantal dingen die we niet wisten. Iedereen zat er naast. Het is best interessant, maar ja: dat bewaren we voor later!’

‘We dachten dat het jaren zou duren, maar drie weken na de eerste echte media-aandacht was hij terug’

Een tijdje geleden ben je de website thelostbass.com begonnen om aandacht te krijgen voor de eerste linkshandige 500/1.
‘Ik ben er rond 2018 mee begonnen en we kregen enig respons. Mensen schreven dat ze hier of daar iets hadden gezien. Om dit te laten werken heb je grote media-aandacht nodig, op alle sites, in kranten en op tv. Ik was marketingmanager van een klein bedrijf, dus niemand leek geïnteresseerd. Alleen een paar Duitse kranten schreven erover, maar dat was niet waar ik het wilde hebben. Aanvankelijk kreeg ik een aanknopingspunt in de VS. Een man had een linkshandige Höfner en liet die aan mensen zien, bewerend dat het de bas van McCartney was. Ik sprak met een paar mensen die hem gezien hadden en zij dachten dat het de bas kon zijn. Later ontdekte ik dat de productiedata niet klopten. Het was geen tijdverspilling, maar te weinig mensen hoorden erover.’

‘Rond mei 2023 nam een stel uit Engeland contact met me op: Scott en Naomi Jones, zeer gerespecteerde journalisten en onderzoekers van topniveau. Scott is een uitstekende, bekende journalist en Naomi een eersteklas onderzoeker die voor Channel 4 en de BBC heeft gewerkt. Scott was in staat om media-aandacht voor de zoektocht te krijgen en die ontplofte wereldwijd. Ik hoorde zelfs dat jij in Nederland er op Radio 1 en 2 over sprak, Chris, en Bart van Poppel van The Analogues in een ander programma. Dat bracht dingen op gang. Ik ontdekte dat ik geen idee had hoe je onderzoek doet en Naomi was in staat informatie te zoeken op plaatsen waarvan ik niet wist dat ze bestonden. Ze kreeg heel snel informatie die alles veranderde. Allemaal dankzij haar onderzoeksvaardigheden en zijn vaardigheden met de media.

HOE DE BAS GESTOLEN WERD

Ik denk dat de eerste doorbraak in de herfst van 2023 op de website werd geplaatst: de bas was niet in 1969 gestolen.
‘Iedereen, inclusief ikzelf, dacht dat hij vlak na de Get Back-sessies was gestolen. Je kunt hem zien in de Get Back-film en daarna werd hij opgeborgen; niemand had hem ooit nog gezien, dus we dachten allemaal dat hij toen gestolen was. We ontdekten dat dat helemaal niet waar was. Toen het in de media kwam kregen we een e-mail via de website waarin stond: “Ik was de roadie voor Wings en ik weet hoe hij gestolen is.” We namen contact op en deze man wist waar, wanneer en hoe hij gestolen was. Het gebeurde drie jaar later, op 10 oktober 1972. Ian Horne en Trevor Jones - ik mag

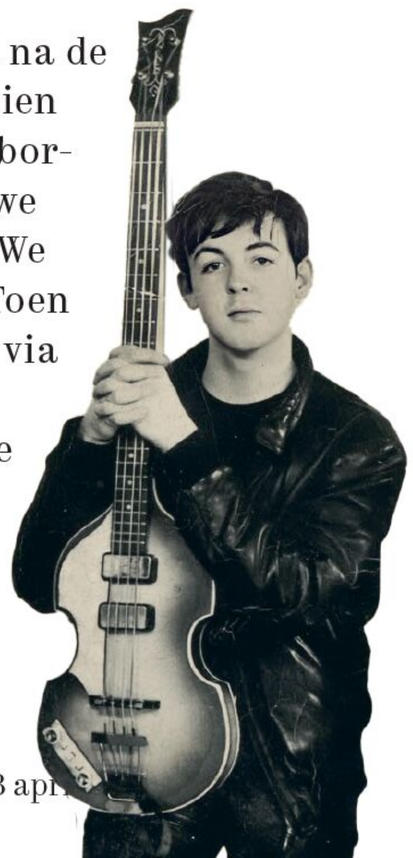

Tekst: Chris Dekker

The Beatles 1962

Tracksimages.com/Alamy Stock Photo

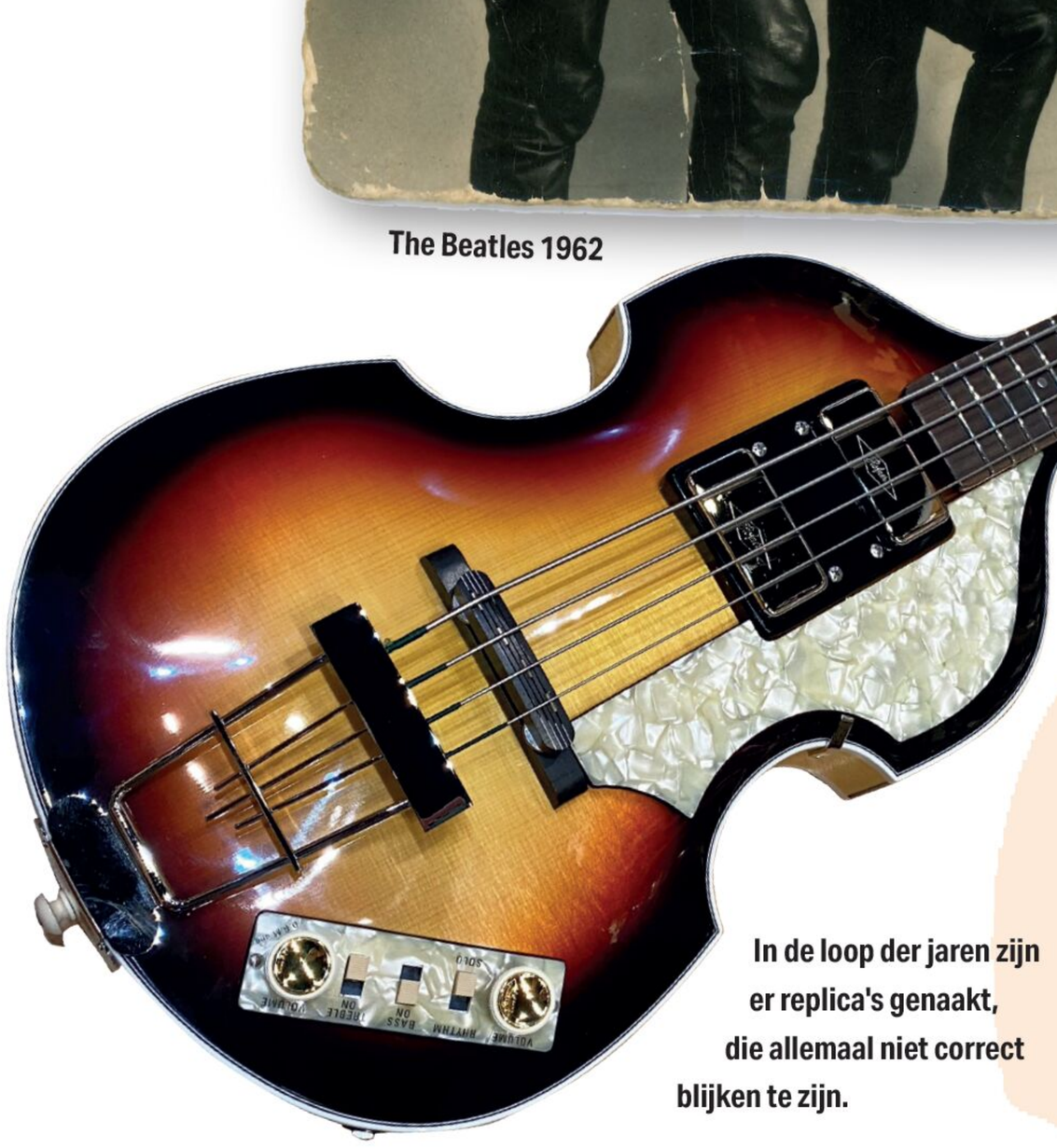

In de loop der jaren zijn er replica's genaakt, die allemaal niet correct blijken te zijn.

‘Alle replica’s zijn fout, zelfs degene die wij hebben gemaakt, haha!’

> hun namen zeggen - werkten voor Paul als geluidstechnici. Trevor is overleden, maar Ian vertelde ons het verhaal.’

‘Ze hadden een lichte vrachtwagen die ze gebruikten om apparatuur voor Paul te verplaatsen van de ene plek of studio naar de andere. Het busje was geladen, het was laat in de avond, rond tien uur, en ze besloten om het niet uit te laden, maar om het vlakbij Trevors huis te parkeren, waar ze verbleven. Ze konden geen parkeerplaats vinden, dus werd het busje ergens in de buurt van Notting Hill geparkeerd. Ze sloten het busje af, gingen de volgende ochtend terug en ontdekten dat iemand had ingebroken. Twee Vox AC30 versterkers en de bas waren weg. Ze klopten op alle deuren om informatie te vragen, maar niemand zei iets. Ze deden aangifte bij de politie en natuurlijk moesten ze Paul vertellen dat zijn bas weg was, bang om hun baan te verliezen. Paul deed er niet moeilijk over: “Maak je geen zorgen, zulke dingen gebeuren, ik heb andere bassen.” Ian werkte nog zes jaar voor Paul, dus het was zo! Dankzij Ian wisten we de datum, de situatie en het bracht de zoektocht vooruit.’

‘Voor de volgende stap gaan we zes maanden terug. In februari 2023, voordat de zoektocht grote vormen aannam, kreeg ik een e-mail waarin iemand beschreef wat er met de bas was gebeurd. Er stond een busje geparkeerd op een bepaalde weg, voor een bepaald huis. De goederen waren gestolen, het huis binnengebracht en later verkocht in een café. Toen ik de informatie van Ian kreeg, herinnerde ik me die e-mail en ik dacht: wow, dat is precies hetzelfde verhaal, maar dan verteld door een andere persoon! Het klopte allemaal, dus ik heb die persoon teruggebeld. “Sorry dat ik zes maanden geleden niet goed heb opgelet, maar we hebben nieuwe informatie, dus vertel ons meer.” Hier wordt het verhaal interessant. De man die ons schreef, vertelde ons dat hij ambulancechauffeur was. Hij en een ambulancebroeder hadden ooit een patiënt in hun ambulance die hen het verhaal vertelde. Ik vroeg om meer informatie en deze keer was het de ambulancebroeder die ons meer vertelde. Ik realiseerde me al snel dat hij te veel wist. Hij vertelde dat hij iets achter in de ambulance had gehoord, maar hij wist te veel details. Niemand zou zich dat herinneren van

'Cathy en ik reden eind september 2023 naar Engeland om de bas te controleren.'

een gesprek. Op dat moment wist ik de naam van de ambulancebroeder en hadden we het adres van het huis waar de bas naartoe was gebracht.'

EEN OUDE BAS OP ZOLDER

'Nu was het de beurt aan Naomi. Zij zocht uit wie er in 1972 in alle acht appartementen in dat huis woonden. We vonden alle namen en een van de namen was van de verpleger! Hij woonde als kind in dat huis. Ik ging terug naar hem, vertelde hem dat we wisten dat hij in dat huis woonde en vroeg hem de waarheid te vertellen, met de belofte dat het allemaal vertrouwelijk zou zijn en dat er geen politie aan te pas zou komen. Hij wist niet wie er had ingebroken - we denken dat we het weten - maar hij vertelde ons dat zijn vader geen geweldige kerel was en dat men van zijn diefstal wist. De vader had de bas meegenomen naar zijn stamkroeg en de uitbater gevraagd om hem te verstoppen. Even later had hij geld nodig en verkocht hij de bas aan die uitbater. Dit was de eerste stap die de bas zette. De kroegbaas gaf de bas aan zijn zoon, die al gitaar speelde. De zoon gebruikte hem een beetje, maar hij en een vriend kwamen om bij een auto-ongeluk. Erg triest. We weten niet precies wat er daarna gebeurde, maar zijn jongere broer kreeg de bas en zo kwam hij terecht bij de tweede zoon van de uitbater. Hij bewaarde de bas jarenlang op een zolder. Deze tweede zoon overleed tijdens covid - ook erg verdrietig - maar zijn vrouw leeft nog en ze zag me op het 6 uur journaal in Engeland, met de vraag om de bas alsjeblieft terug te brengen. Ze wist dat er een oude bas op zolder lag, haalde hem tevoorschijn, zag dat het de bas kon zijn en nam een paar foto's. Ze ging naar het huis van McCartney, liet de foto's zien en de mensen van McCartney haalden de bas op!'

'We spraken met mensen die ons vertelden dat ze een Japanse bankier hadden ontmoet die de bas had gekregen, iemand anders vertelde dat een rijke kunstverzamelaar in Jamaica hem had, dus we verwachtten een spannend verhaal met miljonair-verzamelaars in exotische plaatsen. We dachten ook dat het jaren zou duren, maar drie weken na de eerste echte media-aandacht was hij terug. The Lost Bass was terug! Hij bleef vijftig jaar bij

'Ze wist dat er een oude bas op zolder lag, haalde hem tevoorschijn, zag dat het de bas kon zijn en nam een paar foto's'

één familie, eerst in Londen en later in een badplaats in het zuiden van Engeland. Oh, I Do Like To Be Beside the Seaside is een heel Engels liedje en slaat helemaal op dit verhaal! Zoals gezegd kan ik geen namen noemen, maar we kennen de naam van de kroegbaas en de dame die de bas inleverde heeft dezelfde naam. Het is een ongebruikelijke naam, dus niets als Smith of Jones.

Alle stukjes passen in elkaar, het moet de bas zijn, maar toch: het zou een replica kunnen zijn?

'Toen Paul hem terugkreeg, belde hij me op, wat vrij ongebruikelijk is. Hij was zo opgewonden als een schooljongen: "Ik heb de bas!" Ze vroegen me om naar Engeland te komen om er zeker van te zijn dat het de bas was en om hem te authenticeren. Cathy en ik reden eind september 2023 naar Engeland om de bas te controleren en dat is allemaal vastgelegd op video. Ik had wat aantekeningen en foto's meegenomen, zodat ik naar bepaalde dingen kon kijken waarvan ik wist dat ze hem authentiek zouden maken. Er waren geen twijfels. Bepaalde kenmerken zijn heel, heel moeilijk na te maken. Daar is geen twijfel over mogelijk.'

Was het de tekening van het hout die je kon controleren? Dat is bijna een vingerafdruk.

'Dat was heel moeilijk vast te stellen omdat

Tekst: Chris Dekker

Op de achtergrond zie je de replica die Höfner maakte voor Paul. Veel fans dachten dat dit de gevonden bas was.

> Paul hem in 1964 heeft laten overspuiten. En sorry Paul: ze hebben vreselijk werk geleverd. Ik denk dat Burns Guitars hem gelakt heeft en de polyurethaanlak is zo dik dat je erin kunt zwemmen! Ze hebben hem niet gespoten, maar ik denk dat ze er emmers verf op hebben gegooid, haha! Er zijn geen foto's van de achterkant van de bas omdat hij de bas op foto's altijd omheeft. In 1963, voor de refinish, zijn de stemmechanieken vervangen en ze hebben er een set hele rare mechanieken op gezet. Iemand kocht er zes op een rij, zoals op een Fender Stratocaster, maar een Beatles Bass heeft twee tuners aan elke kant, die elkaar spiegelen. Nu zijn twee van de tuners omgekeerd. Ik weet dat ik daar naar moest zoeken. Later, rond 1968, werd een van deze tuners weer vervangen door een met een metalen knop. Die is compleet anders, hij zit op de D-snaar, en in de Get Back-documentaire kun je het zien. Dus drie vreemde stemmechanieken en een metalen mechaniek waren mijn eerste aanwijzingen. Je kunt ook zien aan hoe hij geschilderd is, van zwart naar rood, dat het de bas is.'

Dan is er nog het beruchte blok rond de pickups.
'Toen ze hem overspoten, om redenen die niemand zal weten, hebben ze de pickups in een groot blok gezet in plaats van elementringen te gebruiken. Het blok was speciaal voor de bas gemaakt. Het heeft nu een scheur bij de treble pickup, die gerepareerd kan worden. Het moet een haastklusje geweest zijn, want het is slecht gedaan. Het past niet en als je van de zijkant kijkt, kun je eronder kijken. Dat zie je niet als je de bas van voren bekijkt.'

Ik denk dat het vroeger moeilijk was om die elementringen te krijgen. Tegenwoordig kun je ze online bestellen.
'Nee, dat was veel makkelijker, want Selmer was de distributeur en die hadden een grote voorraad onderdelen. Selmer zat vlakbij Charing Cross Road, ze hadden ringen kunnen vragen, die hadden ze op de plank liggen, maar in plaats daarvan maakten ze een groot afschuwelijk zwart ding. Burns heeft de bas geen dienst bewezen: het spuitwerk is verschrikkelijk en de renovatie is niet geweldig. Jammer eigenlijk. Ze hadden hem ook gewoon kunnen opknappen met de juiste onderdelen, maar dan was het moeilijker om hem te identificeren en was het makkelijker om hem na te maken. De tuners zijn zo vreemd, dat kan niemand namaken. Ik heb geprobeerd te zoeken naar die tuners, maar ik kan niets vinden dat in de buurt komt. Het lijken stemmechanieken van een akoestische gitaar uit de jaren zestig. En het houten blok voor de pickups? Er is 3 mm zwarte lak op gegoten. Het zou hout kunnen zijn. Het zou plastic kunnen zijn. Ik wilde in dit stadium nog niets van de bas afhalen, maar daar komen we in de loop van de tijd wel achter.'

EEN PROTOTYPE?

'Er zijn een paar kleurenfoto's van de bas. Er is er een waarop Paul in een rode trui op de bas speelt. Als je naar de treblepickup kijkt, zie je dat die bijna goudkleurig is. Tijdens het polijsten hebben ze al het nikkel eraf gewreven: je ziet de messing behuizing. Bij de bas(*pickup*) ontdekten we dat het hetzelfde was. Het was doorgepoetst tot op het messing. Nog een teken, en er waren meer van dat soort kleine dingen.'

Dus de heruitgave die jullie maakten was beter?
'Nee, hij was verkeerd omdat we iets ontdekten wat niemand wist. En als ze zeggen dat ze het wisten, liegen ze. Toen we hem omdraaiden, ontdekten we dat Pauls bas een gewelfde, ronde achterkant heeft, geen platte, terwijl alle '61 heruitgaves, inclusief de kopieën die wij en sommige andere mensen maakten, een platte achterkant hebben. We waren erg verbaasd. In 1961 hadden de bassen massief sparren bovenbladen en een platte achterkant, dus het was niet wat we verwachtten. Later, aan het eind van het jaar, werden de bovenbladen van gelamineerd multiplex, dus misschien is dit een experimentele bas? Een prototype? Het was een overgangsjaar, dus ik kan me voorstellen dat Paul naar de Steinway winkel ging, ze belden Höfner en vroegen om een linkshandige bas, Höfner ging akkoord en misschien dachten ze: "Wat kunnen we gebruiken? Misschien dit prototype? Ach, het is maar voor joch in Hamburg." We zullen het nooit weten, maar het zou typisch Höfner zijn. Uiteindelijk is het heel interessant om te weten dat alle replica's fout zijn, zelfs degene die wij hebben gemaakt, haha!'

Wat kun je ons vertellen over de staat waarin de bas verkeert?
"Niet slecht, beter dan ik had verwacht. De lak is te dik en hij heeft grote scheuren omdat hij op een zolder heeft gestaan: koud in de winter en warm in de zomer. Maar dat maakt niet uit. De pickups werken niet, dus de spoelen moeten vervangen worden, wat ook geen probleem is. En de hals is kapot. Het stuk dat in de halsholte gaat en over de body hangt is een apart stuk hout. Het heet een *scarf joint*. De hals komt niet uit de body, maar die verbinding is kapot. Lang geleden probeerden ze de bas rechtshandig te besnaren met hele dikke snaren en na vijftig jaar onder die zware druk begaf de hals het. En daarbij hebben ze de

The Lost Bass/Nick Wass

'Toen de bas door Burns werd opgeknapt, hebben ze de knoppen veranderd.'

'De tuners zijn zo vreemd, dat kan niemand namaken'

topkam gesloopt. We kunnen de hals repareren, dat is geen probleem.'

EEN STUKJE VAN DE PUZZEL

'We hebben nog een ontdekking gedaan. Toen de bas door Burns werd opgeknapt, hebben ze de knoppen veranderd. Ze zagen eruit als oude radioknoppen uit de jaren zestig. Op foto's van een paar jaar later, in '65/'66, zitten er ineens weer de Höfner teacup-knoppen op (*witte knoppen met een gouden inleg die lijken op gevulde theekopjes, CD*). Hoe is dat zo gekomen? Toen ik de bas controleerde, ontdekte ik dat hij een bedieningspaneel uit 1964 had. Ze stempelden een nummer op de potmeters en zo kun je ze dateren. De Lost Bass heeft potmeters van eind '64. Omdat de elektronische kennis veranderde tussen '61 en '64 heeft hij kleinere condensators voor de basversterking. Ik denk dat het originele bedieningspaneel het heeft begeven en dat ze bij Selmer een nieuwe hebben gekocht. Net als nu werden ze geleverd met knoppen en aansluitingen, dus het is makkelijk om de oude eruit te halen en een nieuwe erin te doen. Dus rond '65 kreeg hij een nieuw paneel en dat verklaart waarom het weer de juiste teacup-knoppen werden.'

Ik denk dat Paul zich zulke veranderingen niet kan herinneren?

'Ze speelden en maakten opnames, anderen zorgden voor de instrumenten. Als er iets mis ging, repareerden mensen als Mal Evans het. Maar het was interessant om erachter te komen dat het werd vervangen en het was weer een stukje van de puzzel die het compleet maakt. Ik ben erg blij dat de bas is zoals hij is. Niet omgebouwd of roze gespoten. Ik opende de koffer en zei: "Hey, I've been looking for you!" Hij zag er nog precies zo uit als toen hij werd gestolen. Gelukkig maar.'

Wordt de bas gerepareerd?

'Ik heb het er met Keith over gehad. Keith dacht dat het wel meeviel. Hij dacht dat het schoonmaken van de frets en het plaatsen van nieuwe snaren wel zou helpen. Ik heb hem geadviseerd er geen snaren op te zetten. Dat trekt de hals eraf. Ik denk dat de bas gemakkelijk gerepareerd kan worden. Ik heb gitaren en bassen in veel slechtere staat gezien. Paul wil dat hij opgeknapt wordt, zodat hij erop kan spelen. Hij wil hem niet restaureren zoals hij in 1961 uit de fabriek kwam in 1961, maar zoals hij nu is. De pickups moeten gerepareerd worden, er moeten nieuwe stemmechanieken op, want er missen een paar hulzen. Ik zou een set '61 tuners adviseren. De hals moet gerepareerd worden en kan een goede schoonmaakbeurt gebruiken. En het nikkel moet gepolijst worden. Ik ben blij dat Paul er niets aan wil veranderen.'

Zorgen jij en Höfner ervoor?

"Mogelijk. hij wordt op de een of andere manier gerepareerd.'

Of ze kunnen Burns nog een keer vragen?

'Ja, en er meer lak op doen, haha! ●

Lees, luister en kijk verder op **deBassist +**

VIDEO Paul McCartney's lost bass guitar, BBC Breakfast 3-9-2023, Nick Wass
VIDEO NBC News: Paul McCartney reunited with long-lost Hofner bass guitar, 17-2-2024
VIDEO The Beatles - Now And Then (Official Music Video)
ARTIKEL Paul McCartney's First Höfner is back! Engelstalige versie door Chris Dekker
ARCHIEF Paul McCartney en zijn Höfner 500/1 bassen, uit De Bassist 57, juni-sept 2021
debassist.nl

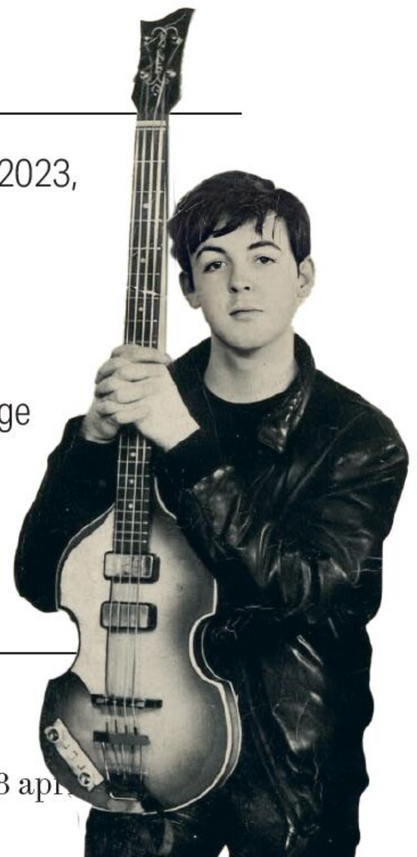

Tekst: Peter Keesom

Korg Volca Nubas

Vintage vette

Het is aan te nemen dat je basgitaar speelt als je dit magazine leest. Sommigen van ons spelen ook contrabas en het is niet abnormaal meer om naast een bas en een amp ook bassynth op het podium te zien staan. De Korg Volca Nubass kan een eerste leuke stap zijn als je een synth zoekt én het is erg leuk voor de thuisstudio.

Als bassist heb je een rol in een band. Een taak. Die kan je vervullen met je stem, een basgitaar, Hammond of Taurus pedalen, een contrabas, een tuba (zoals soms bij The Band) of toetsen (The Doors bijvoorbeeld). Enkele jaren geleden spraken we voor een special in dit blad een aantal bassisten die zowel basgitaar als bassynth spelen en daarop kregen we veel goeie reacties van jullie als lezer: ook van bassisten die na het lezen toch eens een synth wilden proberen.
Op Amsterdam Guitar Heaven zagen we de nieuwe Volca Bass oftewel Nubass bij Voerman Amersfoort op de stand en we dachten: die kunnen ze vast wel een paar weken missen. Dit midikeyboard aan te sluiten. Voor thuis en in de studio is het top.

Analoge drive

Wat de Nubass allemaal kan en doet? Een hoop, dus we gaan in vogelvlucht door de mogelijkheden. Zonder de gebruiksaanwijzing te raadplegen, speel je ook als *noob* zo weg op de minisynth. Hij werkt op batterijen of met een adapter, dus uit de doos werkt ons van batterijen voorziene testexemplaar al. Yep, hij heeft een ingebouwde speaker, maar verwacht daar geen niersteenverpulverend laag van. Je krijgt hoogstens een idee van de sound. Ik plug eerst mijn koptelefoon in en laat ik hier nu ook een basversterker hebben staan! Met de diverse

Ik besluit daarna om vooral voor de gelukkige ongelukjes te gaan

is namelijk een superleuk ding om te proberen, voor een alleszins redelijke prijs. De Nubass is klein - denk aan twee EHX pedalen van normaal formaat naast elkaar maar platter - en de toetsen druk je niet in, maar raak je aan. Theoretisch zou je de Korg op een podium kunnen gebruiken, maar wellicht is het dan handiger om een draaiknoppen - ze lichten op als je ze aanraakt - kan je bijna eindeloos geluiden maken. Je kunt het hele 'klavier' een paar octaven hoger en lager zetten, daar kan je weer subbass onder zetten en vervolgens pas je makkelijk onder meer de attack en decay (opbouw en afbouw van de noot) aan, maar ook een accent, envelope-achtige

tapijtjes

filters, golfvormen, analoge drive, et cetera. Van heel clean kan je naar scheurend, freaky, en van lekker vintage, via wah-achtig naar hypermodern en alles er tussenin.
Het geheime wapen van de geluidskwaliteit is de Nutube. Hierover kunnen we alleen al twee pagina's volschrijven. Dit is een vinding van Korg en het is eigenlijk de techniek van een ouderwetse buis, maar dan compacter, duurzamer, zuiniger en minder warm (qua temperatuur dan). Deze minibuis geeft echt een heerlijke warmte en diepte aan de sound en het suboctaaf. Via de koptelefoon is het heerlijk spelen, via een basversterker komt hij echt tot leven en ingeplugd in een PA-systeem van een podium komt het sublaag tot zijn volle recht.
Al snel hangen de kabelgoten in het pand te schudden. Er zijn ongetwijfeld duurdere en betere synths, maar dit kleine ding heeft meer dan genoeg goeie geluiden in zich. Als losse synth is de Nubass dus meer dan geslaagd, ook al is het 'toetsenbord' niet ideaal.

Partner in crime

Deel twee is de sequencer. Hiervoor raadplegen we de handleiding wél even, maar ook dit heb je snel onder de knie. Ik besluit daarna om vooral voor de gelukkige ongelukjes te gaan, want daar is de Nubass je ideale partner in crime voor. Jij kiest als speler de noten die de Korg random of op een door jouw gekozen volgorde speelt. Natuurlijk bepaal je ook de lengte en het tempo van de loop/sequence, waarna je naar hartenlust je sound kunt bewerken en los kunt gaan. Je kunt bepalen of de gespeelde noten meer in elkaar overvloeien of dat ze echt los van elkaar staan. Je kan er voor kiezen dat een of meer van de noten een of twee octaven hoger zijn dan de rest en er dus uitknallen voor een bijzonder speels en muzikaal resultaat. En: je kan een en ander ook random laten doen door de Korg. En natuurlijk stel je weer in of het clean is, vintage en ruig of modern en strak. Het is ontzettend leuk en een beetje verslavend om mee te spelen. Als je eenmaal een toffe, herhalende baslijn gemaakt hebt, kun je daar ook weer met je basgitaar mee meespelen of juist er tegenin gaan. Een zeer simpele lijn maken is ook leuk, zodat jouw baslijn af en toe wordt ondersteund door bijvoorbeeld wat suboctaven of tussennoten.

Natuurlijk is de Nubass de basis en je kan het signaal via bijvoorbeeld een delay of envelopefilter naar keuze laten lopen. Hij is te synchroniseren met de Volca Drum, zodat je de bassequence en de drums gelijk kunt laten lopen. Verder wordt de Nubass geleverd met onder meer opnamesoftware en er zijn allerlei accessoires – denk aan draagtasjes en een standaard – verkrijgbaar.

Los van het al genoemde toetsenbord is het ontzettend leuk om met de Volca Nubass te spelen, zeker voor een beginner op bassynth. Misschien dat de pro-toetsenist voor- en nadelen ziet die ik als synthbeginner niet zie, maar voor thuis, opnames en om op een makkelijke manier de bassynthwereld te ontdekken is de Korg Nubass een goeie, leuke en verslavende aanrader. ●

Importeur: **Voerman Amersfoort (korg.com/nl) | Richtprijs: € 229,-**

Tekst: Chris Dekker

Bleep

Vuige fuzz met laag

Ivo Schot (Subterranean Street Society) is een oude bekende van De Bassist (DB67) en Rogier Kerkhof test al sinds editie 1 effectpedalen voor dit magazine. Ivo en Rogier ontwikkelden samen een pedaal dat je op een groot deel van het nieuwe SSS-album Bleep hoort, dat op 8 maart is verschenen. En jij kunt dit pedaal winnen!

Ivo was al jaren op zoek naar dé fuzz voor bas: 'De meeste fuzzpedalen zijn tof in een gitaarwinkel, maar in de praktijk te extreem. Ik vond de Wolly Mammoth van ZVex cool, maar deze was duur en te wollig, zeker omdat ik veelal op sixties-bassen speel zoals Höfner, die van zichzelf al wollig zijn.'

Rogier vervolgt: 'Het pedaal was eigenlijk van mij en voor mij. Ik wilde een fuzzpedaal dat te gek klonk op bas zonder de dragende kracht te verliezen en die de dynamiek behield die ik herkende van fuzzpedalen voor gitaar. Ik maakte een ontwerp en het werkte. Met een bas heb je een dynamisch fuzzpedaal nodig dat verder gaat dan andere fuzzpedalen en tegelijk ook goed klinkt op de lagere gainstanden. Met de interactieve EQ en de schakelaar om het pedaal nog 'meer' te laten klinken was het af. En het klonk nergens naar op gitaar, haha! Ivo liep in die tijd wat vaker binnen in m'n studentenkamer en daar lag dat pedaal. Hij wilde het uitproberen. In 2013 verliet dit prototype mijn kamer en tot op vandaag is het nog niet terug!'

Ivo: 'Sindsdien is dat pedaal een vaste waarde in mijn set-up. Samen met de Tube Screamer is het eigenlijk de kern van mijn drivesound. Wat heel tof is aan deze fuzz is dat hij op zichzelf gewoon een gore brede soort van vullende overdrive/fuzz is, maar samen met de Tube Screamer wordt het een felle leadfuzz. Die combi zorgt ervoor dat er met die twee pedalen samen heel veel functionele flexibiliteit is voor mijn spel. Voor de Popronde met Subterranean Street Society was ik genoodzaakt een klein board te bouwen en ik vroeg Rogier of hij nog een exemplaar voor mij kon maken. Ik grapte: "Misschien moeten we er een signaturepedaal van maken, ook omdat mensen vaak naar mijn fuzzound vragen." Rogier zei: "Sure, lijkt me leuk!"'

Het oordeel

Het oordeel van De Bassist? De Bleep is een zeer dynamische fuzz, die dus goed op je aanslag reageert. Eentje die op al agressief klinkende bassen als een Music Man allesvernietigend is en die een heerlijke rand geeft aan vintage bassen. Zeker met een Mustang met flatwounds en een dito Höfner krijg je een heerlijke seventiesfuzz die van zoet en muzikaal naar kettingzaag kan, terwijl je meer dan genoeg laag overhoudt. We pluggden diverse bassen in en het pedaal was met alle zeer goed bruikbaar en afstelbaar, maar vooral de combi met zompige bassen is heel fijn. We snappen Ivo's keuze meteen! ●

★★★ Winnen! ★★★

Bleep van Subterranean Street Society is uitgekomen op 8 maart en het pedaal is de Bleep Fuzz gedoopt. Het artwork van album en pedaal is gemaakt door Weronika Marianna. Er worden slechts 25 exemplaren dan de fuzz gemaakt, de prijs is € 121,- en je koopt er een via linktr.ee/thebleepfuzz of bij de merchstand van de band. Wil jij er een winnen? Mail naar **debassist@k18.nl** en vertel ons op welk nummer jouw favoriete basfuzz te horen is! Uit alle inzendingen kiezen we een winnaar.

Tekst: Chris Dekker

De Bassist Talent

De rauwe, vuige sixtiesband The Mocks was de meest spelende band van de Popronde 2023 - 32 keer maar liefst. Natuurlijk houdt een jonge muzikant dat vol, maar doen een paar zestig jaar oude Vox AC50's dat ook?

Rens van der Sluis

'Als twee liefhebbers van oude techniek en de sixties elkaar spreken via Zoom, begint het moderne communicatieplatform meteen te stotteren. Was die oude buizentechniek dan toch beter? Ondanks wat digitale haperingen vertelt Rens ons over zijn muzikale stappen.
'Ik begon als gitarist in bands. Toen ik terugkwam van een studie in het buitenland zei een maat: "Ik ga met een nieuw project de studio in en we zoeken een bassist. Maar het is al volgende week." Ik dacht: zo moeilijk kan het niet zijn, laat ik het doen! Per toeval ontdekte ik hoe de functie van een bassist me aansprak. Ik ben daarna voornamelijk op bas doorgegaan.'

'Toen The Mocks begon, hadden we niet besloten wie er zou gaan zingen, maar we wilden ook geen instrumentale muziek maken. Ik had al wel wat backingvocals gedaan, maar nog nooit echt lead gezongen in een band. Ik ben daar dus serieus mee aan de slag gegaan. Ik wilde mijn functie in de band niet beperken tot het basspel en ben als een gek gaan oefenen op zang. Ik durf inmiddels te zeggen dat ik een aardige strot heb ontwikkeld en het zingen en bas spelen tegelijkertijd was in het begin wellicht moeilijk, maar wende snel.

Vanwaar eigenlijk de passie voor de sixties?
'Toen we begonnen met The Mocks zaten we eerst wat te jammen op bluesnummertjes, maar naarmate we meer muziek uit voornamelijk de sixties ontdekten, gingen we eigen nummers schrijven, met inspiraties van onder andere The Kinks, de Small Faces en The Who. We wilden eigen muziek maken, maar ik ging me door die namen nog meer verdiepen in de sixties. Er waren toen zoveel goede, vette en diverse bands. Ook de eenvoud sprak me aan. Weinig effecten, een bas, een versterker, een microfoon ervoor en gaan.'

En dan komen ook de pakken en de zijden sjaaltjes?
'We merkten in de band dat we alle drie ook veel bezig waren met stijl. Uiteraard hebben we ons toen laten inspireren door onder andere de kleding van de jaren zestig, maar we willen ons ook niet vastklampen aan één stijl. Als het er maar "dandy" uitziet.'

De Bassist-lezer heeft vast meer interesse in oude gear dan in sjaaltjes, maar die heb jij ook.
'Ik ben gek op hollowbody's, dus ik heb een Höfner 500/5, een Harmony, een grote Bill Wyman-achtige Framus. Je kan er niet alles mee, dus ik heb ook een vintage Fender Jazz, die klinkt als een tiet. Zo heb je meerdere sausjes. Ik heb alleen buizenversterkers en met The Mocks speel ik meestal via twee gelinkte AC50's en ik heb een Hiwatt uit de jaren zeventig, die iets veelzijdiger is. Mensen janken vaak dat buizenversterkers zo zwaar zijn, maar kom op. Ik ben nog een jonge gast en wat is nou dertig kilo?'

Ik weet uit ervaring dat die oude Voxjes wel eens stuk gaan. Hebben ze de Popronde overleefd?
'Ik zie ze ook echt als oldtimers, dus ze krijgen jaarlijks apk. Goed onderhoud is een must.'

De Popronde zit er op. Hoe ziet jullie toekomst er uit?
'In maart hebben we een kleine clubtour gedaan, we gaan binnenkort voor een tiendaagse tour naar Spanje en in de zomer hopen we veel festivals te doen. We werken aan nummers voor het tweede album en in het najaar volgt het tweede deel van de clubtour.' •

themocksofficial.com | instagram.com/themocksofficial

Tekst: Remus Aussen | Foto's: Nell Schwan, Loulou van Staveren, Remus Aussen

Laura Nygren's Show

In theorie lijkt er geen grotere afstand denkbaar dan die tussen contrabas in een symfonieorkest en live experimentele popmuziek achter computers en Moogs. In de praktijk overbrugt contrabassist, elektronisch muzikant en zangeres Laura Nygren deze afstand met haar project Show Pony.

We zagen een duo-optreden van Show Pony op het Dutch Double Bass Festival, waar Laura optrad met harpiste Beate Loonstra. Geboren en opgegroeid in het Amerikaanse Guilford, Connecticut, deed ze auditie via Skype voor het Conservatorium van Utrecht, waar ze 'with honors' afstudeerde bij onder andere contrabassist Quirijn van Regteren Altena. Vervolgens haalde ze haar master in elektronische muziek aan het Conservatorium van Amsterdam.

'Ik ben contrabas gaan spelen omdat ik jazz wilde spelen in een bigband. Dat heb ik een tijd gedaan op de middelbare school. Toen ik auditie deed voor de HKU koos ik voor de bachelor Klassieke Muziek, omdat het mijn droom was om in het Berliner Philharmoniker te spelen.' Intussen werd Laura een veelgevraagd orkestbassist en speelde ze met onder andere Sinfonietta Rotterdam en het Berlijnse crossover-ensemble Stargaze. Ook schreef ze met Simon Tong (The Verve) en Damon Albarn (Blur, Gorillaz), op wiens cd The Nearer The Fountain The More Pure The Stream Flows ze meespeelt.
'We zouden hiermee gaan touren, maar toen: corona. Daarna was het niet meer de tijd om met een groot ensemble te gaan touren. Al hoop ik dat er weer een gelegenheid ontstaat om die draad op te pakken.'

Paardenwereld

Waar een carrière in klassieke muziek voor de hand lag, richt Nygren zich op eigen projecten als T R O M P O en indie-folkduo Woo Girls. 'Ik vond het spelen in kleinere strijkensembles leuk om te doen, maar symfonieorkesten: je zit lang stil en daar ben

Benny van der Plank

Pony

ik op een podium erg slecht in. Dan heb ik te veel tijd om erover na te denken of ik het wel wil, haha. De muziek vind ik nog altijd erg mooi, vooral Schönberg en Beethoven.'
In The Cambridge Dictionary wordt een show pony omschreven als iemand met een zekere, op uiterlijk vertoon gerichte oppervlakkigheid, maar voor paardenliefhebber Nygren lijkt het juist een doordachte combinatie van beeld en muziek, zoals een show pony in de paardenwereld ook daadwerkelijk moet presteren. Aangezien Laura Nygren niets aan het toeval overlaat, betekent het waarschijnlijk allebei.
'Een show pony is een pony die goed beweegt, een beetje flashy, klein, maar met een flinke dosis attitude. Dus, ja, haha! Ik was langer van plan iets met popmuziek te doen. In 2019 was ik in IJsland om te schrijven – en eigenlijk was ik vooral in het kunstencentrum The Fish Factory aan het werk.

'IJsland beïnvloedde me, ook toen ik er doorheen reed: je ontkomt niet aan die landschappen. Ik was er in de zomer, wanneer het altijd schemerig is, dus als nachtmens heb ik veel gewerkt. Die Fish Factory is een creatief centrum voor kunstenaars in Stöðvarfjörður, waar steeds andere kunstenaars een periode verblijven en werken. Ik maakte er kennis met geweldige makers en leerde hun werkproces kennen, wat mij hielp bij het bereiken van mijn doel: ik werkte voor die tijd vooral als contrabassist, maar ik wilde ruimte in mijn hoofd en agenda maken voor songwriting.
'Show Pony was zich in mijn hoofd aan het vormen, ik neuriede al een paar jaar zachtjes met mijn bas, tegen mezelf. Zo werd Show Pony een schimmige figuur die zich langzaamaan nestelde aan de randjes van mijn leven. Ik zocht naar hoe ik mijn bas en zangstem bij elkaar kon brengen, wat in de afzondering van The Fish Factory lukte - ik schreef er zes complete nummers. Dat was meer dan ik daarvoor in een heel jaar voor elkaar kreeg! Fantastisch hoe de focus en een prettige eenzaamheid daarbij hielpen.
'Anderzijds hielp het gezelschap van de beeldend kunstenaars in het kunstcentrum: ik heb bij wat ik maak altijd die bas als uitgangspunt, maar zij hebben vaak uitsluitend een gedachte, een idee, dat toch kan uitgroeien tot een enorm werkstuk. Dat is zó anders dan hoe ik gewend was te werken in klassieke muziek; de plek waar je speelt is er altijd al en die had ik nog niet voor de muziek die ik zelf maakte. En ik deed er onverwacht een aantal live-sessies, onder andere met de IJslandse zangeres en songwriter JFDR.'

'Na de Fish Factory was Show Pony een belangrijk deel van me geworden, maar, ook al had ik de nodige schetsen opgenomen, ik had wel een sparringpartner nodig om er ook daadwerkelijk nummers van te maken. Na IJsland heb ik ongeveer anderhalf jaar samen met No Compliments, de geweldige Australische componist/producer/trompettist Allison Wright, gewerkt om die schetsen om te vormen tot nummers, met beats, synths en allerlei texturen, en soms heel andere akkoorden dan ik oorspronkelijk bedacht had. Ik begin meestal met contrabas en schrijf de compositie dan uit, maar ik neem ook vaak meteen op in Ableton, zodat ik No Compliments kan laten horen wat mijn visie op het geluid van het nummer is, dat werkt goed in onze samenwerking.'

'Ik doe graag alles zelf en dan doe je te veel. Voor je het weet ga je alles programmeren, wat ik dankzij mijn studie kan. Ik probeer mezelf daar nu in af te remmen en dat aan anderen over te laten, zodat ik vooral in de rol van muzikant en gebruiker van elektronische instrumenten blijf. Dat aan anderen over laten gold ook voor de zo fysiek mogelijke - het was coronatijd, immers - ontmoetingsplaats die ik voor Show Pony wilde creëren. Show Pony World is gemaakt door Tereza & Vit Ruller, van The Rodina. Ik ben voor de visuele kant van Show Pony World meer in

de rol beland van creative producer, waarbij ik vertrouw op wat anderen kunnen en ik hun creatief proces niet moet verstoren door ze steeds op hun lip te zitten. Dat gold ook voor de videoclips, die allemaal andere makers hebben. Ja, ik vind loslaten lastig.

Nederland!

‘Ik heb veel geleerd in Nederland, ook buiten de muziek. Ik werkte tot voor kort - naast m’n projecten - als producer/evenementencoördinator bij het Rotterdams conservatorium. Ik ben nu werkzaam als producer bij de Doelen, wat ontzettend tof is. Wat ik op Codarts leerde: hoe werk je samen met programmeurs en technici, hoe krijg je een evenement op de rails. Ik vind alles wat met podiumkunsten te maken heeft fantastisch! Niet dat ik alles voor mijn eigen optredens wil gaan organiseren, maar ik weet nu wel hoe ‘de andere kant’ werkt en wat ik er als artiest aan kan bijdragen dat het goed gaat. Ik was laatst bijvoorbeeld bij een voorstelling van het Nationale Opera & Ballet, waar gedanst werd op muziek van Benjamin Britten. Geweldig, en ook inspirerend om te herkennen wat een geoliede machine daar aan het werk is.’

‘Hoe Amerikaans ik nog ben? Ik eet nog net geen broodje kaas als ontbijt, maar ik voel me wel erg thuis in Nederland. Ik zou graag in de VS optreden, maar dan moet ik het echt zelf gaan organiseren. Mijn familie woont in de VS en ik heb een connectie met de muziek die er vandaan komt. Esperanza Spalding was ook een inspirator voor me, vooral toen ik 15 was. Zij had wel eens een vijfsnarige basgitaar, met zo’n coole dubbele strap die over je schouder en ook rond je middel zit, om het gewicht van die bas te verdelen. Ja, ik heb een basgitaar, maar die neem ik niet zo vaak mee het podium op. Er staat wel wat basgitaar op Wall Paper Girl en Unsaid. En wat de elektronische instrumenten betreft: ik heb een Moog Mother 32, die al twee jaar te koop staat en steeds besluit ik hem weer te houden. Ik heb recent een Moog Matriarch aangeschaft. Vanavond gebruik ik een Elektron Digitakt, voor de beats. Ik moet oppassen dat ik niet steeds uitgebreidere apparaten koop of ineens besluit om met zo’n enorme modulaire synth te gaan werken.’

Toekomst?

‘Ik hoop volgend jaar een album op te nemen. Absoluut weer met No Compliments als producer. Ik werk samen met choreograaf/danser Marijke de Vos van het Rotterdamse dansgezelschap Teddy Shouldn’t Smoke, en in december en januari doen we een residency bij het Leidse Theater Ins Blau. In mei ‘23 stonden we met I Was Old Before I Was Young al samen op het O. Festival in Rotterdam. We maken een stuk over hoe je als danser evolueert van dans naar zang en je stem vindt door te creëren, wat mooi samenvalt met mijn eigen pad.’

De nummers van de Show Pony-ep zitten behoorlijk vol geluiden. Experimenteel? ‘Björk on a good day’, kopt een recensie. Zouden de liedjes overeind blijven in een totaal andere en kleinere orkestratie, met harp? Ja. Deels door het vakmanschap van beide muzikanten en de zang van Laura, deels door de smaakvolle elektronische invulling. En vooral: de nummers waren, zoals veel goede popmuziek, ooit ‘klein’ gecomponeerd met zang en contrabas als basis. Deze optelsom verklaart de terechte staande ovatie aan het einde van dit optreden op het Dutch Double Bass Festival. Aanrader! •

lauranygren.com | **showpony.world**

Lees, luister en kijk verder op **deBassist +**

VIDEO Laura Nygren | Artist in Residency | July 2019
VIDEO Aria & Rondo- Alfred Desenclos
VIDEO Cars Pass Across the Fjord - Laura Nygren
PODCAST Oorwarmers Afl.18: Laura Nygren
SPOTIFY Show Pony
debassist.nl

Tekst: Madelief van Vlijmen

Richter Bass Strings

Anders dan anders én duurzaam

Snaren zijn snaren zou je zeggen en het gebeurt niet vaak dat er echt iets nieuws op de markt komt. Vorig jaar (in DB63) bespraken we de bijzondere snaren die Jonas Hellborg met Dogal (ont)wikkelde en nu komt Richter met een totaal andere, gecoate snaren.

Lars Richter is al jaren de man die je moet hebben voor lederen (bas)gitaarbanden van hoge kwaliteit en niet van echt leer te onderscheiden vegan-banden. Je koopt ze bij de betere muziekwinkels en als je een Custom Shop Warwick koopt, krijg je er een Richter bij. Via een vriend in de metaalindustrie kwam de Duitser op het spoor van *ion plating* (of IP-coating). Tijdens dit fysisch-chemische proces wordt er een laagje metaal van een hogere kwaliteit op een ander metaal aangebracht en het wordt gebruikt voor bijvoorbeeld het vergulden van sieraden of om gereedschap van een sterke laag te voorzien. De duurzaamheid wordt ook verbeterd. Na een reinigingsproces met een ionenbombardement wordt het metaal opnieuw gebombardeerd met een damp van minuscule metaaldeeltjes. Voordat we te technisch worden en het zelf ook niet meer begrijpen: de snaar wordt min of meer bespoten met een microscopisch dun laagje roestvast staal. Het resultaat is een snaar met een hexagonale kern en een vernikkelde winding met daarop dat laagje, waardoor de snaar beter beschermd is tegen agressief zweet, niet roest en langer meegaat, maar die aanvoelt als een gewone snaar.

Zeer betaalbaar

Snaren testen is lastig omdat er zoveel variabelen zijn. We doen het dan ook niet vaak. Als je twee soorten snaren op één bas probeert, moet je de sound eigenlijk al opnemen en als je twee bassen gebruikt voor twee sets, zijn deze bassen ook net altijd anders. En hoe klinken beide sets na een lange periode? Toch besloot ik deze snaren te proberen, al was het alleen al omdat ik benieuwd was naar het gevoel.
Ik ben al lang op zoek naar dé snaar. Ik vind nieuwe snaren vaak te helder klinken, ik stel het vervangen dus uit en ik merk dat ik een bas vaak niet pak omdat er nieuwe snaren opzitten. Totdat ik deze snaren van Richter - zonder fancy productnaam - probeerde. Ze voelen heel fijn aan, klinken uit de verpakking meteen ingespeeld en blijven tot nu toe zeer lang mooi klinken. Natuurlijk is het persoonlijk, maar ik merk dat ik veel van de snaren die ik geprobeerd heb te soepel of juist te strak vind. Deze zijn qua spanning precies wat ik zoek. Het voelt niet anders dan andere snaren en ik wist het meteen: dit is het.
Mijn eerste setje werd door een collega meegenomen uit Mannheim en ik heb zelf meteen twee sets besteld voor twee andere bassen. En daarmee kom je op de prijs. Je zou een hoge prijs verwachten, maar een viersnarige set begint bij 26 euro, een vijfsnarig setje is ongeveer 30 euro en het duurste, zessnarige setje is 40 euro. Zoek je betaalbare, gecoate snaren of ben je gewoon benieuwd geworden? Probeer eens een set! ●

Importeur: Mafico (richterstraps.com)

Tekst: Chris Dekker

Source Audio ZIO

Groen toon

Mede door de opkomst van in-earmonitoring zijn DI-pedalen, meestal met een effect of toonregeling aan boord, erg populair. Bijna alle pedaal- en versterkerfabrikanten hebben er een in hun gamma. Vers van de NAMM probeerden we de ZIO van Source Audio, die ook gewoon met een versterker te gebruiken is.

Het gaat natuurlijk niet om het doosje, maar de verpakking zegt vaak iets over de kwaliteit van het product en de aandacht voor detail van de fabrikant. Dat zit wel goed bij Source Audio. De ZIO komt in een groen doosje met zilveren opdruk. In de doos vind je het pedaal, een 9V-adapter, een kaartje met de gebruiksaanwijzing, een kaartje met QR-codes die naar website en social media verwijzen, een sticker en apart de vier rubberen voetjes. Je kan dus zelf kiezen of je de voetjes monteert of dat je meteen voor klittenband voor je pedalboard gaat. Het pedaal is geheel analoog (van binnen doen Burr-Brown op amps het zware werk) en het werkt superstil. Het pedaal is kleiner dan ik dacht en erg mooi gebouwd. Source Audio boog twee stukken groen, geborsteld aluminium in een u-vorm en deze grijpen in elkaar. Het ene gedeelte vormt de boven-, voor- en achterzijde en het andere deel de achterzijde en zijkanten. Het geheel zit stevig in elkaar geschroefd en het voelt licht maar solide aan. Op de achterkant vind je de adapteringang, bovenop de knoppenwinkel en aan de zijkanten de aansluitingen. En het geheel werkt eigenlijk lekker simpel. Rechts plug je je bas in en links vind je de uitgang naar je versterker. Daarnaast zit een DI-uitgang (xlr) om rechtstreeks de tafel in te gaan, met natuurlijk een groundlift. Er tussen vind je nog een hoofdtelefoonuitgang en een rond gat. Als je daarin kijkt zie je een klein kruiskopschroefje en met een dito schroevendraaier kan je de hoeveelheid gain instellen. Heb je een vintage bas met een laag uitgangsvermogen dan draai je het schroefje naar rechts. Voor een actief monster draai je hem wat naar links.

Puntje op de i

Bovenop het pedaal zitten een voetschakelaar, een led, twee kleine kantelschakelaars en vier draaiknoppen. Met de voetschakelaar zet je het pedaal aan en dan brandt de led groen, als het puntje op de ZIO-i. Er gaat trouwens altijd een signaal naar de DI-out en koptelefoonuitgang, maar met de voetschakelaar bepaal je of dat droog of met effect is. De twee kleine schakelaars zijn voor Grit en Scoop. De eerste schakelt een milde distortion in en de tweede haalt wat mid weg. Voor de elektronicakenners: dit is gebaseerd op de Pultec-truc van Pultec EQ's. Tussen de twee schakelaars zit de kleinere Focus-knop: een highpassfilter die dus wat laag weghaalt. Dan houden we de drie grotere draaiknoppen over. De meest linkse, Output, bepaalt je uitgangsvermogen en dat gaat van -6 tot +15 dB. De Bass-knop is ingesteld op 100 Hz en deze 'boost' alleen maar. Helemaal naar links (flat) gebeurt er niks en dan kan je tot 11 dB aan gain indraaien. Bij de Treble-knop (1 kHz) zit 'flat' juist in het midden van de knop en je kan dus hoog toevoegen én wegnemen: van -6 tot +14 dB. Ingewikkeld? We gaan het in de praktijk proberen.

Toonknop

De ZIO is zo'n pedaal waar je gewoon mee moet gaan spelen. We proberen hem met diverse bassen en zowel via een PA-systeem

wonder

als via een versterker. Bij het testexemplaar is de interne gainknop helemaal teruggedraaid, dus de Grit-schakelaar doet niks. Met een klein schroevendraaiertje draai ik hem iets open en al snel vind ik mijn favoriete sound. Als ik gewoon speel is de sound clean, maar als ik echt in de snaren ga hangen, dan komt dat natuurlijke laagje drive er bovenop. Heerlijk. Wat meer opendraaien kan natuurlijk ook, voor een constant randje bij inschakelen van de Grit.

Ik probeer het pedaal via mijn GR basversterker met een Precision met roundwounds, een Music Man met roundwounds en een Mustang met flatwounds. Bij alle drie de bassen krijg ik meteen heerlijke resultaten. Op een zeer open en natuurlijke manier krijg je de bassen van zeer dik en warm naar fel en knallend. Kleinere nuances zijn ook mogelijk, terwijl het karakter van de bas totaal overeind blijft.

Wat de ZIO anders maakt dan andere pedalen is lastig uit te leggen, maar laat dat nu net mijn werk zijn, dus ik ga het proberen. Neem nu de P. Mijn exemplaar heeft een esdoorn toets. Als ik de toonknop wat terugdraai gaat hij wat meer naar het warme van palissander, maar met de toon geheel open is het een felle bas. Ik probeer twee andere EQ-pedalen met die felle sound. Als ik bas bijdraai, krijg ik die felle sound met meer laag en als ik wat hoog afdraai wordt het felle wat doffer. Met de ZIO verander ik mijn basgeluid als met de toonknop: ik ga van fel naar warm en je hoort nog steeds dat tyische P-geluid, Nu hoor ik je denken: je hebt toch je toonknop? Weggegooid geld! Maar nee, de toonregeling van het pedaal werkt een stuk breder, beter en mooier, met natuurlijk aparte bediening voor hoog en laag.

Voor (thuis)opnames en in een band kan je je sound zeer mooi afstellen om precies te klinken zoals je wilt, samen met je bandcollega's. Spelend via de ZIO in de PA merk je inderdaad dat sommige bassen wat rommelig sublaag geven; dat neemt ook ruimte in in je opname en is makkelijk weg te nemen, zonder dat het iets afdoet aan je geluid.

Randje

Live kan je dit pedaal op meerdere manieren gebruiken. Natuurlijk kan je het als 'altijd aan'-pedaal gebruiken voor exact de juiste sound binnen je band, je kan twee bassen qua volume en sound iets naar elkaar toebrengen of één bas juist meerdere sounds geven. En dat vuige randje natuurlijk. ●

Importeur: Voerman Amersfoort (sourceaudio.net) | Richtprijs: € 375 ,-

Tekst: Kevin Pasman en Chris Dekker

Ben Houdijk

ESNS 2024 in negen

Half januari was de hele Nederlandse muziekwereld in Groningen voor ESNS, oftewel: de beste opkomende bands van Europa. Natuurlijk zagen we veel bastalenten.

Van woensdag 17 t/m zaterdag 20 januari speelden er honderden bands op ESNS. Eerst de nieuwste Europese talenten door heel Groningen en op zaterdag alles wat hot is uit Nederland in de Oosterpoort. Met zusterblad Musicmaker hosten we onze eigen stage en ook daar zagen we drie zeer fijne bassisten. Tom Baartmans bij Julía (geselecteerd is voor De Mentos Grote Prijs van Nederland), Tisha Smit bij Minor Citizen en Marja Silvertant bij Five Dollar Shake. We selecteerden negen blikvangers.

Emma Pot

Chica Chica - Judith Renkema

Judith zet met haar instrumentale band een interessante set neer. Ze is sterk beïnvloed door cumbia, maar vertaalde dit naar een sound die mede door het gebruik van drums en elektrische gitaar bijna psychfolkachtig aandoet. Judith zet steeds een heerlijke, melodieuze groove neer.

Erk Willemsen

Lov3less – Jasja Offermans

De sterke popmummers van Simone van Vugt gaan van modern en dansbaar tot seventies punk/rock. Jasja's bas klinkt ruig, vuig en goor. Alsof de basgitaar zelf jarenlang zware shag heeft gerookt. Haar lijnen vormen vaak de basis, soms ondersteund door synthbas, en binnen de set gaat het van ingetogen met alleen bas en drums naar een totale explosie van instrumenten.

Kevin Pasman

Kay Slice – Marilonah Copra

Kay Slice geeft les in hoe je als rapper alles uit een live hiphopband haalt. Drummer Samuel Frank en bassiste Marilonah zetten een aantal moddervette funk-, hiphop- en afrobreatgrooves neer die op zichzelf al interessant genoeg zijn om een heel optreden te boeien. Dansbaar en muzikaal extreem interessant.

Denise Jans

Hiqpy – Tom Radsma

Binnen korte tijd is het rond Hiqpy zo druk dat er niet meer langs te komen is en de reacties op de band zijn onverdeeld positief. Hiqpy zit gewoon goed in elkaar. De sound is een soort indiepop met bij tijd en wijle grungy gitaren en opvallend melodieuze baslijnen van Tom.

Casper Maas

Kevin Pasman

The Vices – Simon Bleeker

The Vices hebben er zin in. Ze worden daar ook flink in gesteund door een massaal toegestroomd, enthousiast publiek. Hun dwarse indierocksound heeft de laatste jaren sprongen gemaakt en het zelfvertrouwen waarmee de band op het podium staat is dan ook verdiend. Drummer Mathijs Louwsma en bassist Simon vormewn een oersolide ritmesectie.

Kevin Pasman

Nusantara Beat – Michael Joshua

Nusantara Beat bestaat uit ervaren muzikanten, waaronder Michael van onder meer Pom. Je kunt de band een beetje vergelijken met Altın Gün, maar dan met Indonesische folkinvloeden. Een combinatie van traditionele muziek met vette psychedelische grooves, met nummers met een kop en een staart.

bassisten

Kevin Pasman

Isha – Isha Scheenaard

Isha zet in haar eentje producties op het podium, met toetsen, samples, een drumpad en basgitaar. De momenten dat zij haar bas erbij pakt zijn de meest interessante. Dan worden de soulvolle nummers opeens naar grotere hoogten gestuwd door haar swingende partijen en haar doffe, vette bassound - volgens haarzelf een gevolg van oude snaren.

Froukje - Pieteke Dik

Froukje is uitgegroeid tot een waar popfenomeen en de Grote Zaal van de Oosterpoort staat helemaal vol. Naast goede liedjes die veel meer diepgang hebben dan gemiddeld, heeft ze een fantastische band om zich heen. Die haalt ze dan ook uit de anonimiteit; gitariste Yvette Terpstra en Pieteke komen regelmatig naar voren om te laten zien wat ze kunnen. En dat is erg veel.

Emma Pot

Casper Maas

Cocobolo - Hilde Luytjes

In DB67 spraken we Hilde over ESNS. Cocobolo mixt spaghettiwestern-achtige sferen, Afrikaanse grooves en muziek voor Amerikaanse roadmovies. Hilde gaat waanzinnig goed om met de ruimte die ze heeft. Haar melodieuzere lijnen zijn zo vloeiend dat het lijkt alsof ze haar ter plekke aan komen waaien en haar rechterhandtechniek is ronduit fantastisch. Een hoogtepunt van het festival.

Lees, luister en kijk verder op **deBassist +**

ARTIKEL Uitgebreidere reportage ESNS 2024
VIDEO Higpy live op ESNS
VIDEO Kay Slice – live op ESNS
debassist.nl

Tekst: Kevin Pasman

ESNS 2024

Isha

Verliefd op

Solosets van bassisten zijn vrij zeldzaam op Noorderslag, dus dat Isha Scheenaard dat onder haar voornaam wel deed trok meteen onze aandacht. Met bas, toetsen en Ableton zette Isha een dansbare set vol goed geschreven liedjes neer.

‘Vorig jaar januari ben ik pas begonnen met optreden. Toen had ik al muziek gemaakt, maar het was nog wel een zoektocht hoe ik dat live kon brengen. Ik heb elektronische muziek gestudeerd op het conservatorium en toen maakte ik meer een soort van housemuziek. Daardoor duurde het ook best wel even voor ik die live-instrumentatie meer in mijn eigen muziek heb kunnen verweven. Inmiddels heb ik het gevoel dat het een beetje klopt en dat ik blij ben met mijn sound. Die studie elektronische muziek richtte zich heel erg op de ritmes en de ritmesectie. Maar ik houd ook heel erg van liedjes en een soort poparrangementen, zolang het maar dansbaar is. Uiteindelijk is het daar een soort van combinatie van geworden. Als ik nieuwe muziek maak, ben ik nog wel zoekende hoe ik daarmee kan experimenteren. Ik houd nog steeds heel erg van elektronische muziek, maar ook van jazz en soul. Momenteel vind ik het heel leuk om met verschillende muzikanten samen te werken en kijken wat er uitkomt. Mijn tweede ep, die binnenkort verschijnt, is daardoor een stuk dansbaarder en nóg funkier. En nóg meer bas!’

Empowering

Want de basgitaar is erg belangrijk voor Isha. ‘Bas is gewoon het gaafste instrument’, glimlacht ze. ‘Het doet heel veel in de muziek. Ik vind het leuk dat de bas zo’n leidende rol heeft. Dat komt denk ik vanuit het produceren.

Ik heb altijd wel piano gespeeld en toetsendingetjes gedaan, maar toen ik mijn eigen muziek ging maken, was het met bas opeens compleet. Toen waren de nummers pas echt gaaf. En op het podium vind ik het ook een soort van empowering. ‘Toen ik zestien was, ben ik gaan bassen. Eigenlijk vrij laat. Toen produceerde ik bijvoorbeeld al. Mijn neef speelde ook bas en die had er op een gegeven moment een over. “Doe jij er maar wat mee”, zei hij. En toen werd ik er gewoon helemaal verliefd op. Inmiddels heb ik wel een andere bas, een shortscale Fender Mustang. Dat vind ik wel lekker omdat ik vrij kleine handen heb. Vergeleken met de andere instrumenten die ik gespeeld heb, heb ik het bassen best snel opgepikt. Ik heb heel lang piano gespeeld, maar daar voel ik me nog steeds niet helemaal op mijn gemak bij. Bas vond ik gewoon zo aanstekelijk en leuk dat ik uren kon oefenen. Daar genoot ik ook heel erg van en daardoor ging het een stuk sneller. ‘Bij alle muzikanten waar ik van houd is de bas heel prominent. Zeker ook in de soulmuziek en de producers waar ik naar luister. Ik houd bijvoorbeeld heel erg van Pomo en hij is ook bassist. Hij heeft gewerkt met Mac Miller en Anderson .Paak, en iedere keer dat ik daarnaar luisterde dacht ik: dat wil ik ook maken. En met die bas kón dat ook echt!’

Terugsparen

‘Mijn set-up is best simpel. Ik heb mijn bas achter me, een midikeyboard aan de rechterkant en links een Ableton controller - een APC40 - en Ableton op mijn laptop. Daarmee bestuur ik alles; je kunt er bijvoorbeeld de bas en de keyboards mee loopen. Onlangs heb ik daar nog een kleine dumpad aan toegevoegd. Verder is het vooral de

Kevin Pasman

de bas

SansAmp. Gewoon omdat ik vaak in kleine zaaltjes speel. Het leuke aan die SansAmp vind ik dat hij ook wel vies kan. Vorig jaar was ik op tour in Latijns-Amerika als bassist van Franc Moody en daar heb ik hem ook gebuikt als een soort vieze distortion. Franc Moody wilde wel wat andere pedalen erbij. Bij hen gaat hij ook nog door een Mu-Tron phaser en dat klinkt natuurlijk sowieso al te gek. Afgelopen jaar heb ik wat met mijn setlist geschoven. In mijn oude set had ik nog een phaser en een soort vibrato, maar die zijn er nu even af want mijn pedalboard is gestolen. Alle pedalen weer terugsparen duurt wat langer dan ik hoopte. In mijn langere sets heb ik wel nog een Boss OC-5. Daarmee pitch ik mijn bas omhoog, zodat ik er een beetje als een soort gitaar op kan spelen. Dat is een leuke toevoeging. Daar gebruik ik ook nog een kleine delay voor.’

Oververhit

Omdat Isha alles zelf bespeelt, is het wel zaak dat ze genoeg tijd heeft om haar bas om en af te doen. ‘In het begin was ik daar helemaal nog niet mee bezig’, bekent ze. ‘Nu ik meer optreed denk ik er steeds meer over na of het kan en dat vind ik ook heel erg leuk. Tegelijkertijd vind ik het ook juist heel leuk om mijn oudere nummers in Ableton te slepen en te kijken of ik het interessanter kan maken. Daarom ben ik nu steeds meer aan het kijken hoe vrij je daarmee kunt zijn en hoeveel je kunt improviseren. Daarom houd ik ook zo van Ableton. Omdat je alles los kunt triggeren, kun je er heel erg mee gaan spelen.’

‘Ik ben tegen veel dingen aangelopen. Mijn laptop crashte een keer omdat hij helemaal oververhit was. Dan sta je daar, zonder band, en komt er nergens geluid meer uit. Of dat er nog iets in Ableton doorloopt waarvan je denkt: waar komt dat geluid nou vandaan? Dat heb ik nu nog steeds wel eens, maar het is gewoon een kwestie van een manier vinden hoe je toch door kunt gaan.
‘Omdat ik enorm houd van met andere mensen spelen, zou ik het heel graag willen uitbouwen. Op tour met een andere band is het genieten omdat je heel veel energie uit de anderen haalt. Voor nu als beginnend artiest is dit natuurlijk goedkoper en makkelijker. En ik vind het ook heel leuk. In het begin wilde ik eigenlijk graag een band hebben, maar toen zei mijn manager: “Wil je het niet toch proberen in je eentje te doen?” Nu geniet ik daar meer van dan ik had verwacht.’ •

instagram.com/byishamusic

Joep van Aert

Tekst: Maarten Plukker

Ibanez SRMS720 Hypermodern

De frets zijn een soort van schuin, de kleur is een soort van blauw en de elementen lijken van roestvrij staal gemaakt. Op het eerste gezicht lijkt de nieuwe SRMS720 van Ibanez in ieder geval niet op een ‘normale’ bas zoals wij die gewend zijn. Is dit weer een geslaagd experiment?

Dit is de tweede bas met waaierfrets in deze editie (zie de Dingwall John Taylor) en dat is niet eerder gebeurd. De frets op dit model zijn echter minder schuin vergeleken met Dingwall bassen of andere merken die dit toepassen. Dit model heeft net als andere modellen wel twee mensuren (multiscale) alleen niet zo extreem, in dit geval 34,5 inch bij de E-snaar en 33,5 inch bij de G-snaar. Het verschil met een bas met een ‘normale’ mensuur (34 inch) is bijna te verwaarlozen, maar mensen die Dingwall-achtige waaierfrets net iets ‘te’ vinden, gaan misschien wel overstag door dit model.

De kleur heet Blue Chameleon en dat komt omdat deze niet echt te definiëren is. Het lijkt blauw, maar ook een beetje groen of turquoise, afhankelijk van welk licht erop schijnt. Qua houtsoorten maakt Ibanez er altijd een gemengd feestje van en dat is nu ook geen uitzondering: voor de hals hebben wij noten gemengd met esdoorn en een panga panga toets. De body is gemaakt van okoumé met daarop een MR5S brug. Geen Neutrik-aansluiting dit keer, dus je kabel kan er met gemak uit.

Op deze Ibanez zien we een keer geen Bartolini of Nordstrand elementen maar Fishman Fluence in een glanzende roestvrijstalen behuizing. Ook voor de voorversterker is gekozen voor een Fishman die speciaal voor Ibanez is ontworpen, met een knop voor de middenfrequentie die rond de 630 Hz zit. Behalve regelaars voor de driebands EQ (laag, midden en hoog) is er een push/pull-volumeknop waarmee je kunt schakelen tussen enkelspoel of humbucker. Als laatst heb je nog een Voice Selector, waarmee je uit drie soorten filters kunt kiezen met elk een eigen geluid. Ik noem ze even van boven naar beneden (vanuit mijn speelperspectief) omdat het op de site iets anders staat. Voice 1 heet ‘Passive’,

beestje

een klassiek rond geluid. Dit is echter geen passieve stand want de voorversterker doet het wel! Voice 2 is Funk, een hifigeluid met een flinke midscoop voor het slappen en Voice 2 (ik noem het voor het gemak Voice 3) is de volle mep met alle frequenties. De laatste twee zijn mijn favoriet en wie van een ultramoderne sound houdt komt met deze bas goed uit de voeten.

De bas voelt ontzettend licht aan en over de afwerking valt weinig op te merken; dat gaat bij Ibanez altijd goed. Ondanks de waaierfrets voelt de bas dankzij de hele dunne hals erg gebruiksvriendelijk aan, het doet mij een klein beetje aan een Warwick denken. De actie van de snaren mag van mij nog iets hoger, maar hierdoor kun je wel lekker snel spelen. Al met al een heerlijk lichte bas die snel speelt. En hoe klinkt dat?

Mark King

Qua sound komt de bas dicht in de buurt van... Mark King. Anders zou ik het niet kunnen noemen. Dat is zeker niet slecht - ook niet als je geen Jaydee kan betalen - maar ik had het niet verwacht uit deze bas. Als ik even snel Level 42's Love Games speel heeft het precies dat hifirandje waar Mark King om bekendstaat; lekker veel sublaag met veel definitie in het midden en hoog. Als je op zoek bent naar een iets klassiekere sound dan kun je beter een andere bas kiezen want Jamerson of Dunn ga je uit deze bas niet halen. Ik schakel een paar keer tussen enkelspoel en het volledige element om enige verschillen in sound te zoeken. Eerlijk gezegd vind ik ze allebei te gek klinken, maar als je meer fan bent van de Marcus Miller-achtige midscoop kun je het beste de elementen als enkelspoelers gebruiken. Met de Voice Selector kan je kiezen uit drie filters waarvan ik de laatste twee het leukst vind en het meest gebruik. Uiteindelijk kan je zeer veel geluiden uit de bas halen, een echte kameleon dus (pun intended)!

Voor wie nog niet gewend is aan het idee van waaierfrets is dit model misschien wel een leuke kennismaking. Zelf denk ik dat je je binnen vijf minuten thuis voelt op deze multiscalebas, maar dat is voor elk persoon weer anders. Ik moest meer wennen aan de dunne hals - ik heb graag een flink stuk hout in mijn hand – dan aan de frets.

Ik maak thuis nog even wat opnames en het is inderdaad een hifi-slapfeestje met deze bas. Ik noemde eerder al Mark King qua sound, maar het zou net zo goed Marcus Miller of zelfs Stanley Clarke kunnen zijn. De Fishman voorversterker heeft een flinke output, dus je zal het volume wel even moeten aanpassen. Dankzij de smalle hals en de lage actie van de snaren kun je ontzettend makkelijk en snel moeilijke loopjes spelen. De Fishman elementen en voorversterker zorgen voor een zeer moderne sound waarbij je elke detail goed kan horen.

De Ibanez SRMS720 is een hypermoderne bas die zich goed leent voor moderne jazz/funk/fusion-achtige muziek met flinke hifirand. Er is ook nog een vijfsnarige versie voor bassisten die een extra duimsteun willen. De samenwerking tussen Ibanez en Fishman is met een dikke pluim geslaagd en smaakt naar meer. En mensen die toch huiverig zijn voor waaierfrets: probeer deze! ●

De samenwerking tussen Ibanez en Fishman is met een dikke pluim geslaagd

Ibanez SRMS720

Kleur: Blue Chameleon
Body: okoumé
Hals: noten/esdoorn, geschroefd
Toets: panga panga
Frets: 24, medium
Elementen: 2x Fishman Fluence
Regelaars: volume, balans, 3-bands EQ, push/pull voor actief/passief, voiceschakelaar
Elektronica: actief
Stemmechanieken: Ibanez
Brug: MR5S
Mensuur: 33,5-34,5 inch
Topkambreedte: 38 mm
Land van herkomst: Indonesië
Richtprijs € 1399,-
Importeur: Hoshino Europe (ibanez.com)

Basbouwer **Peter Boekholt** studeerde van 1983 tot 1988 aan de Arnhemse kunstacademie om erachter te komen dat het bouwen van een goede bas ook een hele kunst is. **pbbass.com**

DE GEVOELIGE SNAAR

Zoals de kop de kop is, de hals de hals en de body de body, zo zie ik de snaren als de stembanden. Een mooie vergelijking, toch? En die stembanden moeten zekere kwaliteiten bezitten.

Dus na en jaar of tien maar weer eens wat over snaren. En over hoe ze goed op je bas gezet dienen te worden, want de praktijk leert me dat dat vaak nog wel wat te wensen overlaat. 80% van je geluid komt uit je handen en het eerste contact met je instrument zijn de snaren. Er zijn (daardoor?) veel vragen over snaren. Wat is het beste merk? Welke gaan lang mee? Neem ik roundwound of flatwound? Dan zijn er diverse diktes (gauges), materialen: nikkel of roestvrij staal? Roept U maar. Iemand duidde onlangs de roestvrijstalen aan met roundwounds en de nikkels met flatwounds. We raakten over de verschillen aan de praat en het duurde even voor ik door had waar we het écht over hadden. Het was achteraf een bizarre conversatie doordat ik ongewild allerlei beweringen had gedaan die helemaal niet kloppen. Zoals het feit dat je flats echt wel een week of wat moet inspelen en dat ze daarna jaren mee kunnen en eigenlijk alleen maar beter gaan klinken. Klopt an sich wel, maar niet als het uiteindelijk over roundwound nikkeltjes blijk te gaan. Dan is het toch wel precies andersom. Rechtgezet.

In grote lijnen zijn er twee soorten bassnaren: roundwounds en flatwounds. Binnen deze twee soorten zijn er diverse materialen en recepturen. De soort kerndraad is in beide varianten de meest bepalende factor. Een ronde kerndraad geeft een soepel voelende snaar, alsof er wat minder spanning op staat. Veruit de meeste snaren hebben een hexagonale kern, wat betekent dat de kerndraad 6-kantig is. Zo “pakken” de wikkelingen beter op de kerndraad. Een hexa-core snaar voelt wat stugger, wat stijver. Waarbij nikkelwikkelingen weer wat warmer klinken en “zachter” voelen dan de met roestvrij staal gewikkelde snaren. Zo zie je maar weer: voor elk wat wils.

Er is helaas geen “de beste snaar”. Je moet het echt allemaal proefondervindelijk ervaren en gaandeweg je keuzes maken en bijstellen. Per bas kan zelfs je snaarkeuze verschillen. Of per muziekgenre. Wat voor elke soort snaar geldt, is het belang van goed opzetten. Ten eerst mag de snaar onder de spanning van de stemming nooit in de gelegenheid gebracht worden om te “slippen”. Daarvoor is het nodig om minimaal drie tegen elkaar gedrukte wikkelingen om de mechaniek-as te maken. Dan is het onderlinge raakvlak in combinatie met de kracht op de snaar zo groot dat de snaar nooit terug zal kunnen glijden. Deze wikkelingen zorgen tevens voor het tweede punt van aandacht: een goede hoek van de snaar met de topkam. Heel belangrijk voor een goede druk in het zadel en klankoverdracht, niet alleen bij een open snaar. Het moet rock-solid zijn waardoor er geen snaarenergie verloren gaat, ook wanneer je in hogere posities verkeert.

Om drie wikkelingen te maken neem je bij grote, Fender-achtige mechanieken 17 cm extra lengte (bij de kleine mechanieken ca. 12 cm) vanaf de as van het mechaniek. Daar buig je de snaar 90 graden om door deze tussen een tangetje te pakken en strak om te drukken. Zo’n 2,5 cm ná de knik knip je met een zijkniptang het resterende stuk snaar af. Doe dit altijd op deze manier, want door de scherpe knik is de wikkeling ten opzichte van de kerndraad gefixeerd, waardoor deze (de wikkeling) zijn spanning niet kan verliezen bij het afknippen van het overtollige stukje. Je zal niet de eerste in de geschiedenis zijn die ineens met een dooie snaar “uit” een nieuwe set zit. Het reststukje, die 2,5 cm, gaat in het gaatje in het midden van de mechaniek-as. Nu rustig opdraaien aan het mechaniek. Om een goede hoek over de topkam te maken, wikkel je de snaar naar beneden op de as. Dus niet andersom. Soms heb je voor de A-snaar een extra wikkeling nodig voor het beste resultaat. Schat dat van tevoren in en neem wat extra lengte voordat je de snaar knikt. Het is allemaal geen hogere wiskunde. ●

WORKSHOP SANNE VERBOGT

Sanne Verbogt is Master of Music en Master in de Opleidingswetenschappen. Deze kennis combineerde ze om haar lesmethode SV Method uit te brengen. Naast bassiste in diverse bands is Sanne docent aan het Codarts conservatorium, Conservatorium Haarlem en de Rockacademie.

DUIMTECHNIEK

DOE MEER MET JE DUIM

Thumb up of thumb down?

Wanneer we het over techniek hebben, kun je denken aan linker- of rechterhandtechniek. Eén vinger wordt hierbij soms voor lief genomen terwijl die net zo goed heel belangrijk is voor je spel. Daarom staat de workshop deze keer in het teken van de duim.
De vingers worden ingezet om te strekken en te krommen, wat toegepast wordt bij het indrukken en aanslaan van de snaren. Maar het is alleen de duim die nog meer kan dan dat. De duim is de meest flexibele vinger van de hand: hij kan in meer richtingen bewegen en het puntje van de andere vingers aanraken. Deze flexibiliteit komt goed van pas bij het basspelen.
We zullen beide handen bekijken vanuit het standpunt van een rechtshandige speler op een viersnarige bas(gitaar) - speel je linkshandig of met meer snaren, dan werkt het natuurlijk ook. Belangrijk om te weten is dat er verschillende technieken bestaan; ik licht hier de techniek toe die ik zelf heb aangeleerd en toepas.

Linkerhand: thumb up!

Met de linkerhand druk je de snaren van de bas in om verschillende toonhoogtes te creëren. Je duim functioneert hierbij zowel als scharnier en als tegenhouder.
De duim plaats je tegen de achterkant van de hals. In de startpositie wijst de duim omhoog (richting plafond), dus niet richting de kop. Hierdoor staat de duim ongeveer tegenover de middelvinger. Op deze manier kan je duim als een scharnier fungeren: je hand kan gemakkelijk naar links en rechts bewegen zonder van duimpositionering te wisselen (waarbij je duim wel naar links of rechts gaat wijzen).
Je duim kan ook helpen met het tegenhouden: het voorkomen dat de hals van de bas met het spelen naar achter gaat. Je plaatst je duim ongeveer op het midden van de achterkant van de hals. Hierdoor steekt de duim niet boven de hals uit; wanneer dat wel gebeurt komt je handpalm dichterbij of tegen de hals aan, waardoor je vingers een stuk minder flexibel te gebruiken zijn. Een snelle check om te zien of je deze startpositie hebt is door een voorwerp te pakken, bijvoorbeeld een glas. Wanneer je het glas weghaalt maar je hand laat staan, heb je de positie te pakken.

Rechterhand: thumb down!

Met de rechterhand sla je de snaren aan. Hier kun je ook je duim voor gebruiken, door bijvoorbeeld te slappen of te tokkelen. We focussen nu op de plaatsing van de duim wanneer je fingerstyle speelt: het aanslaan met je wijs- en middelvinger. Je duim functioneert hierbij zowel als 'landingsbaan', referentiepunt en als manier om de snaar te dempen. Je startpositie is hier om de duim te strekken en dan op het element te plaatsen. Hierdoor wijst je duim naar beneden. Wanneer je de E-snaar aanslaat, kun je je wijs- en middelvinger laten neerkomen op je duim. Zo schiet je vinger niet te ver naar achter, waardoor je geen grotere beweging terug hoeft te maken en daardoor snelheid verliest.

Wanneer je je duim altijd gestrekt laat (dus niet buigt), fungeert hij als een referentiepunt: je leert zo precies hoe ver je moet reiken met je wijs- en middelvinger om de verschillende snaren aan te slaan. Wanneer je de D-snaar aanslaat, kun je ervoor kiezen om je duim van het element af te halen en op de E-snaar te plaatsen. Zo voorkom je dat de E-snaar mee gaat trillen. Wanneer je de G-snaar aanslaat, kun je je duim op de A-snaar plaatsen, waarbij je ook de E-snaar kunt aanraken met je duim en daarmee beide snaren dempt. Dus: thumb up én thumb down - pak je bas er maar bij en probeer het uit! ●

WORKSHOP BAS NUIVER

Bas Nuiver werkte als sessiemuzikant o.a. met Wulf, Lisa Loïs, Alain Clark en Miss Montreal. Hij produceerde muziek voor Birgit Schuurman en Dennis Kolen en is docent op de Herman Brood Academie en Rock City Institute. **basnuiver.com**

DE GROTE VIJF

DEEL 1

TOONKEUZE

Een dikke baslijn verzinnen. Een monsterlijke fill spelen. Een prachtige bassolo geven. Dat willen we allemaal wel kunnen. Maar hoe kies je de juiste tonen? In de vorige editie van dit blad heb ik de vijf belangrijkste muzikale bouwstenen geïntroduceerd. Het eerste deel van deze reeks gaat over toonkeuze.

In principe zijn er drie manieren om tonen te kiezen: op gehoor, vanuit theoretische kennis of op basis van de grepen die we op de hals kennen. Deze skills kunnen we gebruiken om vrijheid te krijgen in onze toonkeuze. In het ideale geval zijn ze alle drie even goed ontwikkeld en ondersteunen ze elkaar.

Als we het over muzikaliteit hebben, dan gaat het vaak over iemands muzikale gehoor. Zoals een kind dat achter de piano gaat zitten en al gauw de 'mooie' tonen opzoekt. Je lijkt er mee geboren te worden of niet. Hier zit een kern van waarheid in, maar muzikaliteit is absoluut iets wat je kunt ontwikkelen. Door veel verschillende soorten muziek te luisteren, bijvoorbeeld. Of door te zingen. Zo kunnen je oren leren wat er melodisch allemaal mogelijk is. Je gehoor is de eerste en beste raadgever bij het kiezen van een toon. Gehoor kun je ook trainen, in de vorm van solfège. Hierbij koppel je theoretische kennis aan datgene wat je hoort. Zo kun je toonafstanden (intervallen), akkoorden en melodieën of zelfs een heel akkoordenschema (ook wel trappen-schema) leren herkennen. Als je weet wat je hoort en hoort wat je weet dan kun je veel makkelijker door een song heen bewegen.

Muziektheorie is een wereld op zich en onder pop-muzikanten niet altijd even populair. Logisch, want als je begint met een instrument dan doe je dat vanuit gevoel en gehoor. Theoretische kennis is ook niet per se nodig om lekker te kunnen bassen. Toch kan het enorm helpen om iets van een basis te hebben. Als je weet in welke toonsoort een liedje staat en welke akkoorden er gespeeld worden dan heb je veel meer overzicht en leer je als het ware door een liedje heen te kijken. Bij elk akkoord hoort een toonladder waaruit dat akkoord is opgebouwd.
Tip: gebruik in je spel vooral de akkoordtonen, dan de ladders en voeg daarna chromatiek toe aan je baslijnen. Deze hiërarchie helpt om je baslijn in balans te krijgen.

Een grote stap in het beheersen van je instrument is het leren spelen in allerlei verschillende vormen en vingerzettingen. Zo ontwikkel je halskennis. Als we een baspartij goed beheersen dan lijkt het alsof we er niet meer over na hoeven te denken. De vormpjes zitten dan in ons "spiergeheugen". De grepen die je linkerhand beheerst zijn onlosmakelijk verbonden met je gehoor. Deze connectie wordt ook wel "klank-greepassociatie" genoemd. Je gehoor weet hoe de bewegingen die je maakt gaan klinken en andersom.

En zo is de driehoek rond. Ben jij iemand die meer op gehoor speelt? Probeer dan je theorie te ontwikkelen door je telkens af te vragen: wat speel ik nu eigenlijk? En als jij juist meer vanuit kennis of grepen speelt, probeer dan eens om eerst een baslijn te zingen en speel die op gehoor na. Ik weet zeker dat je jezelf zult verrassen.

Hoe je de door jou gekozen tonen tot leven brengt leg ik uit in de komende edities als ik het ga hebben over dynamiek, sound, timing en toonlengte. •

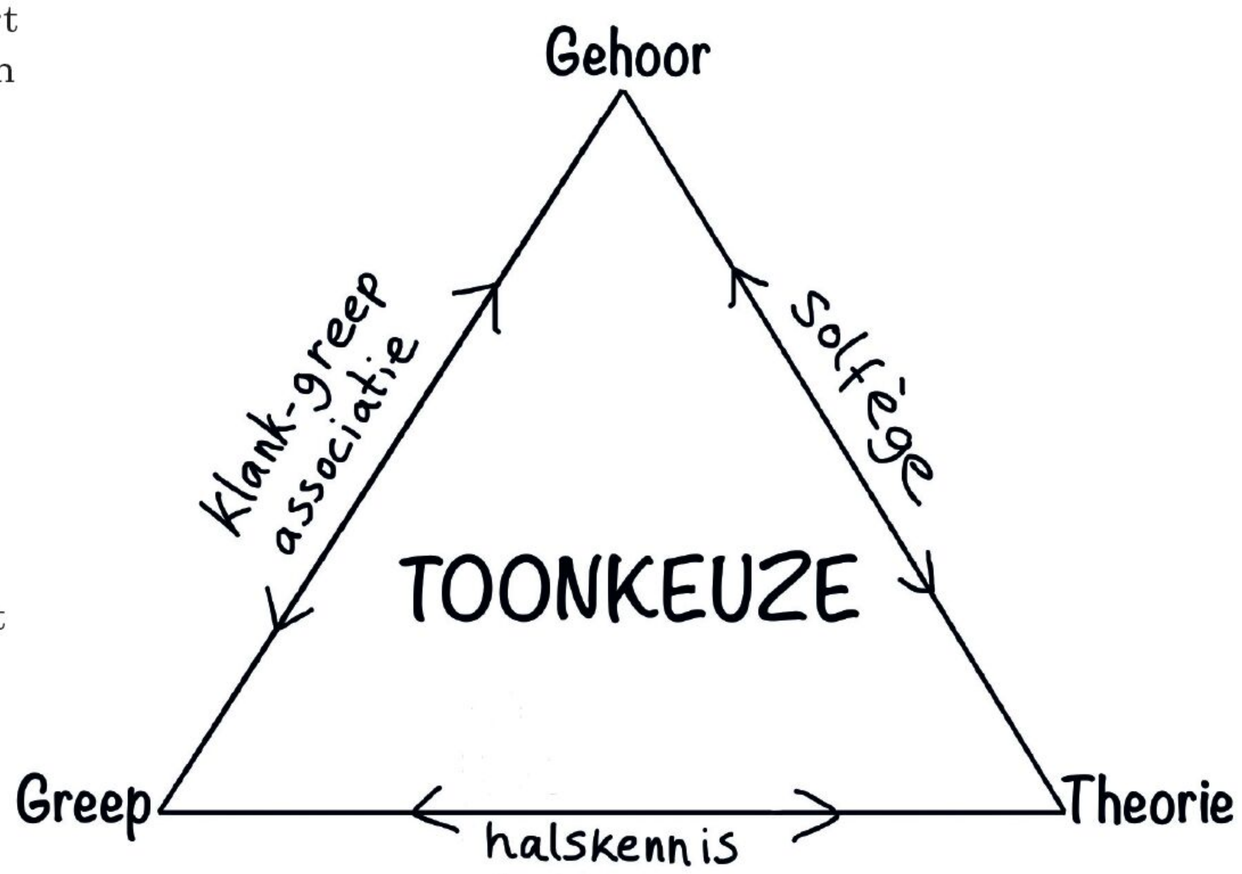

WORKSHOP BAREND TROMP

Barend Tromp speelt bas in diverse bands en doceert bas, gitaar en sitar. Naast bassist is hij muziekwetenschapper en componeert bij veel. Dit jaar zal zijn derde soloalbum verschijnen. Ook is hij auteur van *Next Level Slap Bass*, twee slapboeken voor gevorderde bassisten. Binnenkort verschijnt het derde deel *Next Level Slap Bass Songbook*. **nextlevel-slapbass.com**

CHUCKING

PLECTRUM-IMITATIETECHNIEK "CHUCKING", ODE AAN BERNARD EDWARDS

Groovemeister Bernard Edwards van Chic vond een aparte techniek uit waarmee hij de sound en feel van een plectrum imiteert met zijn vingers. In deze workshop leren we hoe dat precies werkt.

Bernard was van oorsprong gitarist en deze techniek heeft dan ook veel overeenkomsten met (funk)ritmegitaar. Je houdt je duim en wijsvinger tegen elkaar alsof je een plectrum vasthoudt en raakt de snaar met het topje van je wijsvinger. Dit gaat meestal afwisselend omhoog en omlaag, behalve als je tonen overslaat. In de notatie betekent een open vierkantje omlaag aanslaan en een V'tje omhoog. Het bekendste nummer waarin hij deze techniek gebruikt is Everybody Dance. Maar we kiezen nu een ander Chic-nummer: **voorbeeld 1** is het intro van Dance, Dance, Dance.

Om deze techniek nog wat beter te oefenen heb ik in **voorbeeld 2** een aantal oefeningen in oplopende moeilijkheidsgraad genoteerd. Ik raad je aan om deze eerst te oefenen voordat je aan het nummer van Chic begint.

In mijn komende boek *Next Level Slap Bass Songbook* heb ik een hoofdstuk gewijd aan deze techniek. Dit boek bevat zestien volledige nummers met allerlei verschillende moderne, uitdagende slaptechnieken. Ondanks dat chucking strikt genomen geen slaptechniek is heeft deze toch een plaats gekregen in het boek omdat het veel overeenkomsten heeft met de double thumb-techniek en zeer bruikbaar is. **Voorbeeld 3** is een kort fragment van Chucky Wants To Play, een nummer uit dit boek (de primeur!). Hierbij maak ik veel gebruik van dead notes.

Op de website van De Bassist vind je weer een video die bij deze workshop hoort. ●

VOORBEELD 1

VOORBEELD 2

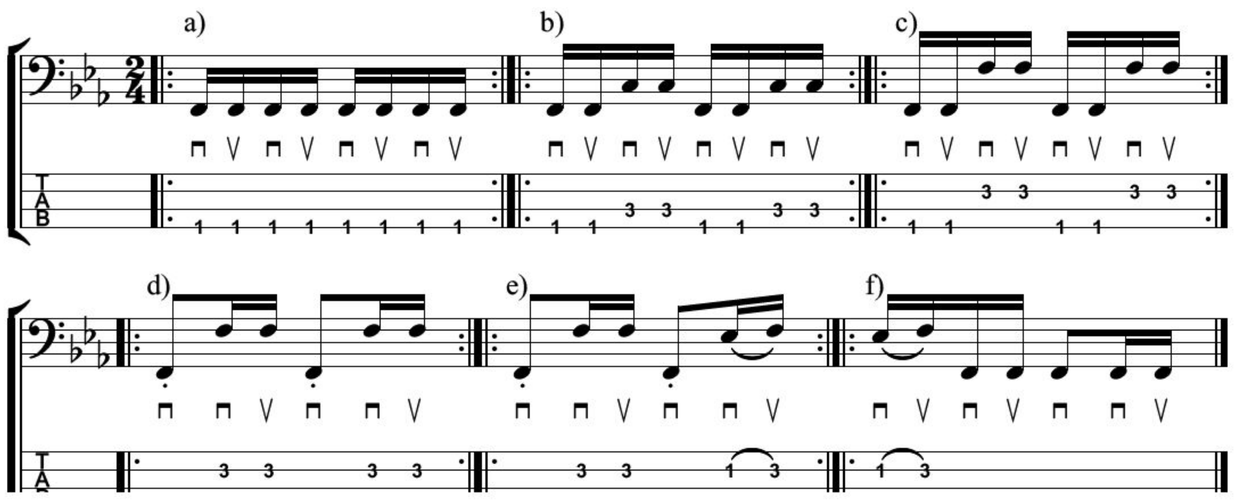

VOORBEELD 3

Tekst: Maarten Plukker

Dingwall Rio Dream Bass

Her name is Rio

Duran Durans John Taylor - na Henny Vrienten de populairste bassist onder moeders - kwam via zijn technicus in aanraking met Dingwall bassen. De laatste twee albums werden ingespeeld op dit merk en ook op tour is hij te zien met zo'n Canadese bas. Nu heeft hij ook zijn eigen Chinese signature gekregen - goede marketing of terechte erkenning? Beide misschien wel.

De naam Rio Dream verwijst naar het tweede album van Duran Duran, Rio uit 1982, dat vol staat met melodieuze lijnen van Taylor. Meer dan veertig jaar later is er de Rio Dream Bass van Dingwall, een samenwerking tussen Dingwall, Taylor en Rupert Neve Technologies - daarover later meer. Ons testmodel is een prototype die op een paar punten afwijkt van de bas die John Taylor gebruikt: het is een vijfsnarig model in een gele kleur die volgens betrouwbare bron Primrose Yellow wordt genoemd. Dit model heeft als enige een toets van esdoorn terwijl de andere modellen een ebben toets hebben. Wel hebben alle modellen een kop in dezelfde afwerking als de body, drie Dingwall FD3n elementen, Hipshot mechanieken, de Minimalist Custom Dingwall brug en actieve elektronica.

De body is van Afrikaans mahonie, wat volgens Sheldon Dingwall klinkt als 'elzenhout op steroïden'. De gele kleur met de groene en oranje strepen schreeuwen jaren tachtig en bij de twaalfde fret staat Rio Eye. De bas heeft fanned frets, met een mensuur van 34 inch voor de G-snaar en 37 inch voor de B-snaar. Qua knoppen hebben we, als bij de meeste Dingwalls, volume en de Quad-Tone Rotary Pickup Selector (brug/brug+midden/hals+-brug/hals). Anders is een toonregelaar die zowel passief als actief werkt en een twee-bands-EQ van Rupert Neve Designs. Dit bedrijf maakt sinds de vorige eeuw mengtafels en aanverwante producten waar zo'n beetje alle legendarische albums mee zijn opgenomen. Speciaal voor deze bas hebben zij nu hun allereerste baspreamp ontworpen en dat is zeker een feest.
De bas werd netjes met een hoes geleverd, met bijbehorende inbussleutels, en je krijgt er zelfs een setje snaren bijgeleverd.

Heel handig! Ik ben al enige tijd in het bezit van een Combustion, een instapmodel dat in China wordt gemaakt met kwaliteitscontrole in Canada. De prijzen liggen een stuk lager dan die van de originele modellen, maar deze bassen zijn erg populair en naar mijn mening van topkwaliteit. Ook deze Rio Dream Bass wordt in China gemaakt, maar het instrument voelt en speelt zonder te hebben ingeplugd al van topkwaliteit. Zoals gezegd is mijn model een prototype, dus over de aanwezige krasjes maak ik mij geen zorgen: als ie maar goed klinkt.

This goes to eleven

Diezelfde dag gaat de Rio Dream mee naar de repetitie want dat is de beste manier om een bas te testen. Eenmaal gestemd zet ik de versterker aan en zodra ik wat noten aansla zet ik deze ietsje zachter want er komt een volume uit waar Spinal Tap trots op zou zijn. De toon van Dingwall bassen is onmiddellijk herkenbaar: veel mid met een ruig randje, maar goed in balans. Als je Fender gewend bent, is het even wennen, maar net als met het fanned fret-systeem (laat je hier zeker niet door afschrikken) ben je in vijf minuten om. Ook de passieve toonregeling werkt goed; je kan heel subtiel wat hoog eraf halen of alles dichtgooien als je echt geen gekletter wilt horen.
Dan zet ik de toonregelaar op actief: wohoo! Ik kan met zekerheid zeggen dat dit de luidste bas is die ik ooit in mijn handen heb gehad en daar word ik wel vrolijk van. En hoe klinkt die Rupert Neve voorversterker? Persoonlijk vind ik het echt te gek klinken. Je hebt in dit geval alleen hoog en laag, maar dat is meer dan genoeg. De frequentie van de basregelaar is maar liefst 20 Hz en dat voel je zeker! Ik dacht dat ik het ontbreken van een midknop zou missen, maar dat valt nog best mee.
Bij deze bas vind ik positie 3 (hals+brug) het beste klinken, maar eerlijk gezegd klinkt elke positie goed, zowel passief als actief. Bij positie 3 zijn de elementen parallel geschakeld, in positie 2 (midden+brug) zijn ze in serie waardoor je meer midpunch krijgt. Vergeleken met mijn eigen Combustion heeft de Rio Dream veel meer output en een heerlijk midscoopsound. De punch komt zeker door het Afrikaanse mahonie van de body en klinkt goed.

Licht

Een ander voordeel van deze bas is dat hij voor een vijfsnaar heerlijk licht is, zeker vergeleken met twee andere vijfsnarigen die ik bezit - iets wat eigenlijk voor alle Dingwall-modellen geldt. Je hebt ontzettend veel sustain en een goede toon. Ik heb zeker twee complimenten gehad van geluidsmensen ('wat een open geluid' en 'geen gezeik met sublaag'). Batterijen wisselen gaat supermakkelijk: klepje met magneetjes opentrekken en wisselen.
Thuis neem ik nog even wat John Taylor-lijntjes op om terug te luisteren. De bas klinkt gewoon te gek, iets anders kan ik er niet van maken. In de actieve stand draai ik de volumeknop iets terug, maar het speelplezier neemt toe - wat een geweldige sound heeft dit ding! Hij kan agressief klinken maar ook subtiel, slappen en met plectrum is top en de bas ziet er ook nog eens hartstikke leuk uit. Ik denk dat heel veel fans hier blij mee gaan zijn. Bassisten trouwens ook.
De Rio Dream Bass is op veel vlakken geslaagd: Dingwall heeft een prachtige bas gebouwd (doen ze alleen maar), Rupert Neve Designs heeft een fantastische allereerste preamp voor bas gemaakt en het is uiteraard een mooie hommage aan een van de beste bassisten van de jaren tachtig, Duran Durans John Taylor. ●

Nasschrift: net voor het afronden van deze editie werd bekend dat de bas John Taylor Signature gaat heten. De Rio Dream blijft exclusief voor de Canadese versie.

Dingwall Rio Dream Bass (prototype)

Kleur: Primrose Yellow
Body: Afrikaans mahonie
Hals: esdoorn, geschroefd?
Toets: esdoorn
Frets: 24
Elementen: 3x Dingwall
Regelaars: volume, elementschakelaar, 2-bands EQ, passieve toonknop
Elektronica: actief, passief schakelbaar
Stemmechanieken: Dingwall
Brug: Dingwall
Mensuur: 34-37 inch
Topkam/breedte: 41 mm
Land van herkomst: China
Richtprijs: NNB
Importeur: Musifacts (dingwallguitars.com)

Tekst: Chris Dekker

De bas #28

Chris Hillman

Guild Starfire I

Chris Hillman was de bassist van The Byrds en een van de oprichters van The Flying Burrito Brothers, met Gram Parsons. Bij de laatste band speelde hij ook gitaar. Zijn bas van keuze bij The Byrds was de Guild Starfire I.

Chris Hillman speelde van 1964 tot 1968 in The Byrds, hij keerde in ’73 nog een keer terug en er waren later wat reünieoptredens. In die eerste jaren was Hillman vooral met een Guild Starfire I te zien en te horen. Naast op diverse livevideo’s hoor je de bas op alle grote Byrds-hits, zoals Turn! Turn! Turn!, Eight Miles High en So You Want To Be A Rock ‘n’ Roll Star.

De Starfire is een halfhol model met middenblok en door de grote enkelspoels Bi-Sonic-elementen (gemaakt door Hagström) en de houten brugzadels heeft de bas een zeer warm en vol geluid. Zeker als je bedenkt dat Hillman met flatwounds speelde, de enige bassnaar van die periode. Terwijl de vergelijkbare Gibson EB-2/Epiphone Rivoli met alleen halselement of hals- en brugelement verkrijgbaar waren, was dat bij Guild andersom. De II had twee Bi-Sonics en was de keuze van Jack Casady, maar de I had alleen een brugelement. Zo had de bas tenminste nog een beetje definitie. Opvallend zijn de duim- en vingersteun. Terwijl merken als Fender, Rickenbacker en Gibson alleen een vingersteun (klem je vingers eronder en speel met je duim) hadden, boden Gretsch en Guild ook een duimsteun.

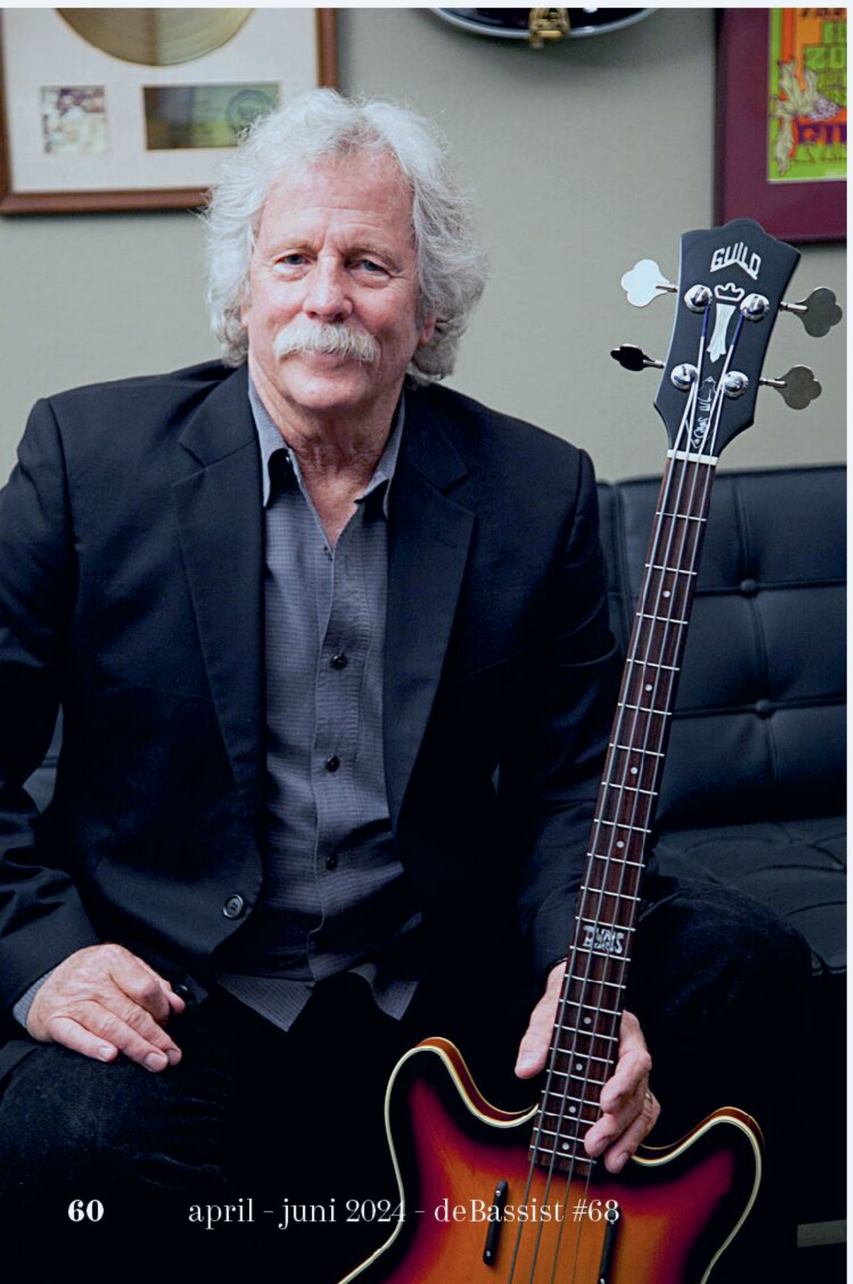

In de jaren negentig werd de latere Starfire met humbuckers door Fender heruitgegeven onder de DeArmond naam. De bas was er zelfs heel kort even als Squier. Guild werd daarna door Fender verkocht en tegenwoordig vind je een aantal mooie, meer waarheidsgetrouwe heruitgaves, met Bi-Sonics en houten zadels. Natuurlijk kwamen die ook in dit magazine voorbij. De II is nog steeds verkrijgbaar en de I met alleen brugelement is vervangen door een versie met tune-o-matic brug en een split-P-element. Beiden zijn ook linkshandig verkrijgbaar. Voor een korte tijd bracht het merk zelfs een Chris Hillman Signature Byrds Bass uit, met één Bi-Sonic element, beide steuntjes, het mooie Byrds-logo bij de twaalfde fret én flatwounds van D’Addario. ●

guildguitars.com

Guild Starfire I

Body: esdoorn, halfhol
Hals: mahonie/esdoorn, gelijmd
Toets: palissander
Frets: 21, smal
Elementen: 1x Hagström Bi-Sonic
Elektronica: passief, 1x volume, 1x toon
Brug: metaal, palissander zadels
Stemmechanieken: vintage
Hardware: verchroomd
Mensuur: 30 3/4 inch

Albumtips

Kinga Glyk
Real Life

Bassist: Kinga Glyk

Warner Music

Over de Poolse Kinga Glyk kon je al eerder lezen in De Bassist. Haar nieuwe album is een interessante, instrumentale plaat met veel verschillende gezichten. Het gaat van moderne jazz naar electro-ambient, met hier en daar een vleugje funk. Alles klinkt behoorlijk gelikt, maar dat past eigenlijk wel bij het album. Als er iets niet gelikt is, is het de bas, die soms lekker ruig klinkt en bij afsluiter That Right There denken we zelfs aan Herman Deinum. Soms klinkt haar bas als een synth, maar de partijen zijn – zoals je mag verwachten – waanzinnig lekker.

Vincent Bijl

Kotokid
Fridge

Bassist: Freek Mulder

Wicked Wax

Freek Mulder kwam al eerder in De Bassist voorbij. Je hoort Maarten Cima op gitaar, Jonathan Szegedi op drums, Felix Back speelt op een nummer de toetsen, maar verder hoor je vooral Freek. Kotokid is zijn project. Fridge is instrumentaal en op de afsluiter na – een pianonummer – een heerlijke elektronische plaat. Freeks vette, al dan niet overstuurde baspartijen vormen de dikke basis van de mooie songs, die een beetje doen denken aan Air als ze in de jaren tachtig hadden bestaan. Vooral de epische, galmende gitaren doen Genesis-eighties aan en dat is lekker.
5 april is de releaseparty in Paradiso, dus schrijf dat alvast in je agenda.

Chris Dekker

Johan
The Great Vacation

Bassist: Diets Dijkstra

Excelsior Recordings

Bij sommige bands ben je benieuwd hoe ze nu weer gaan klinken en soms hoop je gewoon op meer in dezelfde stijl. Johan is zo'n band en dat is positief bedoeld. De dertien nummers op The Great Vacation zijn geschreven door Jacob de Greeuw en Robin Berlijn. Als ze zich niet meteen in je hoofd nestelen, dan is dat na een aantal luisterbeurten zo en diverse nummers doen een gooi naar de prijs voor het perfecte popliedje.
Clichés vermijden is soms lastig. Tijdloos, ambachtelijk, heerlijke gitaarpop, westcoastpop; ze komen toch weer naar boven. De gitaren van Jacob en Robin klinken prachtig, weven heerlijk door elkaar en Diets Dijkstra laat zijn bassen lekker grommen over de strakke partijen van Jeroen Kleijn. De plaat is deels live opgenomen en je hoort die spontaniteit gewoon.

Chris Dekker

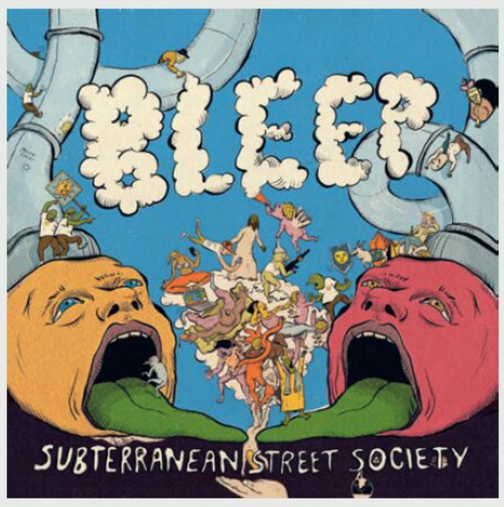

Subterranean Street Society
Bleep

Bassist: Ivo Schot

Polymoon

Bleep begint met een spannend opbouwend, prachtig nummer waardoor je meteen in de plaat zit. Wat volgt is een reis met zeer diverse nummers die toch een mooie eenheid vormen. Ballads gaan over in ruige rocksongs, er zijn rootsinvloeden, terwijl een kort, instrumentaal nummer voor een rustpunt op de plaat zorgt. Puntige gitaren van Louis worden ondersteund door lekker heftige drums en de vele geluiden van bassist Ivo, die ook voor een goed en puntig basspel zorgt. En met een zanger-frontman als Louis is alles meteen overtuigend.
De band was een van de smaakmakers van de Popronde en dit album brengt ze ongetwijfeld stappen verder.
Check onze Aquarium Sessions met de band op DeBassist.nl.

Peter Keesom

Jo Didderen en L'Equipe de Rêve
RAM KIKS!

Bassist: Jo Didderen

Inbetweens

De titel van deze plaat is Zuid-Oost Limburgs voor vet cool en dat is deze plaat. Het achttal, met Jo Didderen op contrabas, maakt frisse, dansbare jazz en de lekkere vintage orgeltjes en de fluittonen die je meteen naar een jarenzestig-film brengen geven je direct een glimlach. Je zou bijna vergeten dat de songs goed, slim in inventief in elkaar zitten. Af en toe gaat het achttal een versnelling terug en alle leden hebben meer dan genoeg ruimte om te laten horen wat ze kunnen. En dat is veel. Knap om een zeer goede jazzplaat te maken die zo lekker luistert!

Peter Keesom

Oh Hazar
Clair Obscur

Bassist: Judith Renkema

Gritty Cat Records

Clair-obscur is een schilderstijl waarbij licht-donkercontrasten sterk worden uitvergroot. Een grappige albumtitel voor een band die overwegend met noir schildert. Broeierige postpunk, zompige psychedelica en riff-heavy garagerockstampers: dat zijn zo'n beetje de kleuren op het palet van de Nijmeegse rockers. Er zijn genoeg contrasten. In de songteksten, maar ook in de songwriting. De ep kent fonkelende lichtpunten, zoals het bloednerveuze F.N.A.S.P., maar ook alledaags rockwerk. Op die momenten hebben we de arrangementen: de constante factor op de ep. Gewaagde keuzes, compromisloos en weird. Die vervormde vocalen, nét valse gitaren, heerlijk dragende vintage baspartijen van Judith en dissonant loeiende synth-sirenes geven karakter aan Clair Obscur, een prima debuutplaat waarmee Oh Hazar zich trots in het grote licht kan vertonen.

Stijn Gruisen

Goed nieuws! Het Bridge Guitar Festival richt zich dit jaar ook op bas en met De Bassist zijn we partner van het festival via onze betrokkenheid bij de Bridge Guitar Convention op zaterdag 1 juni in Muziekgebouw Eindhoven: beurs met workshops. Op deze pagina's natuurlijk ook nieuws over onze partnerpodcast Basgasten!

Bridge Guitar Convention

Beurs en workshops op zaterdag 1 juni

In mei was de eerste editie van het Bridge Guitar Festival in Eindhoven een eclatant succes. Komend jaar doet Bridge er nog een schepje bovenop. Bas wordt er ook bij betrokken! En zeker op de Bridge Guitar Convention, die onze collega's van Gitarist organiseren en waar wij dit jaar ons steentje aan bijdragen.

Het Bridge Guitar Festival duurt maar liefst vijf dagen van 29 mei t/m 2 juni: grote headline-shows in iconische venues, huiskamerconcerten, workshops, een omvangrijke gitaarbeurs, educatie-projecten voor kinderen en jamsessies - en dat alles in álle genres op één festival.

De Bridge Guitar Convention is onderdeel van dit festival en vindt plaats op zaterdag 1 juni in het prestigieuze Muziekgebouw Eindhoven. Het is gitaar- en basbeurs en workshopdag in één. Op elke vierkante meter van Muziekgebouw Eindhoven vind je gitaren, bassen, versterkers en effecten bij de stands van tientallen merken. Als je verdiept bent in het uitproberen van al die gear, moet je uitkijken de workshop van je favoriete gitarist of bassist niet te missen.

De merken tot nu toe

Bij het ter perse gaan van deze editie van De Bassist kunnen we nog geen workshops bevestigen, maar we hebben inmiddels wel tal van merken voor de beurs bevestigd gekregen:
Bacci, Blackstar, Cort, Darkglass, Digitech, Dingwall, DSM & Humboldt, Duesenberg , Eko, Ferrini Straps, FGN, Guild, Hagstrom, Hercules, Ibanez, IK Multimedia, Kala, Korg, Lâg, Laney, Neural DSP, Peavey, Pedaltrain, Radial, Schecter, Souldier, Spector, Suhr, Vintage, Vox, Walrus Audio.
Meer specifiek liet Vox alvast weten twee nieuwe amPlugs mee te nemen: de Vox amPlug3 Bass en de Vox amPlug3 Modern Bass. Van Kala is er de U-Bass Solid Body en van IK Multimedia de Tonex Bass presets. Veel meer nieuws komt eraan, natuurlijk, op weg naar 1 juni. Check DeBassist.nl!

BRIDGE GUITAR CONVENTION
Zaterdag 1 juni, Muziekgebouw Eindhoven
Tickets € 12,50, studenten € 7,50
bridgefestival.com

De Bassist Events

De Bridge concerten tot nu toe

Het Bridge Guitar festival biedt een onvoorstelbare hoeveelheid concerten binnen vijf dagen. We noemen wat nu al bekend is en dan vooral natuurlijk de bands en artiesten die met interessante bassisten komen.
Jeroen Vierdag komt met de Ploctones, **Judith Renkema** is bassist/bandleider van Chica Chica, **Jaap van den Berg** kan je bij Black Bottle Riot gaan zien, **Alex Oele** bij Zuco 103, **Lieven Van Pée** bij John Ghost en **Tom Radsma** bij Cloud Cafe.
We zien ook uit naar de concerten van artiesten als **Robert Cray, Floor Jansen, Dinosaur Jr, JB Meijers, Bombino** en **Vieux Farka Touré**, en zullen gaan achterhalen wie zij als bassisten gaan meenemen.
Bovenstaande bands en artiesten spelen deels in 'ticketed' concerten, deels in de vele gratis concerten die er zijn tijdens Bridge Around Town: op openluchtpodia en in cafés en poppodia.
Combineer een bezoek aan de Bridge Guitar Convention met een of meer van die concerten. Als je een ticket voor een van de concerten hebt, krijg je met dat ticket ook toegang tot de Convention!

BRIDGE GUITAR FESTIVAL

Woensdag 29 mei t/m zondag 2 juni, diverse locaties in Eindhoven
Tickets via **bridgefestival.com**

Judith Renkema bij Chica Chica (Bridge Around Town)

Cloud Cafe

Basgasten - De Podcast

Basgasten is de podcastserie voor en over bassisten door Hidde Roorda, in samenwerking met De Bassist. Via alle podcastplatforms hoor je Hidde met zijn gasten, zowel bassisten als basbouwers, praten over hun invloeden, bassen, verleden, heden en toekomst.
Inmiddels staat de teller op 90 (!) afleveringen. En dan zijn er nog wat specials, die we niet meetellen.
De laatste vier podcasts komen voort uit een samenwerking met het Dutch Double Bass Festival in Rotterdam. De Bassist is mediapartner van dat festival en Hidde interviewt elke editie live enkele grote namen met publiek. Dit keer waren dat Henrik Linder van Dirty Loops, hiphopbassist Brady Watt, grootmeester Renaud Garcia Fons en basdrummer Adam Ben Ezra. De live-interviews zijn - inclusief publieksvragen - te horen.
Basgasten kan je vinden in je favoriete podcast-app.
debassist.nl/events

Wouter Jansen
Basgasten live met Adam Ben Ezra

Diets Dijkstra's favoriete basplaat

Reflections Of My Life
The Marmalade

Diets Dijkstra is niet alleen bassist van de band Johan - het nieuwe, zeer fijne album The Great Vacation is net uit - maar ook videomaker voor veel bekende bands. Voor ons koos hij zijn Basplaat. Een pareltje - met een omgekeerde gitaarsolo - uit 1969, dat je niet vaak meer hoort.

The Great Vacation van Johan is uit, het album wordt lovend ontvangen en de clubtour is zo goed als helemaal uitverkocht. Zowel op het album als tijdens de tour worden de mooie, vaak spaarzame en melodieuze baslijnen door Diets Dijkstra gespeeld. Hij zit alweer sinds 1999 bij de band, dus 2024 is een jubileumjaar. De laatste tijd is hij ook bekend als videomaker. Naast een docu over en video voor zijn eigen band maakte hij clips voor onder meer Elephant, Dawn Brothers, Tim Knol en Alamo Race Track. 'Er schoot me even niks te binnen. Je komt al snel weer op de McCartneys, Entwistles en Bruces uit', antwoordt Diets als we hem om zijn Basplaat vragen. 'Ik zat te peinzen en opeens dacht ik aan een lied dat ik laatst hoorde en had opgeslagen. Misschien moet ik die opvoeren? Soms hoor ik iets en dan denk ik: dat nummer moet ik even onthouden. Nummers kunnen een inspiratie zijn om iets anders te doen. Reflections Of My Life van The Marmalade is gewoon een mooi nummer, maar de baspartij valt steeds met heel veel noten in. Graham Knight speelt vrij druk in een rustig nummer, maar dat vond ik wel prettig. Dat kan dus gewoon. Dat mag. Ik vraag me dan ook af waarom die partij werkt, dus dat wil ik dan onderzoeken.'

Zelf ben je ook wel van de melodieuze loopjes, toch?
'Dat vind ik zeker leuk. Ik moet soms oppassen dat ik niet te veel wil doen. Ik moet me soms een beetje inhouden. Dan ben ik toch weer die gitarist die overgestapt is op bas. Het heeft een tijdje geduurd, maar ik denk nu meer als bassist dan als gitarist. En nog steeds groeit mijn plezier in het bassen.'

Denk je na het beluisteren van The Marmalade: ik ga de volgende keer drukker spelen?
'Op zich heb ik alle vrijheid binnen Johan, maar dit keer heb ik ook een paar keer met onze gitarist en mede-songwriter Robin Berlijn aan de baspartijen gewerkt. Hij houdt er van als ik noten lekker laat liggen. Nu we weer live gaan spelen, ben ik weer met al die oudere nummers bezig en het is leuk om ze weer te spelen.'

Zijn er partijen waar je zelf met plezier op terugkijkt?
'Nu we het over drukke partijen hebben: ik ben wel trots op mijn partij in Oceans. Daarin speel ik veel. Ik ben blij dat niet ieder nummer zo is, want dan ben ik na elke show bekaf, haha!' ●

johantheband.com | videoschmideo.nl

Robin Berlijn

Nederbas

Deel 2: Peter van Straten

In deze nieuwe rubriek duikt Jan van Olffen (o.a. Soldaat van Oranje en ex-Kayak) in de basjuweeltjes van de Nederpop. Bekend en onbekend. Wie speelde ze, waarop en hoe. In deze tweede aflevering is Peter van Straten het onderwerp.

Peter is geboren op 29 juni 1959 in Zwammerdam. Via de akoestische gitaar, en naar eigen zeggen een ‘blauwe maandag klassiek gitaarles’, belandde hij bij de basgitaar, een Fender Musicmaster in eerste instantie. Al snel werd deze opgevolgd door een ’62 Precision, die hij tot op de dag van vandaag bespeelt. Samen met jeugdvriend, drummer Leon Klaasse, die van grote invloed op zijn basspel is geweest, vertrekt Peter na de middelbare school naar Amsterdam. Daar spelen ze met hun Valley of the Dolls in de Amsterdamse club de Citadel: vier avonden per week van 23.00 tot 04.00 uur. Peter en Leon belanden via die scene in respectievelijk Vitesse en Sweet d’Buster. Bij Vitesse is het voor de bassist menens en worden er eisen gesteld. Tevens moet er verplicht iedere avond een uitgebreide bassolo komen. Dat werd een spektakelstuk, met één bas om de nek en een fretless in een standaard voor zich (heel veel later schaamteloos gejat door ondergetekende bij Kayak). Voor veel generatiegenoten een klassieker geworden op het live-album uit 1980.

Na Vitesse richtte Peter samen met Jan van der Meij en Leon Klaasse de band Powerplay op, waarmee enorm veel gespeeld werd en de bassist blijk gaf niet alleen goed bas te kunnen spelen, maar ook compositorisch zijn mannetje te kunnen staan.
In deze periode begint ook het sessiewerk voor andere artiesten zich aan te dienen en experimenteert Peter met de Chapman Stick en Moog Taurus pedalen. Buiten Powerplay en Vitesse speelde hij met Eef Albers, Billy Preston, Fay Lovsky, Nadieh, One Two, Eric Burdon, Boudewijn de Groot, Julya Lo’ko en vele anderen, en stond hij samen met Leon Klaasse aan de wieg van The Pilgrims.

Peter was een vooruitstrevende bassist. Beïnvloed door Jaco was hij de eerste (bij mijn beste weten) die de fretless bass een prominente plaats gaf in de popmuziek, ruim voor Pino. Meestal gebruikte hij Fender Precisions (met een J-element bij de brug) of Jazz Bassen, en verder een Yamaha BB 1000, WAL of Burns Bison. Versterking was een andere in het oog springend element, zeker in de Vitesse periode, waar een basinstallatie voor hem werd ontwikkeld.

Marathon
Eef Albers

For You
Powerplay

Ga naar De Bassist + voor een derde voorbeeld - debassist.nl

Adverteerdersindex De Bassist 66

HTD	67	The Music Alliance	66
Hoshino	03	Thomann	26/27
Lord Of The Strings	66	Sanne Verbogt	66
Mafico	68	Q-Factory	66
Muziekmagazines.nl	15	Voerman	02

SV method

'Dit is precies waar ik al jaren naar op zoek was.'

www.svmethod.nl

Door een bassiste, voor bassisten

Muziektheorie voor het begrijpen en creëren van muziek.
Uitgelegd op een duidelijke, snelle en visuele manier.

LORD OF THE STRINGS

europa's online snarenspecialist

t. +31 (0)33 453 74 16
www.lordofthestrings.com

16 April 2024 - Q-Factory

Tickets: € 26,50

Ida Nielsen & The Funkbots

De voormalig bassiste van PRINCE komt dinsdag 16 april terug naar de Q-Factory met haar band The Funkbots! Het leven van de Deense Ida Nielsen veranderde radicaal toen Prince haar in 2010 vroeg voor een samenwerking. Tot 2016 werkte ze nauw samen met hem, op albums en tijdens tours. Sindsdien heeft deze 'funk-prinses' een waanzinnige solo-carrière!

www.q-factory-amsterdam.nl

PURE BLUES

PURE BLUES
PURE BLUES
PURE BLUES
PURE BLUES

SCAN TO FIND YOUR DEALER

VICTOR WOOTEN

BASS 40-95
PURE BLUES™
THE HANDMADE STRING™
DR
Quantum-Nickel™ / Round Core

CHOSEN BY LEGENDARY ARTISTS
PLAYED BY THE BOLDEST MUSICIANS

ROUND CORE AND QUANTUM NICKEL WRAP
PUNCH AND BRIGHTNESS
SUSTAIN AND FLEXIBILITY

DR

DR STRINGS
HANDMADE IN AMERICA

HTD
HIGH TECH DISTRIBUTION

Mark bass®

COMBOS

101 & 121 BLACKLINE

40W

€269

ADVIESPRIJS
INCL. BTW.

150W

€429

ADVIESPRIJS
INCL. BTW.

VOEL DE BASS, NIET DE PRIJS

BEKIJK ZE NU!